

ขอแสดงความยินดี ในวาระย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๐ “เราคิดอะไร”

‘ธัญพืชพลังธรรมชาติ’

ผู้ผลิตและจำหน่าย อาหารเพื่อสุขภาพ

ธัญพืชพลังธรรมชาติ (สุนีย์ เลิศตูปินิจ)

๖๕/๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ (เทียมพร) อ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

Tel. ๐๒-๗๓๓-๕๐๗๗, ๐๘-๑๘๑๘-๕๕๒๕ Fax. ๐๒-๓๗๔-๘๔๗๔

www.ptfoods.com e-mail : prin_hp@hotmail.com

<http://www.facebook.com/ptcfoods>

สยามเทวาราชพิธี

- กษัตริย์ไทยองค์ที่แท้
เทินพระสถูปภักกรรม
ครองธรรมพิชิตล้า-
ชนสยามกราบกราบเกล้า
 - ชนไทยทุกถิ่นถ้วน
ทิวประสูติสำนึก
วันเฉลิมพระชนม์ตรีภ
ว่าพระวรวงศ์ไชยรี
● สยามเทวาราชนั้น
วิศิษฐ์วิเศษสมัย
เปรียบปราชญ์แห่งราชไค
พระสถิตไทยอยู่ค้ำ
 - นิमितหมายมิต้อง
ล้นหลากพระทรงมา
องค์เองราชกิจหา
พระมิต้องพร้อมแผ้ว
 - ทูทซ์เข็ญไคผ่านด้วย
ที่สุดแห่งกาลกลี
เทวาราชแห่งสยามจี-
ช่วยสยามพ้นให้คล้าย
 - อธิษฐานแต่จิตล้วน
ทำสุดดีสุทิดจ
ร้ายไคอย่าเหลือผูก
เทวาราชแห่งสยามแผ้ว
 - ถวายให้ทุกเลือดเนื้อ
ทูลเทิดศิริกราน
โปรดเถิดช่วยลูกหลาน
บารมีพระผ่านแผ้ว
- ทรงธรรม
ผ่านแผ้ว
เร็จราช กิจแล
จรดเบื้องบาทยุคล
รำลึก
ธ ให้
ชนตรี ตลอดแฮ
เทิดไว้วันรันดรนาม
เหนือไท
วิสุทธิล้า
เสมอสุด แล้วเอย
คู่ฟ้าดินสลาย
เสริมกิดา การเลย
สุดแล้ว
ไคเปรียบ
ผ่องพันคนเห็น
พระบารมี
สุดร้าย
รกิจ เถิดเทอญ
แต่กับุญพกาล
บริสุทธิ
จิตพระเจ้า
เกิดแก่ ไทยเลย
ปกป้องปวงไทย
วิญญาณ
สุดเกล้า
คืนสุข
จรดฟ้าคลุมดิน

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ
ข้าพระพุทธเจ้า น.ส.พ.เราคิดอะไร

สไมย์ จำปาแพง ประพันธ์

๓ พ.ย. ๒๕๕๖

ช่วงปลายพฤศจิกายนต่อช่วงธันวาคม เกิดเรื่องใหญ่ในบ้านเมือง ที่คนจำนวนมากทั้งคนกรุงและคนบ้านนอกต้องติดตามข่าวทุกวัน วันละหลายชั่วโมงต่อเนื่องกัน คือการชุมนุมโค่นล้มระบอบทักษิณ

พอมีการชุมนุม หลายคนก็นึกถึงพวกผมที่เป็นแกนนำ “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อน ๆ ที่เราเคยนำประชาชนชุมนุม (นานถึง ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืน)

เมื่อแกนนำและผู้ที่เคยขึ้นเวทีรวม ๙๖ คน ตกเป็นจำเลยคดีก่อการร้าย ศาลให้ประกันตัววันที่ ๒ เมษายน โดยมีคำสั่งห้ามปลุกระดมประชาชนไปก่อความวุ่นวายหรือปลุกระดมไปทำผิดกฎหมาย ถ้าฝ่าฝืนจะถูกขังคุกโดยไม่มีการอุทธรณ์ฎีกา

หลังจากนั้นศาลนัดพวกเราทั้งหมดไปรวมกันที่ศาลอาญา ๒ ครั้ง คือวันที่ ๓๐ กรกฎาคม และ ๒ ธันวาคมที่ผ่านมา กำชับทั้ง ๒ ครั้งให้ปฏิบัติตามคำสั่งของศาล (เมื่อการชุมนุมคราวนี้เริ่มเข้มข้นขึ้น คุณสนธิ ลิ้มทองกุล ได้ยื่นคำร้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ขออนุญาตขึ้นเวทีปราศรัย ปรากฏว่าศาลไม่อนุญาต)

ด้วยคำสั่งศาลที่เข้มงวดกวดขันและด้วยความตั้งใจอยากจะให้ประชาชนลุกขึ้นมาสู้เพื่อบ้านเมืองโดยไม่ต้องรอให้แกนนำเป่านกหวีด เราจึงมีการประชุมและออกแถลงการณ์หยุดเป็นแกนนำหลังจากวันที่ศาลได้ให้ประกันตัวไปแล้ว จึงเกิดกลุ่มโค่นระบอบทักษิณมากมายชนิดไม่เคยมีมาก่อน

รัฐบาลยังลักษณะก๊วบ “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” เพียงกลุ่มเดียวเพราะเคยโค่นมาแล้ว

๓ รัฐบาลต่อเนื่องกัน (รัฐบาลทักษิณ สมัคร สมชาย) คิดว่าประชาชนกลุ่มอื่น ๆ ไม่มีน้ำยา จึงยำใจ ชะล่าใจ ทำตามอำเภอใจทุกอย่างให้พรรคพวกของตนได้ประโยชน์มากที่สุด ชาวบ้านเมืองจะเสียหายอย่างไรก็ช่างปะไร เช่น ออกกฎหมายนิรโทษกรรมสุดซอย ทะลุซอย ทักษิณและบริวารได้รับการยกโทษทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการโกงชาติมหาศาล เผาบ้าน เผาเมือง เผาศาลากลางจังหวัด เผาทหารและประชาชน เผาตัดตอนเป็นพัน ๆ คนตอนรณรงค์ปราบยาเสพติด นอกจากออกกฎหมายล้างผิดยกเข่งดังกล่าวแล้ว ยังกล้าประกาศไม่รับคำตัดสินของศาลรัฐธรรมนูญอีกด้วย

การกระทำผิด ๆ ทั้งหมดนั้นกดดันบีบบังคับประชาชนอย่างยิ่ง ทำให้มวลมหาประชาชนออกมาร่วมชุมนุมต่อต้านระบอบทักษิณกว่าสองล้านสี่แสนคนเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ซึ่งเป็นสถิติสูงสุดของประเทศไทย

หลังจากพันธมิตรหยุดชุมนุมครั้งหลังสุดเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔ แล้ว เราได้ออกเดินสายจัดชุมนุมปราศรัย “ปฏิรูปประเทศ” รวม ๓๔ จังหวัด จะแก้ปัญหาให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดมีอย่างเดียวเท่านั้นคือ “ปฏิรูปประเทศ” การชุมนุมของเวทีราชดำเนินซึ่งคุณสุเทพ เทือกสุบรรณ เป็นหัวหน้านั้นเดิมมีเป้าหมายเพียงต่อต้านกฎหมายนิรโทษกรรม แต่ประชาชนไม่ยอม จะแถมด้วยการลาออกของนายกรัฐมนตรีและการยุบสภาที่เคยพูด ๆ กันประชาชนก็ไม่ยอมอีก ต้องมุ่ง “ปฏิรูปประเทศ”

ผมส่งต้นฉบับบทความนี้เมื่อตอนบ่ายวันที่ ๓ ธันวาคม ประชาชนได้เข้ายึดทำเนียบรัฐบาลและกองบัญชาการตำรวจนครบาลได้แล้ว คงทำสำเร็จอีกหลายขั้นตอนจนนำไปสู่การปฏิรูปประเทศตามความประสงค์ **๒**

▶ **บ้านปานาดอย**

จำลอง

หากรัฐบาลเมื่อทราบทางเลือกแล้วยังไม่ปฏิบัติตามอีกทั้งยังประสาสัมพันธ์เพื่อคนไทยยอมจำนนกับความพ่ายแพ้อย่างยุติธรรม ในเวทีศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ย่อมถือว่ารัฐบาลมีเจตนาขายชาติขายแผ่นดิน...

▶ **ธรรมดาของโลกจะได้**

ไม่ต้องโสกสลด สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

นายกรัฐมนตรีลอยตัวตลอดเวลา ไม่ยุ่งไม่เกี่ยว! นายกรัฐมนตรีเป็นหุ่นเชิดให้พี่ชายที่คอยบงการอยู่ต่างประเทศ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๘๑ เดือน ธันวาคม ๒๕๕๖

เอโกปี หุตวา พุธา โหติ พุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ บัญญาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเรี สิประเรีสุ
คอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
กัลนกัน ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัลนกัน
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : สยามเทวาริราชธิ์	สไมย์ จำปาแพง
2 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6 คูนิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7 บ้านป่านาดอย	จำลอง
13 เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
14 สีสันชีวิต(ประมวล เฟิงจันทร์)	ทีม สมอ.
20 การ์ตูน	วิสูตร
22 ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
27 คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
30 บทความพิเศษ (เรื่องของอำนาจ)	สมณะโพธิรักษ์
39 แค่คิดก็หนาว...วี	นายชิง วินเทอร์
40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด	สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
52 เสียงซ้อยข้างน้อยฝอยด้วยคน	ดั่งนั้น วิมุตตินิยม
56 ซาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
61 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
64 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???	ทิมลวิทธี ซูโต
67 พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทธ
68 ลูกอโศกชะโงกดูโลกกว้าง	ฟ้าสง
70 ชีวิตไร้สารพิษ	ลื้อเกวียน
73 บทความพิเศษ (ประเทศไทย : โกล้ล้มเหลว???)	ทิมลวิทธี ซูโต
76 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
78 กติกาเมือง	ประคอง เดกฉัตร
80 ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สีสันชีวิต

14 ศรัทธาทั้ง ๔ คือ กัมมัสัทธา วิปากัสัทธา กัมมัสสกตาสัทธา ตถาคตโพธิสัทธา เสียตายที่ชาวพุทธไม่เคยนำศรัทธา มาตรวจสอบกับความหมายทั้ง ๔ นี้...

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

เมื่อไรเราจะจบ?

ฝากข้อความของคนเลื้อยแดงไปยังพรรคเพื่อไทย รวมทั้ง นปช. ด้วยว่า แต่ละคนเขาเหนื่อยเขาล้าทั้งร่างกายและจิตใจ แต่ที่เขามาก็เพราะเขารักและทิ้งพวกคุณไม่ได้ เขาไม่ได้โง่เขารู้ทุกอย่างแหละ เพราะขณะที่เขายกตีนตบ หัวใจตบแล้วลั่นไปตามแรงปลุกเร้าของคนบนเวทีนั้น ใจเขาก็คิดว่า “ทำไมกูต้องมาด้วยวะ เหนื่อยฉิบหาย” เพื่อนที่เชียงใหม่ เชียงใหม่ เล่าว่าเดินทางมาลำบากเหลือเกิน อาทิตย์ก่อนก็เมืองทองอาทิตย์นี้ก็ราชมั่งคลา ต้องทิ้งงานมาต้องมานั่งกึ่งกลางดินกึ่งกลางทราย “เมื่อไหร่มันจะจบซักทีนะหนุ่ม” พี่สาวคนหนึ่งเล่าให้ฟังด้วยสีหน้าเหนื่อยเต็มที

- หนุ่ม เรตบนนท์

☞ ทำไมเราต้องไปถาม “คนอื่น” ว่า “เมื่อไหร่มันจะจบซักทีนะหนุ่ม” ทั้ง ๆ ที่ผู้ที่มีอำนาจชี้ขาดก็คือตัวเรานี้แหละ ใช้อินโกลเลย !

รถไฟ-รถยนต์ชนกัน

มีเหตุรถไฟกับรถยนต์ชนกันที่ไร เสียหายมาก เสียชีวิต-บาดเจ็บหนักทุกครั้ง เห็นว่าทุกทางข้ามรถไฟน่าจะมีสิ่งกีดขวาง เครื่องหมายสัญญาณเตือนให้ผู้ขับรถยนต์รู้ล่วงหน้า จะได้ระมัดระวังเพื่อความปลอดภัย เห็นความสูญเสียที่ไรก็อดสลัดใจไม่ได้คะ ทั้งคนเมาคนแก่หญิงชายลูกเล็กเด็กแดงนอนระเนระนาด

- คนกรุง ขวัญอ่อน

☞ ยากจะพูดว่าคนขับรถรุ่นใหม่ขาดความละเอียดอ่อนในการขับรถ อาจจะเป็นเพราะวิถีชีวิตประสบการณ์ ชีวิตประจำวันทำให้จำเป็นต้องเป็นไปอย่างเร่งรีบ ขาดความประณีต

อันที่จริงทางรถไฟก็จะมีเครื่องหมายจราจรเตือนให้รู้ล่วงหน้า ๒ ประเภท ประเภททางข้าม

รถไฟไม่มีเครื่องกั้นทาง และประเภททางข้ามรถไฟไม่มีเครื่องกั้นทาง ซึ่งก่อนถึงทางข้ามรถไฟก็จะมีเครื่องหมาย สัญญาณไฟแดงเตือนล่วงหน้า หากผู้ขับรถมีสติตื่นเต็มอยู่ตลอดเวลา ก็จะรับรู้ได้เสมอ นอกจากเฟลล-เพลลัน-เมา-่วง-เร็ว ฯลฯ

พลังประชาชน

เมื่อ ๒๗-๒๘ พฤศจิกายน พลังประชาชนที่หน้ากระทรวงมหาดไทย การพลังงานแห่งชาติ ยังยื่นหยุดหนาแน่น การอภิปรายในสภาก็ยังเข้มข้น ดูสถานะของรัฐบาลแล้วยากจะประคองตัวฝ่าปัญหาหม่อมองไปได้ แม้ว่าเสียงในสภาจะชนะได้คะแนนไว้วางใจ เพราะเป็นรัฐบาลมี ส.ส. เป็นเสียงข้างมากอยู่ในสภา ก็ต้องได้รับความไว้วางใจแหง ๆ อยู่แล้ว แต่เนื้อหาสำคัญในการขอเปิดอภิปรายก็คือการเปิดโปงปมชั่วช้าสารเลวที่เหล่ารัฐมนตรีและบริวารสมหัวกันโกงกินทั้งในที่ลับและที่แจ้งด้วยกระบวนการต่าง ๆ ที่ประชาชนยังตามรู้ไม่ทั่วถึง ถึงแม้ผู้ร้ายจะปากแข็ง อ้างว่าไม่รู้ไม่เกี่ยวข้อใด ๆ ก็ตามที่เถิดมันก็เป็นปมที่จะขุดคุ้ยโยงโยงต่อไป

- เอฟบีไอ ไทแท้ กทม.

☞ ต่อแต่นี้ไปประดาผู้ที่รู้ตัวว่ามีชนกบฏหลังทั้งหลาย ก็ต้องเตรียมดินทรนทรายเพื่อหาทางรอดหรือยั้งดั้นก็ยั้งหนักยิ่งแน่นอน! ยิ่งโยงโยงยืดยาวกว้างไกลไปเรื่อย...

คนसानโลก

“ดวงตาเห็นธรรม”...ของแท้แค่กระดาษแผ่นเดียว พูดเยอะคนฟังยาก พูดเร็วฟังไม่ทัน พูดดีฟังสบาย ปิดทองหลังพระ อย่าทำตนเป็นคนรกโลก ทำตนให้เป็นประโยชน์ นั่นแหละดี คนดีต้องมีดี อวด มีโชว์อวดดีแต่ไม่มีดี

- สมาน แสงส่อง ป.๒/๑

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

☞ หลายคนมักแต่เฟ่งโทษคนโน้นคนนี้ ในขณะที่ตนเองก็มีได้เริ่มทำอะไร ๆ เพื่อผู้อื่น...เพื่อสังคม เพราะมักแต่เฟ่งว่าคนนั้นก็ทำสิ่งนี้ไม่ดี คนนี้ก็ทำสิ่งนั้นไม่ดี แต่ตนเองก็ไม่ได้ทำอะไรที่เห็นว่าดี ๆ ให้แก่สังคมเลย เพราะฉะนั้น นอกจากคิดก็ขอให้เริ่มลงมือทำ...ทำ...ทำไปพร้อม ๆ กัน ด้วย คิดด้วยทำด้วย จงเป็นสุข...เป็นสุขเถิด

เรื่องประทับใจ

ที่ขบวนการเสรีไทยเว็บบอร์ด มีกระทู้ “รวมเรื่องเล่าสุดประทับใจ ในวันที่ล้านคนสร้างประวัติศาสตร์หน้าใหม่ให้ประเทศชาติ” ของคุณ ผึ้งน้อยตุ๋นตุ๋นตุ๋น และมีความเห็นเจ้าของกระทู้พูดถึงเรื่องน่าประทับใจ ขออนุญาตเล่าต่อ...

เครดิตคุณ asawinee

ผมยืนร้องไห้กลางถนนศรีอยุธยาอย่างน่าอายที่สุด

เช้าวันที่ ๒๕ หลังเพลิงจากวันที่ ๒๔ พฤษภิกษาที่ราชดำเนินด้วยความเข้มข้น ผมมาประชุมงานแบบแอบงอแงว่าเหนื่อย หันที่ที่จอตรถก็ได้ยินเสียงนกหวีดเป่าดังลั่นราวกองทัพบุก ผมควานกหวีดวิ่งออกไปยืนริมถนนพร้อมกับเพื่อน ๆ และลูกค้าที่ก็หยุดประชุมออกมาเป่านกหวีดริมถนนกันหมด

แถวคนไทยต่างจังหวัดนับร้อยนับพันที่ตัวดำกรำแดด เสื้อผ้าธรรมดา รองเท้าแตะบ้างผ้าใบบ้าง หนุ่มสาวยิ้มแย้มวิ่งมาขอจับมือเรา แม่ใจเด็ดที่จูงลูกชาย ๕-๖ ขวบ ผมทรงลานบินและกางเกงนักเรียนนากี้ คุณลุงคุณป้าที่เดินกระเด้งกระแ่ง ตายายที่ดูสดชื่น ทุกคนยิ้มแย้ม สดใส เหมือหยดแต่ดูสนุก ทุกคนมีความสุขราวกับกำลังเดินเข้าสวนสยาม !!! ท่ามกลางธงนับพันสะบัดไกวและเสียงนกหวีด ผมได้ยินแต่คำว่า..

สู้ ๆ นะครับ ขอขอบคุณนะค้า ไปด้วยกันม่าย

เหนื่อยมัยลุง พวกเราก็มาย้ำ ปากก็สู้ด้วยนะลูก...

ผมโบกธงไม่หยุด เป่านกหวีดตลอด และเมื่อนำผู้หญิงคนหนึ่งเดินมาทางผม แวตอาอันบริสุทธิ์ ยิ้มชื่อ ๆ แต่มุ่งมั่นจริงใจแบบชาวบ้าน ทำผมตื่นในคอเหมือนถูกชก ผมเดินเข้าไป ขอกอดเธอ ผมร้องไห้แบบหยุดไม่ได้ แกกอดผมเหมือนกอดหลาน น้ำเหน้อยแทบตายแต่กลับยิ้มปลอบใจผม บอกผมว่า สู้ ๆ นะ โอ๊ย! น้ำจ๋า...ผมสบายกว่าน้ำตังเยอะ แต่น้ำกลับปลอบให้กำลังใจผม ! เราโบกมือลากันแบบเอาใจผมไปด้วย น้ำตาผมไหลไม่หยุด

ได้ครับน้ำ..ผมจะไม่บ่น ไม่งอแงโอดครวญ นำมาไกลแค่ไหนใช้เงินไปเท่าไรหนอ ตากับยายได้หลับสนิทไหมบนถนนราชดำเนินแข็ง ๆ เด็กน้อยนั่งรถก็ชั่วโมงฝาคความมืดมิดและเรือใบตะปูโรยอย่างอามหิตมาจนถึง บางคนน้ำท่วมถึงเอวถึงเข่าแต่เขามาช่วยเราถึงนี่เพราะเขาบอกว่า...ที่นี่เดือดร้อนกว่า !! แล้วพวกเราที่อยู่ใกล้แค่นี้ สะดวกขนาดนี้ ใช้ทรัพยากรของประเทศมาขนาดนี้ กลับมีข้อแม้มากมาย เราเรื่องมาก เราเจ้าปัญหา ที่น่าเศร้าที่สุดคือเราไม่ยอมรับความจริงกับตัวเองว่า...เราซี้ชลาด

กลางถนนศรีอยุธยาวันนั้นผมยืนร้องไห้ อย่างน่าอาย แต่ผมไม่อายเลยสักนิด เพราะผมคงจะอายมากกว่าถ้ายังยืนไร้ค่าอยู่แต่ในห้องแอร์ หลังจอตอม และข้อแก้ตัว...

- นับถือน้ำใจคนไทย

☞ วันนี้ผมยังจำแวตอาบริสุทธิ์ใสและยิ้มชื่อ ๆ ของนำหญิงได้ครับ ประทับใจ!

☞ USSณาธิการ

ลูกรัก
ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์องอาจกล้า
พร้อมพิทักษ์ปวงสิทธิปวงประชา
ด้วยชีวาตำรวจไทย...ไว้ล้นบน!

● เบื่อกรม

อีกเดือนเดียวก็จะสิ้นปีมะเล็งงูเล็ก ๒๕๕๖ และจะย่างเข้าปีมะเมีย ม้า ๒๕๕๗

หากจะถามว่ามีนิมิตหมายใดชี้ให้เห็นพอเป็นความหวังของแผ่นดินได้ว่า ชาติของเราอยู่ในอาณัติของ “นักกินเมือง” ในคราบนักการเมืองมานานนักแล้ว

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุค “ทักษิณรุ่งเรือง” ยืดหัวขาดการเมืองไทยไว้แทบเบ็ดเสร็จ ฟังด้วยข้าราชการทาสบางส่วน ที่หลงตัวลืมนตมามัวอำนาจ สารพัดอำมิส

ซึ่งนับว่าสุดแสนสารเลวเกินเปรียบปาน และเกินจะเรียกขานว่า “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”

การ์ตูนผู้จัดการ คนมีไข้อยู่ไกลตัว คนมีไข้อยู่ไกลตัว

ที่เลวร้าย บัดชบเกินคาดคิด ได้แก่เหล่าข้าราชการทหาร ตำรวจ ระดับนายพันนายพล ทั้งปวง รวมทั้งข้าราชการฝ่ายปกครองระดับสูง ที่มีหน้าที่บำบัดทุกข์บำรุงสุข อาณาประชาราษฎร์ต่างเข้าสังกัดพรรคเพื่อไทย...เพื่อทำงานการเมือง

หากมุ่งหมายจะทำงานการเมืองด้วยความซื่อสัตย์สุจริตเสียสละเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนร่วมแผ่นดิน ก็น่าเทิดทูนยิ่งนัก

สมกับเป็น “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”...ที่รำลึกถึงพระคุณของแผ่นดิน และจะสนองพระคุณแผ่นดินทุกลมหายใจ

แต่หาก...ตรงกันข้าม ก็ต้องขอให้ท่านพึงระลึกถึง” เกียรติยศ-ศักดิ์ศรี” แห่งชีวิตราชการ และความเป็น “มนุษย์” มีค่าเพียงน้อยนิดพร้อมยอมพลีมอบน้อมยอมมอบให้ใครก็ได้กระนั้นหรือ?

ตนเอง...แค่ “พันตำรวจโท” เงินเดือนอีกขั้นเดียวยันเพดาน อายุราชการยังเหลืออีก ๑๕ ปี ยังทรงระนองอาจ ยอมลาออกจากราชการ เพื่อต่อต้านระบบที่ผู้บังคับบัญชาบางคนยึดถือประพฤติปฏิบัติไม่ถูกต้อง

จึงฉงนฉงาย แลเอนเอนาถยิ่งนักที่เหล่านายพลตำรวจ ทหาร ข้าราชการพลเรือนระดับสูงนอกราชการทั้งหลายสยบยอมเป็นทาสประดานักการเมืองปล้นชาติโดยขาด “ทริโอดตปปะ”

ไม่ระลึกถึงคืนวันเก่า ๆ ที่ยังรับราชการอยู่บ้างเลยหรือไร ไม่นึกถึงสง่าราศีแห่งเครื่องแบบที่เคยครองบ้างหรือไร ไม่เคยระลึกอำนาจตามคำสั่งการในหน้าที่บ้างหรือไร?

ถ้าระลึกถึงแล้ว รู้สึกละอายแก่ใจตนเอง ก็แสดงว่ายังเป็นคน แต่ถ้าเฉยชาด้านตาย ไม่รู้สึกอะไรเลย นั้นแสดงว่าน่าจะสูญเสียความเป็นคนไปแล้ว!

“การเมือง” คัดสรรคน สร้างคน แต่ในขณะที่เดียวกันก็ทำลายคนดี ๆ มาแล้วอย่างไม่น่าเป็นไปได้

คนที่เข้าสู่สนามการเมือง จึงต้องมีภูมิคุ้มกันเข้มแข็ง แกร่งทั้งทางโลก -กาย และทางธรรม-ใจ การเมืองการปกครองจะเพียบพร้อมด้วย “**นักการเมืองนักปกครอง**” ที่มีใจเป็นธรรมเพราะ “**ใจถึงธรรม**”

นักการเมืองฉ้อฉลตลปตะแลงจะสูญพันธุ์ไปในที่สุดเพราะไร้ที่ยืนในสนามการเมือง

หวังว่าพระสงฆ์ตามวัดวาอารามทั่วไทย นั้นแหละจะเป็นผู้นำดวงประทีปสู่ปวงประชาไทย. **ศ**

เดิมมีข่าวว่าศาลโลกจะประกาศคำตัดสินคดีประสาทเขาพระวิหาร เดือนกุมภาพันธ์ปีหน้า
 จู่ ๆ ก็ร่นวันประกาศเข้ามาอย่างกะทันหัน
 เป็นวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน
 ...ท่านผู้อาวุโสท่านหนึ่งเห็นว่าผมน่าจะประกาศ
 ไม่ยอมรับอำนาจศาลโลก ก่อนที่คำตัดสินจะออกมา

เดิมมีข่าวว่าศาลโลกจะประกาศคำตัดสินคดีประสาทเขาพระวิหาร เดือนกุมภาพันธ์ปีหน้า
 จู่ ๆ ก็ร่นวันประกาศเข้ามาอย่างกะทันหันเป็นวันที่
 ๑๑ พฤศจิกายน ที่ผ่านมานี้

ผมได้เรียนหารือกับท่านผู้อาวุโสท่านหนึ่งซึ่งเคยอยู่ในเหตุการณ์ตอนศาลโลกตัดสินเมื่อปี ๒๕๐๕ ท่านคงเห็นว่าในฐานะที่ผมเป็นนักชาตินิยมคนหนึ่งที่มีคนรู้จักทั้งในและต่างประเทศ ผมน่าจะประกาศไม่ยอมรับอำนาจศาลโลก ก่อนที่คำตัดสินจะออก

มาผมจึงนัดสื่อมวลชนแถวที่บ้านพระอาทิตย์วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน เวลา ๑๐.๓๐ น. (ก่อน ๑๖.๐๐ น. ที่ศาลโลกจะประกาศผลคำตัดสิน) คุณสนธิ ลิ้มทองกุล เจ้าของสถานที่ที่ผมแถลงข่าว สัมผัสใจนั่งข้างผม สนับสนุนการแถลงของผม และช่วยผมตอบคำถามสื่อมวลชนทุกคำถาม

คำแถลงได้รวมจุดยืนของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยต่อสถานการณ์บ้านเมืองในปัจจุบันด้วย ดังนี้

วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

เรื่อง ไม่รับอำนาจศาลยุติธรรมระหว่างประเทศและพร้อมเคลื่อนไหวทันที
 เรียน พี่น้องสื่อมวลชนและประชาชน

กระผม พลตรี จำลอง ศรีเมือง ประธานกองทัพธรรมมูลนิธิ และอดีตแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ได้มาพูดคุยกับคุณสนธิ ลิ้มทองกุล หลายครั้งที่บ้านพระอาทิตย์ถึงปัญหาวิกฤติของบ้านเมือง และเห็นว่าแม้ว่าพวกเราจะได้ยุติบทบาทการเป็นแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อ

ประชาธิปไตยแล้วก็ตาม แต่เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องแสดงจุดยืนบางประการให้สังคมได้รับทราบในสถานการณ์การเมืองในปัจจุบัน ดังนี้

ประการแรก ผม พลตรี จำลอง ศรีเมือง และคุณสนธิ ลิ้มทองกุล ขอให้กำลังใจพี่น้องประชาชนทุกหมู่เหล่าที่ได้ออกมาเคลื่อนไหวในการคัดค้าน และต่อสู้ปัญหาเชิงประเด็นเพื่อผลประโยชน์ของประเทศชาติทุกกลุ่ม เช่น การคัดค้านร่างพระราชบัญญัติ นิรโทษกรรม, การคัดค้านร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๙๐, การเคลื่อนไหวเพื่อรักษาอธิปไตยของชาติ, การคัดค้านการขึ้นราคาก๊าซแอลพีจีและการปฏิรูปพลังงาน ฯลฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราขอให้กำลังใจกลุ่มพี่น้องประชาชนที่ออกมาเคลื่อนไหว เพื่อการเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูปประเทศไทยครั้งใหญ่ เพราะถือว่าทุกท่านที่ออกมา นั้นแม้จะมีเป้าหมายต่างกัน ยุทธวิธีต่างกัน แต่ประชาชนที่ออกมาเคลื่อนไหวต่างก็มีความเสียสละและรักชาติบ้านเมืองเหมือนกัน และถือว่าทุกท่านที่ออกมาเคลื่อนไหวนั้น ต่างเสียสละมาทำหน้าที่ ใช้หนี้แผ่นดิน และมาทำบุญกันทั้งสิ้น

ประการที่สอง การที่ผมและแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ยุติบทบาทไปนั้น เรามีความคาดหวังตามที่ปรากฏในแถลงการณ์ฉบับสุดท้ายเมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ว่าเมื่อเรายุติบทบาทไปจะทำให้เกิดการเร่งปฏิริยาทางการเมือง และเตือนสติให้ประชาชนจะออกมาทำหน้าที่ของตนเองมากขึ้นโดยไม่ต้องหวังพึ่ง หรือฝากความรับผิดชอบปัญหาของประเทศเอาไว้กับมติแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อ ประชาธิปไตย หรือโดยไม่ต้องอยู่ภายใต้ธงนำของพันธมิตรประชาชนเพื่อ ประชาธิปไตยอีกต่อไป และเมื่อถึงวันนี้ยุทธวิธีดังกล่าวได้ปรากฏเห็นเป็นที่ประจักษ์ชัดเจนว่า รัฐบาลยามโกลาหลแก่อำนาจมากขึ้นจนเป็นที่มาของพระราชบัญญัติ นิรโทษกรรมที่ประชาชนไม่สามารถจะยอมรับได้ เหตุเพราะมีความประมาทว่าหากไม่มีแกนนำอย่างพวกเราแล้วจะมีผู้ต่อต้านรัฐบาล น้อยลง ในอีกด้านหนึ่งก็ปรากฏว่าประชาชนทุกหมู่เหล่า ทุกชนชั้น ทุกสาขาอาชีพ ก็ได้ออกมาเคลื่อนไหวมากขึ้นอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน โดยไม่ต้องมติดการเคลื่อนไหวหรือชั้นนำจากกลุ่มคนใด หรืออยู่ภายใต้สังกัดกลุ่มขั้วสีเสื้อใด จึงเป็นการยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า การยุติบทบาทขอพวกเราแท้ที่จริงคือยุทธวิธีที่ก่อกำเนิดและการขยายแนวร่วม กลุ่มใหม่ที่ไม่ต้องอยู่ภายใต้ธงของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จึงเป็นยุทธวิธีที่ถูกต้องและเกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติ ดังที่ปรากฏไว้ในแถลงการณ์ทุกประการ

ประการที่สาม ในแถลงการณ์ฉบับสุดท้ายของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่ลงมติเป็นเอกฉันท์ ได้สรุปเอาไว้ว่า เจื่อนไขเดียวที่จะคุ้มค่าต่อประเทศชาติเพื่อให้เกิดการกลับมารวมตัวกัน ของอดีตแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยอีกครั้ง คือ ๑. สถานการณ์ถึงพร้อมที่ทุกภาคส่วนต้องการปฏิรูปประเทศครั้งใหญ่ และ ๒. ถ้าพี่น้องประชาชนยังคงต้องการพวกเราให้เป็นแกนนำ

อย่างไรก็ตาม ในสถานการณ์ปัจจุบันประชาชนส่วนใหญ่ที่ตื่นและลุกขึ้นมาเคลื่อนไหวยังคงจำกัดขอบเขตของการเคลื่อนไหวครั้งนี้อยู่เพียงแค่การคัดค้านร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมเท่านั้น การคัดค้านปัญหารายประเด็นเรื่องนี้มีแนวร่วมของมวลประชาชนเป็นจำนวนมาก มายมหาศาลที่มีความสมบูรณ์ดีอยู่แล้ว จึงไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่ต้องอาศัยการกลับมาเคลื่อนไหวของอดีตแกนนำ

พันธมิตรประชาชนเพื่อ ประชาธิปไตยอีก

แต่ความจริงแล้ว ปัญหาวิกฤตของประเทศชาติไม่ได้มีเพียงแค่ร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมเท่า นั้น เพราะยังมีวิกฤตชาติอีกหลายประเด็นภายใต้การบริหารของรัฐบาลชุดนี้ และเมื่อประชาชนคัดค้านการกระทำความผิดของรัฐบาลเรื่องหนึ่ง รัฐบาลก็จะไปกระทำความผิดเรื่องเลวร้ายวิกฤตของชาติในเรื่องอื่นๆต่อไปได้อีก และประเทศชาติก็ยังมีปัญหาอีกมากภายใต้ระบบการเมืองที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ ดังนั้น ลำพังการเคลื่อนไหวเพียงแค่คัดค้านร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมเพียงอย่าง เดียวย่อมไม่สามารถแก้ไขปัญหาวิกฤตของชาติได้ และการขับไล่รัฐบาลเพื่อให้รัฐบาลลาออกหรือยุบสภาภายใต้ระบบการเมืองเช่นนี้ ก็ยังแก้ไขปัญหาของประเทศไม่ได้อย่างแท้จริงเช่นกัน จึงมีเพียงการเปลี่ยนแปลง ปฏิรูปประเทศรอบด้านครั้งใหญ่เท่านั้นที่จะยุติวิกฤตของประเทศชาติได้อย่างยั่งยืน

แต่ก็เป็นเรื่องที่น่ายินดีที่ได้มีพัฒนาการของการชุมนุมหลายเวทีซึ่งเริ่มมีการปราศรัยในเรื่องปฏิรูปประเทศไทยมากขึ้น ซึ่งหมายความว่าอาจมีโอกาสด้านการณถึงพร้อมที่จะนำไปสู่การปฏิรูปประเทศ ในวันข้างหน้าได้ หากทุกฝ่ายได้ร่วมมือร่วมใจในการกำหนดเป้าหมาย ผลักดัน และเรียกร้องการปฏิรูปการเมืองครั้งใหญ่ให้เป็นเอกภาพในเวลาอันใกล้

แต่ผมก็หวังไปมากกว่านั้นด้วยว่า องค์กรและสถาบันอื่นจะทำหน้าที่ของตัวเองด้วย เช่น ผู้ที่มีโอกาสจะเข้าสู่อำนาจในอนาคตทุกกลุ่มจะทำสัญญาประชาคมที่จะปฏิรูป ประเทศอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรม ศาลภายใต้พระปรมาภิไธยและองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญจะทำหน้าที่ของตัวเองใน การลงโทษผู้กระทำความผิดให้ได้อย่างรวดเร็ว ทหารในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เข้ามาทำหน้าที่ของตัวเองตามคำถวายสัตย์ปฏิญาณตนเพื่อปกป้องชาติและราชบัลลังก์ และข้าราชการทุกหมู่เหล่าจะออกมาเคลื่อนไหวทำหน้าที่ของตัวเองหยุดทำตามคำสั่งทรราชแล้วหันกลับมาทำเพื่อประเทศชาติและประชาชน เราจึงจะสามารถฝ่าฟันวิกฤตครั้งนี้ร่วมกับมวลมหาประชาชนได้

อย่างไรก็ตาม สำหรับในวันนี้วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖ เป็นวันสำคัญที่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศจะได้มีการตัดสินการตีความคดี ปราสาทพระวิหารเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๕ แม้จะไม่ใช่ว่าเป็นเรื่องการปฏิรูปประเทศ แต่ก็ยังเป็นปัญหาอีกประเด็นหนึ่งที่กำลังจะเป็นวิกฤตของชาติอันใหญ่หลวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกรัฐสภาเสียงข้างมากได้สมรู้ร่วมคิด รู้เห็นเป็นใจลงมติในวาระที่ ๓ ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๙๐ เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖ ให้รัฐบาลสามารถทำสัญญาระหว่างประเทศและยกผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและอธิปไตย ให้ต่างชาติได้โดยสามารถปกปิดให้ประชาชนไม่ต้องรับรู้ ก่อนที่จะมีการตัดสินคดีปราสาทพระวิหาร ถือได้ว่าเป็นเจตนาที่ไม่โปร่งใสและมีพฤติกรรมที่ไม่น่าไว้วางใจอย่างยิ่ง

ทั้งนี้ พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้เคยเคลื่อนไหวชุมนุมในเรื่องอธิปไตยของ ชาติในกรณีปราสาทพระวิหารและผลประโยชน์ทางทะเลตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ และเคลื่อนไหวชุมนุมอีกครั้งในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ดังปรากฏเป็นหลักฐานเป็นแถลงการณ์ของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย แถลงการณ์

๔ ฉบับ ในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เพื่อแสดงว่าภาคประชาชนได้ต่อสู้มาอย่างยาวนานอย่างไร และประสบผลสำเร็จอย่างไร อีกทั้งได้เสนอหาทางออกเอาไว้แล้ว ได้แก่ ฉบับที่ ๓/๒๕๕๔ เรื่อง “ภาคประชาชนได้ต่อสู้เรื่องอธิปไตยและดินแดนอย่างเต็มที่ที่สุดความสามารถแล้ว” ฉบับที่ ๔/๒๕๕๔ เรื่อง “ทหารของจอมทัพไทยยังไม่ได้ทำหน้าที่ของตัวเองในการรักษาอธิปไตยของชาติ” ฉบับที่ ๕/๒๕๕๔ เรื่อง “บทพิสูจน์ความล้มเหลวของรัฐบาลประชาธิปไตยในการใช้ MOU ๒๕๔๓ และจะเสียดินแดนต่อไปเพราะรับอำนาจศาลโลก และฉบับที่ ๖/๒๕๕๔ “ขอให้รัฐบาลชุดต่อไปปกป้องอธิปไตยของชาติ” ซึ่งก็ไม่เคยได้รับการตอบสนองจากรัฐบาลแต่อย่างใด

นอกจากนี้ วันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖ แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้มีมติให้นายปานเทพ พัวพงษ์พันธ์ โฆษกพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยไปยื่นข้อเรียกร้องต่อ น.ส. ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ตามจดหมาย พธม.๑/๒๕๕๖ เรื่อง ขอให้ปฏิเสธร่างสนธิสัญญาเขตแดนระหว่างประเทศไทยและรักษาอธิปไตยของราชอาณาจักรไทย โดยยื่นข้อเรียกร้องกล่าวโดยสรุป ๗ ประการดังนี้

ประการแรก ใช้โอกาสสุดท้ายที่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศในชั้นการไต่สวนเรียกร้องให้รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยประกาศอย่างเป็นทางการว่า **ราชอาณาจักรไทยถือว่าศาลยุติธรรมระหว่างประเทศไม่มีอำนาจในการตีความคดีนี้ และราชอาณาจักรไทยจะไม่รับอำนาจศาลยุติธรรมระหว่างประเทศในการตีความในคดี ความนี้** โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากการตีความนั้นก่อให้เกิดผลเสียต่ออธิปไตยและบูรณภาพ แห่งดินแดนของราชอาณาจักรไทย

ทั้งนี้ เพราะราชอาณาจักรไทยได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาคืบแล้ว และเป็นที่รับทราบโดยปราศจากการคัดค้าน ทั้งจากราชอาณาจักรกัมพูชา และสมาชิกองค์การสหประชาชาติ อีกทั้งราชอาณาจักรไทยยังได้แถลงประท้วง ไม่เห็นด้วย คัดค้านในคำตัดสินที่ผิดพลาดและยุติธรรม เพราะเป็นการตัดสินที่ไม่อยู่บนภูมิศาสตร์ที่แท้จริง ละเลยสนธิสัญญาระหว่างสยามกับฝรั่งเศส ไม่สนใจบันทึกการสำรวจในพื้นที่บริเวณทิวเขาตองรักใช้ขอบหน้าผาเป็นสันปันน้ำ แต่กลับใช้กฎหมายปิดปากซึ่งเป็นกฎหมายประเพณีอังกฤษมาตัดสินเรื่องเขตแดนว่า ไทยไม่ปฏิเสธแผนที่ที่จัดทำขึ้นโดยฝรั่งเศสแต่เพียงฝ่ายเดียว ทั้งๆที่กฎหมายดังกล่าวเป็นกฎหมายที่อยู่ยุติธรรมเพราะใช้กับประเทศไทยประเทศแรกประเทศเดียว และประเทศสุดท้ายในโลก รัฐบาลไทยในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงได้ตั้งข้อสงวนเอาไว้ในการทวงคืน ปราสาทพระวิหารในอนาคตหากกฎหมายระหว่างประเทศพัฒนาขึ้นต่อที่ประชุมใหญ่ของ สมาชิกองค์การสหประชาชาติ โดยคำแถลงครั้งนั้นไม่ได้มีประเทศสมาชิกในองค์การสหประชาชาติคัดค้านแต่ ประการใด ประกอบกับราชอาณาจักรไทยก็ไม่ได้ต่ออายุปฏิญญาการยอมรับอำนาจศาลยุติธรรม ระหว่างประเทศโดยบังคับ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ แล้ว

ประการที่สอง เมื่อราชอาณาจักรไทยไม่รับว่าศาลยุติธรรมระหว่างประเทศมีอำนาจในการตีความแล้ว รัฐบาล แห่งราชอาณาจักรไทยจึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามมาตรการคุ้มครองชั่วคราวของ ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ไม่ต้องถอนทหารหรือตำรวจตระเวนชายแดนออกจากแผ่นดินไทย และขอให้เร่งผลักดันชุมชนกัมพูชาให้ออกจากแผ่นดินไทย ทั้งนี้ ได้ปรากฏเป็นหลักฐานอย่างชัดเจนแล้วว่าตั้งแต่มีการก่อตั้งศาลยุติธรรมระหว่างประเทศมา มีประเทศคู่พิพาทให้ศาลออกมาตรการคุ้มครองชั่วคราว

๑๗ คดี แต่ศาลรับให้ออกมาตรการคุ้มครองชั่วคราว ๑๐ คดี ผลปรากฏว่าจนถึงบัดนี้ยังไม่เคยมีประเทศใดปฏิบัติตามเลยแม้แต่ประเทศเดียว ซึ่งรวมถึงประเทศสหรัฐอเมริกาด้วย ดังนั้น คำสั่งดังกล่าวไม่มีสภาพบังคับแต่ประการใด และหากรัฐบาลไทยยินยอมปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ระบุไว้จะเป็นประเทศแรกในโลก ที่ปฏิบัติตามมาตรการคุ้มครองชั่วคราวต่างๆ ที่มีชุมชนกัมพูชาถูกรานเข้ามาอาศัยอยู่บนแผ่นดินของราชอาณาจักรไทย

ประการที่สามให้รัฐบาลไทยเร่งฟื้นฟูและพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศโดยเฉพาะกับประเทศในขณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติอย่างเร่งด่วนเพื่อเป็นหลักประกันว่าจะไม่มีประเทศใดเข้ามาใช้อำนาจในการละเมิดอธิปไตยของชาติ

ประการที่สี่ อาศัยกฎบัตรสหประชาชาติข้อ ๒ วรรค ๗ และให้รัฐบาลไทยยืนยันว่าสมาชิกสหประชาชาติไม่มีอำนาจในการแทรกแซงในเรื่อง ภายในอธิปไตยของราชอาณาจักรไทย และให้รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยยืนยันตามข้อ ๒ (ก) และ ๒ (ง) แห่งกฎบัตรสมาคมแห่งประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ว่ารัฐสมาชิกอาเซียนจะต้องปฏิบัติตามหลักการในการเคารพเอกราชอธิปไตย ความเสมอภาค บูรณภาพแห่งดินแดน ตลอดจนไม่แทรกแซงกิจการภายในของรัฐสมาชิกอาเซียน

ประการที่ห้า รัฐบาลราชอาณาจักรไทยจะต้องไม่กลับไปเป็นภาคีสัญญามรดกโลกอีก

ประการที่หก ให้รัฐบาลไทยหยุดการใช้นักวิชาการ ๗.๑ ล้านบาท ที่รับจ้างจากกระทรวงการต่างประเทศมาโฆษณาชวนเชื่อในสื่อของรัฐฝ่ายเดียว เพียงเพื่อให้คนไทยยอมจำนนกับการยกดินแดนไทยให้กับกัมพูชา เพราะนักวิชาการเหล่านี้มีจุดยืนอยู่ข้างฝ่ายกัมพูชา และควรเปิดพื้นที่สื่อให้กว้างขวางเพื่อให้ประชาชนได้รับข้อมูลจากผู้ที่ต้องการปกป้องอธิปไตยของชาติและไม่เห็นด้วยกับนโยบายของรัฐบาลด้วย

ประการที่เจ็ด ให้ช่วยเหลือ นายวิระ สมความคิด และน.ส.ราตรี พิพัฒนาไพบูรณ์ ซึ่งถูกทหารกัมพูชาจับในแผ่นดินไทยแต่รัฐบาลนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ กลับใส่ร้ายว่าถูกจับในแผ่นดินกัมพูชา โดยเร่งรัดดำเนินการให้ทั้ง ๒ คนถูกปล่อยตัวออกจากเรือนจำกัมพูชาโดยเร็วที่สุด

ดังนั้น หากรัฐบาลเมื่อทราบทางเลือกแล้วยังไม่ปฏิบัติตาม อีกทั้งยังประสาสัมพันธ์เพื่อคนไทยยอมจำนนกับความพ่ายแพ้อย่างยุติธรรม ในเวทีศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ย่อมถือว่ารัฐบาลมีเจตนาขายชาติขายแผ่นดิน จึงต้องเป็นผู้ร่วมรับผิดชอบด้วยหากราชอาณาจักรไทยต้องสูญเสียอธิปไตยและบูรณภาพแห่งดินแดนครั้งนี้ และหากราชอาณาจักรไทยต้องสูญเสียดินแดนในครั้ง นี้ จะถือว่าเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ชาติไทย ที่ราชอาณาจักรไทยต้องเสียดินแดนในรัชกาลปัจจุบัน เพราะการสมรู้ร่วมคิด รู้เห็นเป็นใจ ของนักการเมืองทุกฝ่าย ข้าราชการที่เกี่ยวข้อง และผู้นำกองทัพที่ไม่ทำหน้าที่ในการปกป้องอธิปไตยของชาติตามรัฐธรรมนูญอย่าง ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน และจะต้องร่วมกันรับผิดชอบในความอับยศทั้งหมดที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไป”

เมื่อเวลาผ่านไปถึง ๑๐ เดือนกว่า รัฐบาลชุดปัจจุบันก็เพิกเฉยและไม่ปฏิบัติตามข้อเรียกร้องดังกล่าวข้างต้นผมในฐานะที่เป็นอดีตข้าราชการทหารผ่านศึกสงครามที่เคยรับใช้ประเทศไทยในการปกป้องผืนแผ่นดินไทยมาก่อน จึงมีสถานภาพต่างจากอดีตแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยท่านอื่น ประกอบกับผมเองได้มีส่วนในการลงนามคัดค้านอำนาจศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ร่วมกับประชาชนคนอื่นต่อองค์การสหประชาชาติมาแล้ว อีกทั้งยังมีฐานะในการเป็นประธานกองทัพอธรรมมูลนิธิซึ่งเป็นองค์กรที่เข้า ร่วมการประชุมครั้งนี้ร่วมกับกองทัพประชาชนโค่นระบอบทักษิณอย่างเต็มตัว เมื่อถึงเวลาวิกฤติเช่นนี้ผมจึงไม่สามารถที่จะอยู่นิ่งเฉยได้ ประกอบกับได้รับคำปรึกษาจากผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองซึ่งมีส่วนร่วมและมี ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี ผมจึงเห็นว่าการเคลื่อนไหวในครั้งนี้มีความคุ้มค่าสำหรับตัวผมเอง ผมจึงขอเป็นคนหนึ่งร่วมกับพี่น้องประชาชนประกาศยืนยันอีกครั้งว่า ผมจะไม่รับอำนาจศาลโลกไม่ว่าผลลัพธ์จะออกมาเป็นเช่นไร และผมขอเชิญชวนพี่น้องประชาชนทั่วประเทศรวมถึงพี่น้องพันธมิตรประชาชนเพื่อ ประชาธิปไตยร่วมกันเคลื่อนไหวประกาศไม่รับอำนาจศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ และคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๙๐ และร่วมกันปกป้องอธิปไตยของชาติ อย่างถึงที่สุด

อย่างไรก็ตาม คุณสนธิ ลิ้มทองกุลได้แจ้งผมมาโดยตลอดว่า หากผมออกมาเคลื่อนไหวในเรื่องใดก็จะออกมาเคลื่อนไหวร่วมด้วยอย่างถึงที่สุด รวมถึงเรื่องนี้ แม้จะเป็นพันธสัญญาใจในฐานะกัลยาณมิตรที่มีต่อกันมานานแล้วแต่ผมเห็นว่ายังมีความจำเป็นทางกลยุทธ์ที่ต้องมีหนทางสำรองเอาไว้ในยามวิกฤตเพื่อบรรลุเป้าหมายการปฏิรูปประเทศไทยอย่างแท้จริง จึงได้ขอร้องให้คุณสนธิ ลิ้มทองกุล ยังไม่ต้องออกมาเคลื่อนไหวขึ้นเวทีในเวลานี้เพื่อประโยชน์ทางยุทธวิธี คุณสนธิ ลิ้มทองกุล จึงได้รับปากและมอบหมายให้สื่อในเครือเอเอสทีวีดำเนินการสนับสนุนการเคลื่อนไหวให้กับผมและคณะในเรื่องนี้อย่างเต็มกำลัง

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ด้วยจิตคารวะ

พลตรี จำลอง ศรีเมือง

ทั้งหมดเป็นคำแถลงการณ์ที่ค่อนข้างยาว อ้างอิงพยานหลักฐานต่างๆไว้ครบถ้วน ผมเขียนบทความนี้ขณะอยู่ในที่ชุมนุมสะพานผ่านฟ้าฯ ยังไม่ทราบว่า จะต้องชุมนุมไปอีกนานเท่าไร และผลจะออกมาเป็นประการใด

๒

● นายนอก ทำเนียบ

โปรดช่วยตอบให้ตรงประเด็นก่อนว่า คำพิพากษาศาลโลกนั้น เราเสียดินแดนหรืออธิปไตย ในแผ่นดินไทยมากกว่าเดิมหรือเปล่า?

เมื่อไหร่จะตอบให้ตรงประเด็นเสียที

ในความรู้สึกของผมคิดว่า ถ้ามีนายทหารคนใด (ไม่ต้องพูดถึงนายทหารใหญ่ หรือระดับผู้บังคับบัญชา) หากมีความคิดหลังศาลโลกตัดสินกรณีคดีเขาพระวิหารว่า

“เสียดินแดนนิดหน่อยเอง” (บางคนก็เข้าใจผิดถึงกับรู้สึกว่ ประเทศไทยได้มากกว่าเสีย)

ผมคิดว่าทางโรงเรียนทหาร คงต้องทบทวนการศึกษาของโรงเรียนทหารว่า เกิดความผิดพลาดอะไรขึ้นหรือเปล่า? จึงทำให้นายทหารบางคนมีความคิดแบบนี้ ที่ยอมสูญเสียแผ่นดินไทยให้ต่างชาติ (แม้ ๑ ตารางเซนติเมตร ยังต้องช่วยกันปกป้องรักษา นี่สูญเสียไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ไร่หรือทหารไทยต้องออกจากพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตรที่เคยรักษาดูแล หรือเคยมีอธิปไตยเหนือดินแดน ๔.๖ ตารางกิโลเมตร รอบปราสาทพระวิหารมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕)

ยิ่งระดับผู้นำประเทศไทยคิดเช่นนี้ ก็ควรไปเช็คสมองหน่อยว่า ยังเป็นคนไทยอยู่หรือเปล่า?

ไม่มีผู้ใหญ่หรือสื่อมวลชนที่คิดผิดแล้วเกิดเฉลียวใจเลยหรือว่ เหตุใดหลังศาลโลกตัดสิน

เมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ แล้วนั้น ทำไมชาวเขมรจึงดีใจมากกว่าชาวไทยที่ยังงงๆ กันอีกมาก

สื่อมวลชนส่วนใหญ่ก็ให้ข้อมูลแค่ฝ่ายรัฐบาลชุดนี้ ที่มีคนจำนวนมากมองว่าพร้อมจะขายชาติขายแผ่นดินให้ต่างชาติเพื่อประโยชน์ตัวเองและพวกพ้อง ยิ่งผู้นำประเทศไทยมีญาติเป็นลูกชายนายกฯ เขมรด้วย ก็ยังไม่ได้รับการเชื่อถือว่ รัฐบาลชุดนี้มีเจตนาปกป้องแผ่นดินไทย

อย่าเพิ่งไปว่าฝ่ายต่อต้าน หรือฝ่ายไม่ยอมรับคำพิพากษาศาลโลก ด้วยคำว่า เราต้องการสันติสุขเป็นมิตรกับเพื่อนบ้านอย่างเขมร ไม่ต้องการสงคราม แล้วเผยแพร่ภาพทหารไทยและเขมรกินอาหารโต๊ะเดียวกันเลย

โปรดช่วยตอบให้ตรงประเด็นก่อนว่ คำพิพากษาศาลโลกนั้น เราเสียดินแดนหรืออธิปไตยในแผ่นดินไทยมากกว่าเดิมหรือเปล่า?

ขอร้องเถอะ ช่วยตอบให้ตรงประเด็นด้วยอย่าเพิ่งเบี่ยงประเด็นแบบพ่อค้าเจ้าเล่ห์เลย กรุณาตอบประเด็นที่ถามก่อน ส่วนประเด็นเรื่องสันติภาพจะถามให้ตอบทีหลัง.

สี่สิบชีวิต | ทีม สมอ.

เมื่อครั้งอินเดียนแดงปลดแอกจากอังกฤษ
โลกได้เห็นภาพงดงาม แนวทางสงบ สันติ อหิงสา ของคานธี
ถึงวันนี้ เป็นอีกความพยายามของการชุมนุมโค่นระบอบทักษิณ
ที่จะทำให้เกิดภาพงดงามขึ้นในโลกอีกครั้ง.

ประมวล เพ็งจันทร์

นักสันติวิธี

● ตอนจบ

บทเรียนจากชัยชนะของคานธี

อังกฤษปกครองอินเดียมายาวนานถึง ๒๐๐ ปี ถ้าไม่มีมหาตมะ คานธี นำประชาชนต่อสู้ พวกเขาจะเอาอะไรไปสู้กับปืนใหญ่และอาวุธสงครามต่าง ๆ ที่อังกฤษมี คานธีได้คิดกระบวนการต่อสู้ขึ้นมา เขากล่าวว่าการต่อสู้โดยไม่ใช้ความรุนแรงเป็นพลังงานยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์มี หมายความว่า การต่อสู้ด้วยอหิงสาซึ่งผู้หญิงทำได้ดีกว่าผู้ชาย นักรบของคานธีจึงมีผู้หญิงจำนวนมากเพราะผู้หญิงมีความรัก ความเมตตา อย่างน้อยลูกในท้องที่อุ้มมา ๙ เดือนก็คือการมอบความรักให้ลูกตัวเองตลอดมา ซึ่งจิตวิญญาณละเอียดอ่อนขนาดนี้ คานธีบอกว่าไม่ได้อยู่ที่กำลังกล้ามเนื้อ ไม่ได้อยู่ที่ความโหดร้าย แต่อหิงสาของคานธีคือความรัก ความเมตตา กำลังรบของคานธีจึงต้องการสิ่งนี้ ผู้หญิงนี้แหละเป็นกำลังรบที่สำคัญ นี่เป็นสิ่งที่เราต้องทำความเข้าใจกันใหม่ว่า การต่อสู้ไม่ใช่จะเอาความโหดร้าย ความโกรธเกลียดไปสู้ แต่เราจะใช้ความสงบ ความเมตตา ความไม่โกรธเกลียดไปสู้ อังกฤษพ่ายแพ้ต่อกระบวนการสันติอหิงสาของคานธี แพ้ในความไม่ชอบธรรมของตนเอง

โลกได้รับมรดกที่ยิ่งใหญ่

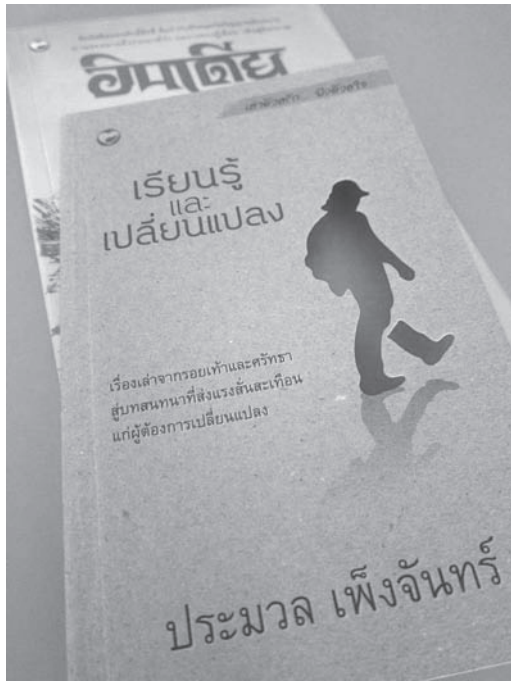
“..เมื่อคานธีเดินเข้าที่ชุมนุมเพื่อสวดมนต์ประจำวัน มีชายหนุ่มชาวฮินดูคนหนึ่งก้าวออกมาจากฝูงชน เขาก้มลงคารวะคานธี แล้วยืนท่าน ๓ นาที ก่อนสิ้นใจคานธีได้พิมพ์ว่า “ราม...” อันเป็นพระนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ความเสียใจและความตระหนกต่อการจากไปของคานธีได้ดึงฮินดูออกจากความบ้าคลั่ง ความรุนแรงยุติลงทันทีชั่วข้ามคืน คนนับล้านหลังไหลเข้าเมืองเพื่อใกล้ชิดเขาเป็นครั้งสุดท้าย ผู้คนมีทั้งเดินทางด้วยเท้า จักรยาน รถเก่า ๆ บ้างห้อยโหนมาในรถไฟรถประจำทาง มหาชนต่างมุ่งหน้ามาที่ประรำเผาศพเมื่อไฟถูกจุดขึ้นจริง ๆ ผู้คนหลายแสนในที่นั้นต่างตะโกนว่า “คานธีคงอยู่ชั่ววันรันดร์”

มรดกยิ่งใหญ่ที่สุดที่ชายผู้นี้มอบไว้ก็คือชีวิตที่เกิดมาด้วยความปรารถนาเพื่อหลักการหนึ่งเดียว นั่นก็คือ การมีเมตตาธรรมและสันติวิธี หลักการสันติวิธีนี้ได้คืนอิสรภาพแก่อินเดียและทำสิบปีหลังจากนั้นมันยังเปลี่ยนแปลงโลกใบนี้อย่างที่ มาร์ติน ลูเธอร์ คิง กล่าวว่า “พระเจ้าประทานพระวจนะ แต่คานธีคือผู้ชี้ทางปฏิบัติ” อัฐิของเขาถูกนำขึ้นรถไฟชั้นสามไปมหาสมุทร เพื่อไปรยลงสู่ท้องทะเลอันเป็นบ้านของจิตวิญญาณที่ไม่เคยสูญสิ้นศรัทธาต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและมนุษย์ทุกคน

เมฆหมอกร้ายผ่านไป หลายคนยังจำเหตุการณ์นั้นได้ดี มันเป็นเส้นทางของการต่อสู้ที่แสนจะโดดเดี่ยว มีอุปสรรคปัญหาที่ต้องคอยแก้ไขที่เจ้าตัวมักคิดเสมอว่าพ่ายแพ้อยู่ตลอดเวลา และมันจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป.....”

ท่านมหาตมะ คานธี ชนะ วาจาสุดท้ายที่ท่านเปล่งออกมาหลังถูกยิงด้วยกระสุนปืนสามนัดและล้มลง “โอ้ ราม ราม..” แล้วท่านก็สิ้นลม ผมเข้าใจว่านี่คือถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่สำหรับเราทุกคน เพียงแต่ต้องทำความเข้าใจกันก่อน ท่านมหาตมะ คานธีเป็นฮินดู “ราม” เป็นพระนามของพระเจ้า

ผู้เป็นเจ้าของ จิตของท่านนั้น ถ้าเราจะเทียบกับความหมายของไทยก็คือบุคคลผู้ไร้ตัวตน แต่ในอินเดีย นั้นเมื่อคนสามารถทำให้ตัวเขาโอบอุ้มครอบคลุมถึงเพื่อนมนุษย์ทั้งหมด เราจะเรียกมหัตมะ คือ ตัวตนใหญ่จนคุ้มครองคนอื่นได้แล้ว ของเราที่เป็นพุทธนั้น เมื่อถึงจุดหนึ่งเราจะไร้ตัวตนคือเป็นอนัตตา แต่ความหมายมหัตมะของคานธีนั้น เมื่อท่านเอาชนะตัวตนที่ท่านต่อสู้ด้วยหลักสันติธรรมและมีเมตตาธรรมต่อมนุษย์ทุกหมู่ท่านคือราม แต่ในการต่อสู้ของเรา **สำหรับบุคคลผู้เป็นมหัตมะแล้ว ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าชนะ** เพราะท่านไม่มีชัยชนะแล้ว

ปณิธานโพธิสัตว์

พวกเราทุกคนที่ก้าวสู่หนทางการต่อสู้เพื่อยังคุณธรรมให้ปรากฏในจิตใจของตนเองและในใจของเพื่อนมนุษย์คนอื่น ๆ บางครั้งเราก็ต้องยอมรับเงื่อนไขนี้ ในพระพุทธศาสนาเราจึงมีพระโพธิสัตว์ที่ตั้งจิตปรารถนาว่า トラบใดยังมีมนุษย์ที่มีความทุกข์อยู่ในโลกนี้ トラบนั้นท่านก็จะยังมาเกิดแล้วเกิดอีก เส้นทางของโพธิสัตว์นั้นเป็นเส้นทางยาวไกลไม่สิ้นสุด เพราะトラบใดที่ยังมี

มนุษย์ตกอยู่ในห้วงทุกข์ ท่านก็ต้องกลับมาช่วยผมเข้าใจว่ามหัตมะคานธีท่านเป็นอินเดียจึงไม่ได้กล่าวคำนี้ออกมาแต่ความหมายก็เป็นเช่นเดียวกัน ชัยชนะของมหัตมะ คานธี คือการทำให้ทุกคนเห็นคุณค่าของการมีชีวิต แน่แน่นอนว่า มหัตมะคานธีชนะ แต่ชาวอินเดียแพ้เพราะเอาชนะมหัตมะคานธีด้วยความโกรธแค้น แม้แต่เวลาก่อนสิ้นลมท่านก็เปล่งคำว่า “ราม” ที่เป็นความหมายอันยิ่งใหญ่ และคำพูดนี้สื่อถึงเส้นทางอันยาวไกลของการต่อสู้ที่มีได้มุ่งชัยชนะ แต่ความหมายนี้ตรงกับในภษิตของพระพุทธศาสนาที่ว่าภาระตนเองเป็นชัยชนะอันประเสริฐ และตรงนี้แหละที่ท่านมหัตมะ คานธีชนะ เพราะท่านสามารถฆ่าตัวตน ทำลายตัวตนลงเสียได้ ผมอยากสรุปว่า **พวกท่านทุกคนที่มาประพฤติปฏิบัติภารกิจยิ่งใหญ่เพื่อชาติในครั้งนี้จะได้มีหนทางที่มีในใจเราเช่นกัน**

ความโกรธเกลียดที่ต้องชำระล้าง

คานธีพาชาวอินเดียชนะอังกฤษที่เป็นมหาอำนาจยิ่งใหญ่ได้ ก็เพราะทำให้ชาวอินเดียและมุสลิมลดความเกลียดชังกันและกันลงได้ หันมาสามัคคีกัน เมื่ออินเดียประสบความสำเร็จแล้วแต่จิตใจที่เกลียดชังกันไม่ได้ล้างออก มันก็ระเบิดออกมาอีก สุดท้ายแม้คานธีจะนำพาอินเดียชนะอังกฤษได้ ก็ไม่สามารถนำพาอินเดียและมุสลิมให้รักกันได้ คานธีต้องพ่ายแพ้ต่อความโกรธเกลียดชังของคนอินเดียด้วยกันที่ปะทุออกมาฆ่าคานธีแล้วฆ่าฟันกันและกัน สุดท้ายคานธีก็รู้สึกว้าโอ...อย่างนี้มันต้องแพ้ แต่คานธีคงไม่ได้มุ่งแพ้มุ่งชนะแบบนี้ ท่านเป็นผู้ชนะแล้วเพราะท่านไม่ได้โกรธแค้นใคร และท่านไม่ได้ท้อถอย อุปสรรคของการที่ไม่สามารถล้างความโกรธเกลียดได้ ต่อให้ชนะ สุดท้ายก็ต้องตรึงพันแทงฆ่ากันอีกเช่นตัวอย่างของประเทศต่าง ๆ ในขณะนี้ **การใช้ความรุนแรงไม่เคยนำไปสู่ชัยชนะ มีแต่ทำให้เลวร้ายหายนะยิ่งขึ้น**

บ่มเพาะความเมตตา

ความเมตตาเป็นสภาวะทางอารมณ์ที่ต้องบ่มเพาะให้เป็นเนื้อเป็นตัวเรา ไม่ว่าเราจะเป็นใครก็ตาม ถ้าสามารถคิดถึงเมตตาธรรมได้และปรารถนาให้ผู้อื่นเมตตาเรา ผมเองขณะสอนหนังสืออยู่นั้นก็พยายามพร่ำสอนเรื่องเมตตาธรรม เพราะโดยความคิดและทฤษฎีเรื่องนี้เป็นหัวใจสำคัญ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์รวมทั้งพระศรีอารยเมตไตรยที่มีความหมายถึงความเมตตา และพระโพธิสัตว์ทุกพระองค์ หรือองค์ที่รู้จักกันกว้างขวางในนามของพระอวโลกิเตศวรก็เป็นพระโพธิสัตว์ที่เปี่ยมด้วยเมตตาธรรม ลिंगหัตถ์ศรชัยก็คือ หลายครั้งหลายหนความเมตตาที่ต้องการให้ผู้อื่นดีกับเราในความหมายที่เราพูดถึงและพรรณนามานั้นมีอันถึงเสมอ เมื่อบุคคลนั้นบำเพ็ญเมตตาให้เกิดขึ้นแล้ว เขาจะกลับเป็นสุขตื่นขึ้นมากเป็นสุข เมื่อผมผ่านชีวิตในความหมายของการใช้ชีวิตไม่ใช่เฉพาะความคิด แต่ใช้จิตของ ผมบ่มเพาะให้เกิดเมตตาธรรม ผมพบว่าเมตตาธรรมที่เกิดขึ้นในใจนั้นมีความหมายจริง ๆ ทำให้เป็นสุขทั้งหลับและตื่น

วิถีวัชรยานในทิเบต

ทิเบตเป็นประเทศที่นับถือพุทธศาสนานิกายวัชรยาน วัชร แปลว่า เพชร ในความหมายของนิกายนี้มุ่งเน้นการบำเพ็ญให้จิตของตนเองกล้าแกร่งจนทำลายกิเลสในตัวเราได้ บางทีเราเรียกนิกายนี้ว่าตันตระ แปลว่า ถักทอหรือร้อยเรียงดอกไม้ให้เป็นมาลัยซึ่งความหมายก็คือจิตเราพยายามร้อยเรียงความหมาย ร้อยเรียงประสบการณ์เรื่องราวที่ผ่านมาในชีวิตให้เป็นตัวเป็นตนของเรา เพราะฉะนั้นเมื่อเรามาปฏิบัติธรรมเราต้องทำให้เกิดความกระจำจัดถึงความหมายแห่งตัวตนที่ถูกถักทอขึ้น ว่ามันผูกโยงร้อยเรียงกันยังไง เพราะถ้าเราไม่เข้าใจ สุดท้ายแทนที่จะไปคลั่งคลายเป็นอะไรได้ อาจจะเป็นไปผูกมัดให้แน่นขึ้น เพราะฉะนั้นผู้นับถือพุทธนิกายนี้จึง

มุ่งเน้นการปฏิบัติบำเพ็ญเพียรเพื่อจะสลายมลทินในจิตของแต่ละคน ซึ่งนับเป็นรากฐานของชาวทิเบต และการที่จะทำการกระทำที่ล้าเลิศประเสริฐสุดเช่นนี้ได้ เราต้องถูกบ่มเพาะให้บำเพ็ญโดยมีศรัทธาเป็นพื้นฐานสำคัญ เพราะถ้าไม่มีศรัทธาก็ไม่มีความเชื่อมั่น นี่เป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนและสำคัญมากในการทำความเข้าใจพระพุทธศาสนาสายวัชรยาน

สายศรัทธาสรางพลังใจโต

เราจะพบนักแสวงบุญชาวพุทธที่ทิเบตก้มกราบเต็มตัวทุก ๆ สองหรือสามฟุต นั่นคือเขากำลังแสวงบุญอันศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่ออันเก่าแก่ การกราบของเขาเรียกว่าอัฐางคประดิษฐ์ ก็คือ ๘ ส่วนของร่างกายแนบแผ่นดิน เมื่อกราบไป ๑ ครั้งความยาวของร่างกายจะเท่ากับที่ก้าวไป ๓ ก้าวไปโดยตรงส่วนที่ศีรษะสัมผัสผืนดินที่กราบ แล้วก็ทำเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ ชาวทิเบตถือว่าการกราบอัฐางคประดิษฐ์ปกติถ้ากราบอยู่ที่เดียวเราก็กราบเป็นปกติอยู่แล้ว ๑๐๘ ครั้งที่ชาวทิเบตจะต้องกราบในทุก ๆ วัน เพราะฉะนั้นชาวทิเบตจะต้องมีลูกประจำในการกำหนดหมายให้รู้ว่าเขาได้กราบ ๑๐๘ ครั้งต่อหน้าพระ หรือต่อหน้าวัดที่เป็น

สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ชาวทิเบตถือว่าพระโจโวศากยมนี เป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ เขาจึงมีจิตปรารถนา ในชีวิตนี้อาจจะไม่ทุกคนแต่เป็นคนใดคนหนึ่ง ในครอบครัว เขากราบในนามของพ่อแม่พี่น้องเครือญาติ กราบแทนทุก ๆ คน แม้กระทั่งขณะที่เขาเดินไป คนที่มีจิตศรัทธาแต่ตัวเองไม่มีโอกาสได้ไป กราบก็จะร่วมมอบของกินของใช้หรือเงินให้ วิธีการแบบนี้เป็นสิ่งที่ไม่เคยคิด ในวันที่ผมเดิน ทางไปทิเบตซึ่งเปลี่ยนแปลงไป มีถนนกว้าง รถติด แต่ไม่น่าเชื่อ บนถนนนั้นยังมีคนทิเบตอายุมาก ๆ กราบอยู่บนฟุตบาท เห็นแล้วอันตรายมาก

ผมเคยคุยกับคนที่กราบ เขาไม่รู้ว่าเมื่อไร จะถึง แต่เขามีความรู้สึกว่าถ้าจะจบชีวิตก็เป็น บุญที่ได้ทำกิจนี้แล้ว ไม่ได้มีความมุ่งมั่นขอให้ มีชีวิตยืนยาวจนกราบสำเร็จ เขาพร้อมจะจบชีวิต ขณะใดก็ได้ในหนทางแห่งการกราบแบบนี้ เขาจะ ภูมิใจและเป็นบุญที่ได้ใช้สังขารบำเพ็ญเพียรจนถึงวาระสุดท้าย

ชาวทิเบตมีความเชื่ออยู่อย่างหนึ่งคือ เขา ต้องการจะอุทิศร่างของเขาเป็นทาน คนที่มีจิต ปรารถนาเช่นนี้จะสังเสียไว้ ถ้าเขาเสียชีวิตลง

แทนที่จะเอาร่างไปเผาตามคติประเพณี เขาก็จะมี ลานที่มีอิฐเรียงคอกินซากศพ เป็นพิธีกรรมอีก แบบหนึ่งของทิเบต ทำให้รู้สึกถึงความมหัศจรรย์ คือเห็นชีวิตที่มีความตายเป็นธรรมดา และวัน หนึ่งเราก็จะเป็นเช่นนั้น

จิตใจแกร่งประดุจดังเพชร

เมื่อผมเดินทางไปทิเบต มีจิตปรารถนาจะ ศึกษาวัชรยานตามทฤษฎี มีผู้แนะนำท่านลามะ ลาเซ ว่าท่านเป็นผู้รู้ ผู้บรรลุนิธรรม เป็นผู้ปฏิบัติธรรม สบายวัชรยานอย่างแท้จริง ปัจจุบันท่านอายุ ๘๐ กว่าแล้ว เมื่อกองกำลังปฏิวัติ ของจีน เข้ามาถึง ธิเบตนั้น ท่านเป็นผู้นำทางศาสนา จึงถูกจับไปขัง และทรมานอยู่ ๒๑ ปี จนร่างกายส่วนล่างเสีย เมื่อออกมาจากคุก ภายใต้อาณัติของรัฐบาลจีน ปรกาศศาสนา ผมไปพบท่าน ได้ฟังโอวาทและ ได้สนทนารธรรมกับท่านท่านมีหน้าตาผ่องใส ไม่น่าเชื่อว่าคือคนที่ร่างกายพิการ ถูกทรมานอย่าง โหดร้ายตั้ง ๒๐ กว่าปี และคำพูดของท่านที่มีต่อ สถานการณ์เลวร้ายของชีวิตนี้ไม่ใช่เป็นสิ่งเลวร้าย เพราะในอดีตเมื่อพวกเราต้องการจะปฏิบัติธรรม เราก็ต้องไปแสวงหากู้ ภูเขา เพื่อบำเพ็ญภาวนา เพราะฉะนั้นเมื่อถูกจับกุมคุมขังก็เหมือนเขาหาถ้ำ ให้เรา จึงไม่มีปัญหาอะไร เราก็ก้าวมาอยู่ในที่คุม ขังมืด ๆ เหมือนในถ้ำ จึงไม่ใช่ ๒๑ ปีของการถูก จับกุมคุมขัง แต่เป็น ๒๑ ปีของการปฏิบัติธรรม โอ้โฮ! นามหัตถ์ศรัทธา ยิ่งเมื่อเราถามว่า ในช่วงที่ ถูกจับกุมอยู่นั้น ช่วงไหนเลวร้าย ทรมานที่สุด ท่านตอบว่า คือช่วงที่เผลอปล่อยจิตให้โกรธเกลียดคนที่ทารุณกับท่าน ผมรู้สึกได้เลยว่านี่คือ คำพูดของผู้ปฏิบัติธรรมอย่างแท้จริง ไม่ได้มีจิต คิดผูกโกรธ อาฆาตแค้น ที่สำคัญกลับมอง สถานการณ์เลวร้ายให้กลายเป็นสิ่งซึ่งดงาม ประเสริฐ ขอขอบคุณผู้สร้างสถานการณ์ให้เราได้ ปฏิบัติธรรมอย่างไม่ย่อท้อ ไม่ว่าจะใช้เวลาจะยาวนานเท่าไร

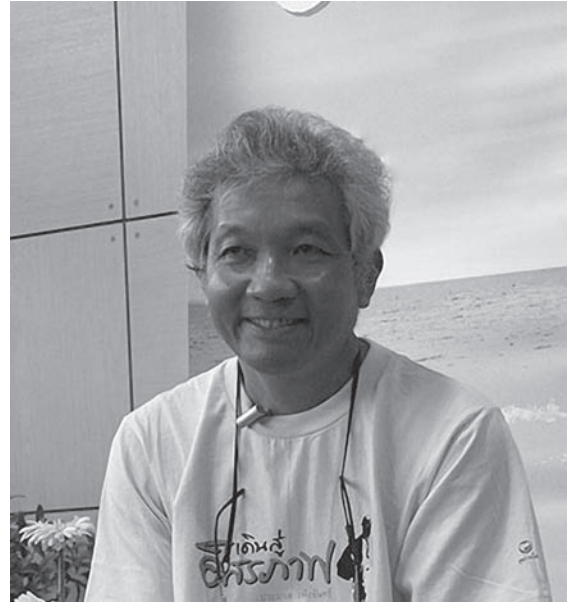
โลกรู้จักขรรษาผ่านท่าอากาศยาน:

ท่านลามะลามะมองสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นโอกาสท่านบอกว่าหากแผ่นดินจีนไม่เข้ามายึดทิเบตก็ยังไม่รู้ว่าทิเบตจะอยู่กันอย่างไร แต่เพราะถูกกระทำหรือถูกยึดครองโดยพรรคคอมมิวนิสต์จึงทำให้พระพุทธศาสนา อันคือคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแพร่กระจายไปทั่วโลก ทันทที่ท้องทะเลลามะลี้ภัยไปประทับอยู่ที่อินเดียซึ่งรัฐบาลในสมัยนั้นคือบัณฑิตเนรูห์ ได้มอบพื้นที่ให้เป็นที่พักพิง ต่อมารู้จักในนาม “ธรรมศาลา” ปัจจุบันนี้ท่านชรามาก ท่านไม่ต้องการเป็นผู้นำ แต่ก็ยังมีบทบาทสำคัญเป็นผู้นำทางจิตใจของชาวทิเบต ถ้าศึกษาประวัติ เราจะพบความประเสริฐของท่าน ขณะที่ถูกบีบบังคับทารุณกรรม ถูกเบียดเบียนจากคอมมิวนิสต์จนเป็นเรื่องราวไปทั่วโลก ท่านไม่เคยมีวาจาสักคำที่กล่าวโทษประณามรัฐบาลจีน ท่านกล่าวแต่ในความหมายให้ประชาชนได้รู้ว่าท่านไม่มีจิตโกรธเกลียด รัฐบาลจีนเลย แม้ท่านจะต้องจบชีวิตลงก็ไม่มี ความหมายอะไร ถ้าเป็นไปได้ท่านก็อยากจะกลับไปพบพี่น้องชาวทิเบต

ปัจจุบันถ้าเราจะเดินทางเข้าไปในประเทศทิเบต ไกด์จะแนะนำว่า เราไม่สามารถพกพาหนังสือหรือเอกสารใด ๆ ที่มีรูปของท่านทะเลลามะติดไปได้เพราะผิดกฎหมาย ชาวทิเบตเองก็ไม่สามารถจะมีรูปท่านทะเลลามะติดไว้ตามบ้านได้เลย แม้ห้องซึ่งเคยเป็นที่ประทับของก็ไม่สามารถจะมีรูปได้ มีเพียงแต่รูปของพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร กล่าวกันว่าบุคคลสำคัญระดับโลกหันมานับถือพระพุทธศาสนาก็ด้วยความประทับใจในคำสอนขององค์ทะเลลามะ และมีแรงบันดาลใจให้คิดสร้างภาพยนตร์เรื่อง พระพุทธเจ้าน้อย (A Little Buddha) เพื่อเผยแพร่ประวัติของพระองค์

ศรัทธาของพุทธ

ตัวศรัทธาคือสภาวะที่ทำให้จิตใจของเรามีกำลัง มีหน้าที่การทำให้ความสงสัยไม่มั่นคงใน

จิตใจสลายไป มีแต่ความมั่นคงอยู่ภายในตัว ศรัทธาผละ วิริยะผละ ที่เป็นขบวนการในชีวิตที่มีความหมายสำคัญ ศรัทธาทั้ง ๔ ประการนั้นคือ กัมมลัทธา เชื่อมมั่นว่ากรรมมีจริง วิปากลัทธา เชื่อมมั่นว่าผลของกรรมมีจริง กัมมัสสกตลัทธา เชื่อมมั่นว่าสัตว์โลกมีกรรมเป็นของของตน ตถาคตโพธิสัทธา เชื่อมมั่นในความรู้แจ้งของพระพุทธเจ้า

ตอนที่ผมเรียนพุทธศาสนามีเพียงความรู้แต่ไม่ได้เกิดในใจของเราอย่างแท้จริง เมื่อผ่านมานานจนถึงปัจจุบัน ผมพบว่าศรัทธาทั้ง ๔ ประการที่มีอยู่ในตัว มันมีความหมายสำคัญมากจนรู้สึกว่าน่าเสียดายเหลือเกินที่ชาวพุทธนับถือพระพุทธศาสนา แต่ไม่เคยนำศรัทธามาตรวจสอบกับความหมายทั้ง ๔ ประการนี้ว่าเราศรัทธาจริงไหม? เราเชื่อมันจริงไหม? ที่สำคัญเชื่อไหมว่าตัวเราเปลี่ยนแปลงไปตามการกระทำของเราแต่ละคน ๆ ผมรู้สึกได้ถึงความหมายที่สำคัญเมื่อได้ไปสัมผัสชาวทิเบตจริง ๆ เวลาอยู่ในสถานการณ์คับขันหรือบีบบังคับ แม้เขาจะไม่สามารถอธิบายสภาวะศรัทธาได้ แต่วิถีของเขาเต็มไปด้วยความหมายที่ลึกซึ้ง

๒

คำตัดสินที่เหมือนจะ วิน-วิน(ชนะๆ !) กันทุกฝ่าย

๑. ศาลโลกตัดสินให้เขมรชนะ

๒. ไทยก็รู้สึกว่าคุณชนะด้วย

อิ อิ อิ !!! เราช่นะแล้ว...พรรคไม่ถูกยุบ
ส.ส.ก็ยังมีอยู่ รัฐบาลก็ยังมีอยู่...อิ อิ อิ !!!

เฮ้ ...แน่ๆไหนะ
บ้านกแตก

เห็อดี...
เข้าคางคก

น..น..เห็อน้ำ
นกแตกเนียนะ...
ข...ข... ขะดี
เซอะ...

๓. แกนนำสื่อแดงประกาศชัยชนะเมื่อศาลรัฐธรรมนูญตัดสิน

ในฐานะที่เป็นเสียงส่วนใหญ่ พวกเขาจะสมอ้างยกเลิก
อะไรก็ได้ ตามนโยบายทักษิณคิด เพื่อทาสทำ
เราพร้อมยอมตายเพื่อให้อะระบอบทักษิณเชิฉิฉิ

เชิญชม
ยอตภานยอนตีไทยแห่งยุค เรือง
ดีหัวขาทตตต...!

๔. ไชโย ชัยยะ คนไทยชนะเมื่อขบถรัฐธรรมนูญประกาศไม่ยอมรับอำนาจศาลฯ

กำไร-ขาดทุนแห่งของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๐)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้องค์คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอาริยชน”**นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญขอความเป็น**“อาริยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อาริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังขธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอาริยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”** ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อาริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังขธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังข”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกิยธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**“โลกุตระสังข”** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอาริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังข”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของบุญนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**“โลกุตระธรรม”** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“บุญนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสบัวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพตติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

ถ้าไร้-ขาดทุนแท้ของอารยชน

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตมกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาทิกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันส่อนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

แต่เป็นความสงบเพราะเวทนาหรืออารมณ์ในใจส่วนหนึ่งที่เป็นโลกิยรสดับไปแล้ว เพราะผู้ปฏิบัติได้“ดับเฉพาะเหตุคือตัณหา(ทุกขสมุทัยอริยสัง)นั้นๆหมดสิ้น” เป็น“ทุกขนิโรธอริยสัง”(ซึ่งมีชื่อ“ฉินฉานโรธ”ดังที่ได้จากการหลับตาทำสมาธิ) จึงเรียกว่า สงบ ที่เป็น“ความสงบ”แบบพุทธ

ซึ่งเป็น“ความสงบ”จาก“อารมณ์สุข”หรือ“วิญญาณเทวดา”ที่เป็นสมมุติเทพ(เทวดาโลกียยังมีสุขอุบัติเทพ)ดับไป

ความเป็น“สมมุติเทพ”นั้นต้องแตกต่างจาก“อุบัติเทพ”แน่ๆ ไม่เช่นนั้นท่านไม่แยกเป็นคนละเทพ หรือ

คนละเหวตาหรือก จจริงมัย? ดังนั้นต้องเรียนรู้ความเป็น
“เหวตาหรือเทพ” *สมมุติเทพ* กับ *อุบัติเทพ* ให้ดีกว่า แยก
ต่างกันไหน? มีนัยสำคัญที่ลึกอย่างไร?

และแม้ความเป็น **“วิสุทธิเทพ”** ก็ต้องแตกต่างจาก
“สมมุติเทพ” แน่นนอนที่สุด แม้แต่ความเป็น **“อุบัติเทพ”**
กับ **“วิสุทธิเทพ”** ก็ต้องมีนัยที่แตกต่างกันอยู่แน่ ท่าน
จึงแยกเป็น **“๓ เทพ”** หรือ **“เหวตา” ๓ ชนิด ๓ ประเภท**
(*สมมุติเทพ-อุบัติเทพ-วิสุทธิเทพ*)

ซึ่งล้วนเป็นเรื่องนามธรรมแท้ๆของ **“จิตวิญญาณ”**
โดยตรง ที่เป็น **“เทพ”** เป็น **“เหวตา”** ไม่มีความเป็น
“วัตถุ” หรือ **“รูปร่าง”** (สรีระ) หรือ **“สีลันตัวตน”** แต่อย่างใดเลย
เป็นแต่ **“นามธรรม”** ล้วนๆ ซึ่งไม่เหลือความเป็น
“รูปร่าง” ภายนอก (สรีระ) แล้ว ถ้าเข้าไปเป็น **“รูปร่าง”** อยู่
ภายในก็เรียกว่า **“นามรูป”** (สิ่งที่ถูกรู้ที่เป็นนามธรรมเพราะ
เป็น **“นามกาย”**) (องค์ประชุมของนามธรรม ชาติจากการสัมผัส
วัตถุภายนอกหรือจะมีอยู่ที่ดี รูปภายนอกเข้าไปเป็นภายในกายแล้ว)
แม้แต่ความเป็น **“อรูป”** ที่หมายถึง **“รูป”** ที่เหลือจาก
ความเป็น **“รูปหยาบ”** เก่าไปแล้ว ซึ่งตอนนั้น **“รูป”**
(สิ่งที่ถูกรู้) ที่หยาบใหญ่ขนาดเก่าแล้ว เปลี่ยนสภาพเป็น
“รูป” (สิ่งที่ถูกรู้) ขนาดใหม่ รูปร่างใหม่ อย่างใหม่ไปแล้ว
จึงเรียกว่า **“อรูป”** แต่ไม่ใช่ **“นาม”** ดอกนะ!

กล่าวคือ **ไม่ใช่ “รูป”** อย่างเดิมนั้นแล้ว เป็น **“รูป**
อย่างใหม่ไปแล้ว” จึงเรียกว่า **“อรูป”**

โดยเฉพาะ **“รูป”** ที่เป็นภาพเป็นรูปให้เราสัมผัสแล้ว
เข้าไปปรากฏรับรู้ภายในใจ ซึ่งไม่ได้อยู่ที่ตา,หู,จมูก,
ลิ้น,กายภายนอกแล้ว เป็น **“ภาวะ”** ที่มีอยู่ในภายในใจ แม้
จะมี **“สีลันรูปร่างตัวตน”** เป็นภาพเป็นสีให้เราเห็นอยู่ เรียกว่า
“อุปาทายรูป” แม้ขั้นต้นจะยังมี **“รูป”** ที่หมายถึง **“ภาวะที่**
ถูกรู้” หรือจะยังเป็นภาพที่ดีเป็นรูปที่ดีที่รับรู้ภายในจิต
(กระทั่งเสียง,กลิ่น,รสก็ได้ แต่เป็นการรู้ที่ล่วงเลยสัมผัส
ภายนอกแล้ว จึงไม่เหลือ **“รูปกาย”** แล้ว เหลือเป็น **“นามกาย”** ล้วน)

แต่ **“จิตวิญญาณ”** ที่เป็น **“เทพ-เหวตา”** นี้ มันไม่มี
ความเป็น **“สรีระ”** (รูปร่าง) มันเป็นเพียง **“อาการ,กิริยา”** ที่
สามารถรับรู้ได้ด้วย **“จิตในจิต”** แล้วตัวผู้รู้ก็กำหนดหมาย
หรือทำ **“นิมิต”** ของตนเองว่า มันคือ อย่างนั้นมันคืออันนั้น
อย่างนั้นมันคืออันนั้น มีนัยที่สำคัญต่างกัน (สังคะ) คุณ

ก็กำหนด **“เครื่องหมาย”** (นิมิต) เาเองสำหรับตนรู้ของตนเอง

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่าการจะรู้จัก **“นามรูปหรือนาม**
กาย” นั้น ผู้รู้ต้องรู้ด้วย **“อาการ-สังคะ-นิมิต-อุเทศ”**
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ เป็นต้น ข้ออื่น ในที่อื่นมีอีก)

ความหมายของคำว่า **“รูป”** ที่ทำให้คนสับสน เรียนรู้
“ปรมัตถธรรม” ไม่ได้ ไม่สำเร็จ เพราะเข้าใจยังผิด จึง
กำหนดหมาย-สำคัญมันหมาย (สัญญา) ในธรรมะต่างๆผิด
ไปจาก **“ความจริง”** กันอย่างมาก

ความผิดพลาดที่สำคัญ อยู่ตรงนี้เอง

ตรงที่ไปหลงผิด ไปเข้าใจผิดว่า **“รูป”** คือ **“สรีระ”**

“รูป” คือ รูปร่าง,ภาพที่เห็นแบบที่ตาภายนอกเห็น
ซึ่งเห็นเป็น **“โครงร่างเส้นแสงสีเสียง โคมร่าง”** อย่างที่ **“ตา”**
เห็น แต่ **“นาม”** ไม่มีรูปร่าง,ไม่มีภาพแบบที่ตาภายนอกเห็น
เมื่อเป็น **“นามรูป”** ก็เลยหลงยึดอยู่แต่แค่ **“รูป”**

ที่ **“ถูกต้องสัมมาทิฏฐิ”** แล้ว **“นามธรรมหรือนามรูป**
หรือนามกาย” นั้นไม่ใช่ **“ภาพ”** ที่จะเห็นเป็น **“รูปร่าง”** หรือมี
ภาพอย่าง ที่เห็นแบบตาภายนอกเห็น ซึ่งมี **“ภาวะ”** ที่เป็น **“เส้น**
เป็นรูปโครงร่างมีโคมร่างมีสีลันแสงเงา อย่างนั้น

“นามธรรม” นั้นเป็นภาวะที่เห็นได้แค่ **“อาการหรือ**
กิริยาของนามธรรม” เท่านั้น ที่ **“ผู้รู้”** จะกำหนดหมาย
ทำเครื่องหมายเอาได้เองว่า ภาวะนี้คือสิ่งนี้ ภาวะอย่างนี้
คือสิ่งอย่างนี้ มีความแตกต่างจากสิ่งนั้นภาวะนั้น อย่างไร
คุณเองเป็นผู้กำหนดไว้เอง จำไว้เอง ว่า มันไม่เหมือนกัน
อย่างไร ตรงไหน แค่นี้

“นามหรือนามธรรม” ที่ถูกรู้มีแต่ **“อาการ”** เท่านั้น
ไม่มีเส้นสีลันแสงเงาเป็นรูปโครงร่างมีโคมร่าง

ส่วน **“รูป”** มีความหมาย ๒ ประการสำคัญ

“รูป” ความหมายที่ ๑ คือ **“รูปร่าง”** ที่เป็น **“สรีระ”**
(body) คือ **“สิ่งที่ถูกรู้”** ชั้น **“กาย”** (object=ภาวีสัย,วัตถุวิสัย
=บุรุษที่สอง) อันเรียนรู้ได้ทาง **“วัตถุธรรม”** และร่างกาย
มนุษย์ ทาง **“กายวิภาควิทยา”** (anatomy)

ซึ่งในทางพุทธภาวะนี้ยังไม่ใช่ **“ปรมัตถธรรม”** ต้อง
“รูป” ในความหมายที่ ๒ จึงจะเป็น **“ปรมัตถธรรม”**

และ **“รูป”** ในความหมายที่ ๒ ก็คือ **“สิ่งที่ถูกรู้”** ชั้น
“นามกาย” (object=ภาวีสัยที่ละเอียดข้ามพื้นลึกเกี่ยวพัน
เข้าไปถึงขั้นจิตวิสัย=บุรุษที่สอง)

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

หรือที่นักคิดทั้งหลาย นักวิชาการทั้งปวงเขาหมายถึง คือ “วัตถุของการพุ่งไปของเจตสำนึก”(intentional object) อันหมายถึงกระบวนการของจิตสำนึกโลกที่สำนึก (conscious)พุ่งไปสู่อะไรบางอย่างเรียก “การพุ่งไปของเจตสำนึก”(intentionality)นี้ว่า “นาม”คือ “มโนสัจเจตนา” ตัวแท้ทางพุทธนั่นเอง นี่คือ บุรุษที่สอง ที่จะต้อง “ถูกรู้”

ส่วนบุรุษที่หนึ่ง นั่นคือ ตัวผู้รู้ ซึ่งได้แก่ นามธรรม ตั้งแต่ “สัจญา” เป็นต้น แล้วก็เป็น “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผละ” ซึ่งเจริญยิ่งขึ้นสู่ “ญาณ” สู่ “วิชชา” สูงสุด

และบุรุษที่สอง นั่นคือคำว่า รูปกาย(องค์ประชุมที่ถูกรู้ อันยังเกี่ยวกับสิ่งสัมผัสภายนอก) ซึ่งหมายถึง ภาวะที่ “ถูกรู้” ทั้งหมด ที่ยังเรียกว่า “รูปกาย” ก็เพราะยังสัมผัสเกี่ยวข้องกับ “สิ่งที่เป็นภายนอก” ได้แก่ ดิน, น้ำ, ไฟ, ลม(มหากุตรรูป) เป็นต้น แล้วเกิด “กิเลส” อยู่ เป็น “กามราคะ” อันเป็น “นามธรรม”(บุรุษที่สอง)ก็ต้องจัดการประหาร “ตัวตนกิเลส=บุรุษที่สอง”(สักกาย, อัตตา, อาสวะ)นั้นๆไปตามลำดับ ซึ่ง “ตัวตน” หรือขั้นต้นนี้ “อัตตาของกิเลส” ตัวหยาบ

(วิตักกมกิเลส=อบายภูมิ) เริ่มตั้งแต่ “สักกาย” ซึ่งเป็น “อัตตา” ตัวต้นเสียก่อน จัดการกำจัดให้เป็น “สัมมาผล”(โสตาปัตติผล) แล้วจึงจัดการกับตัวตน(อัตตา)ที่เหลือต่อไป คือ “กามราคะ” ที่เหลือทั้งหลาย(ปริยฐานกิเลส=กามภูมิที่เหลือ) อันเป็น “อัตตา” ตัวต่อไปตามลำดับ จัดการกำจัดให้เป็น “สภิกขาคามีผล” สูงขึ้นๆ จนกระทั่ง “อัตตา” ตัวปลายถึงท้ายสุดคือ “อาสวะ” ของ “กามราคะ” ได้แก่ “ภวราคะ”(รูปราคะ-อรุปราคะ) เข้าสู่ “อนาคามีภูมิ”

แล้วจึงจะเก็บละเอียดกิเลสชั้นปลายคือ “อาสวะ” ที่เหลือให้หมดสิ้นสนิททุก “อนุสัยกิเลส” สู่ “อรหัตตภูมิ” “ตัวตนของกิเลส” จึงคือ “บุรุษที่สอง” ที่เราจะต้องกำจัด ที่นักวิชาการสากลท่านเรียกว่า “วัตถุของการพุ่งไปของเจตสำนึก”(intentional object)

และ “มโนสัจเจตนา” ที่เป็น “วิภวตัณหา” อันเป็น “ตัณหาอุตมการณ” ซึ่งก็คือ “กระบวนการของจิตสำนึกโลกที่สำนึก (conscious)พุ่งไปสู่อะไรบางอย่างเรียก “การพุ่งไปของเจตสำนึก”(intentionality) เป็นเจตสำนึกของ “บุรุษที่หนึ่ง” เพื่อจะกำจัด “บุรุษที่สอง”(ตัวตนของกิเลส)เพื่อกำจัด “ตัวตนของกิเลส” นั้นให้ได้ผล

ซึ่งตามหลักกรรมของพุทธ “บุรุษที่สอง” นี้ต้อง “สัมผัสตัวตน(อัตตา)ของมัน” จริงๆ แล้ว “กำจัด”(ปหาน)ให้ได้จริงเมื่อได้ “ผล” ผลที่ได้จึงเป็น “บุรุษที่สาม” อันเป็นภาวะ(อะไรบางอย่าง)ที่มุ่งหมายของ “เจตสำนึก”

“ผลธรรม” ที่เรา (บุรุษที่หนึ่ง) จะได้นั้นคือ “บุรุษที่สาม” หรือได้แก่ “ผลสำเร็จของการกำจัดตัวตนกิเลส”

เมื่อหมดกิเลสรู้แจ้งถ้วนใน “กามภูมิ” ก็จึงจะจัดการประหารกิเลสใน “รูปภูมิ” และ “อรุภูมิ” ต่อไป จนกระทั่งหมดสิ้นเกลี้ยงครบบริบูรณ์ สิ้น “ภพ” จบ “ชาติ” สัมบูรณ์

และภาวะที่ “ถูกรู้” ทั้งหมดที่ยังเรียกว่า “นามกาย” ต่อไปอีก กล่าวคือ เมื่อหลุดพ้นจาก “รูปกาย” ได้แก่ “สิ่งที่ เป็นภายนอก” เข้าไปมีความรู้สึก(เวทนา)อยู่กับภาวะภายใน ซึ่ง “ภาวะรูป ๒” เช่น “ปสาทรูป ๕” คือ ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย ที่ “สัมผัส” รูปหรือภาพ, เสียง, กลิ่น, รส(๔ ภาวะ) และโผฏฐัพพะ(สัมผัส) อันเป็น “โคจรรูป ๕”(วิสัยรูป ๕)

ดังนั้น โผฏฐัพพะซึ่งมันก็คือผัสสะหรือสัมผัสแท้ๆ คือตัวทำหน้าที่ “สัมผัส” จึงเกิด “รูป, เสียง, กลิ่น, รส” ขึ้นได้ “โผฏฐัพพะ” ก็ต้องหักออกไปเสีย ๑ เหลือ “โคจรรูป ๔”

เพราะ “โผฏฐัพพะ” ก็คือ “การสัมผัส” นั่นเอง เมื่อ “สัมผัส” ก็เกิด “อายตนะ” เชื่อม “ปสาทรูปกับโคจรรูป” จึงเกิด “วิญญาณ” “ปสาทรูป กับ โคจรรูป” รวมกันแล้ว “ภาวะรูป ๒” ที่รวมแล้วนี้จึงเหลือเป็น “อุปาทายรูป ๙”

ส่วนที่เรียกว่า “นามกาย” ก็ต้องเรียกว่า “นามรูป” เพราะเป็น “สิ่งที่ถูกรู้”(รูป) แต่ตอนนั้นไม่เกี่ยวกับ “สิ่งสัมผัสภายนอกแล้ว” มีแต่ “ภาวะในภายใน” เป็น “องค์ประชุม”(กาย)ของภาวะภายในที่เป็น “ภาวะถูกรู้” อยู่เท่านั้น

“กาย” คือ “องค์ประชุมของภาวะที่ร่วมกันอยู่” “รูป” คือ “ภาวะหรือสิ่งที่ถูกรู้อยู่นั้นๆ”

ผู้สามารถ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ภาวะธรรมที่เป็น “รูปกาย-นามกายครบพร้อม” ได้ปานนี้ คือ ปรมัตถธรรม โดยมี “ญาณ” หรือ “ปัญญา” ขึ้น สัมผัสวิโมกข์ด้วย “กาย” หมายความว่า มี “วิโมกข์”(วิโมกข์คือภาวะที่หลุดพ้นจากกิเลส นั้นๆอยู่ให้ผู้ปฏิบัติรู้จริงเห็นแจ้งอยู่หลุดๆ) ซึ่งต้องมีทั้งการสัมผัส (ผัสสะ) และมีทั้งองค์ประชุมพร้อมของรูป(สิ่งที่ถูกรู้ อันมีได้ครบภาวะภายนอกครบภาวะภายใน)กับนาม(ตัวผู้รู้)ด้วย

[มีต่อฉบับหน้า]

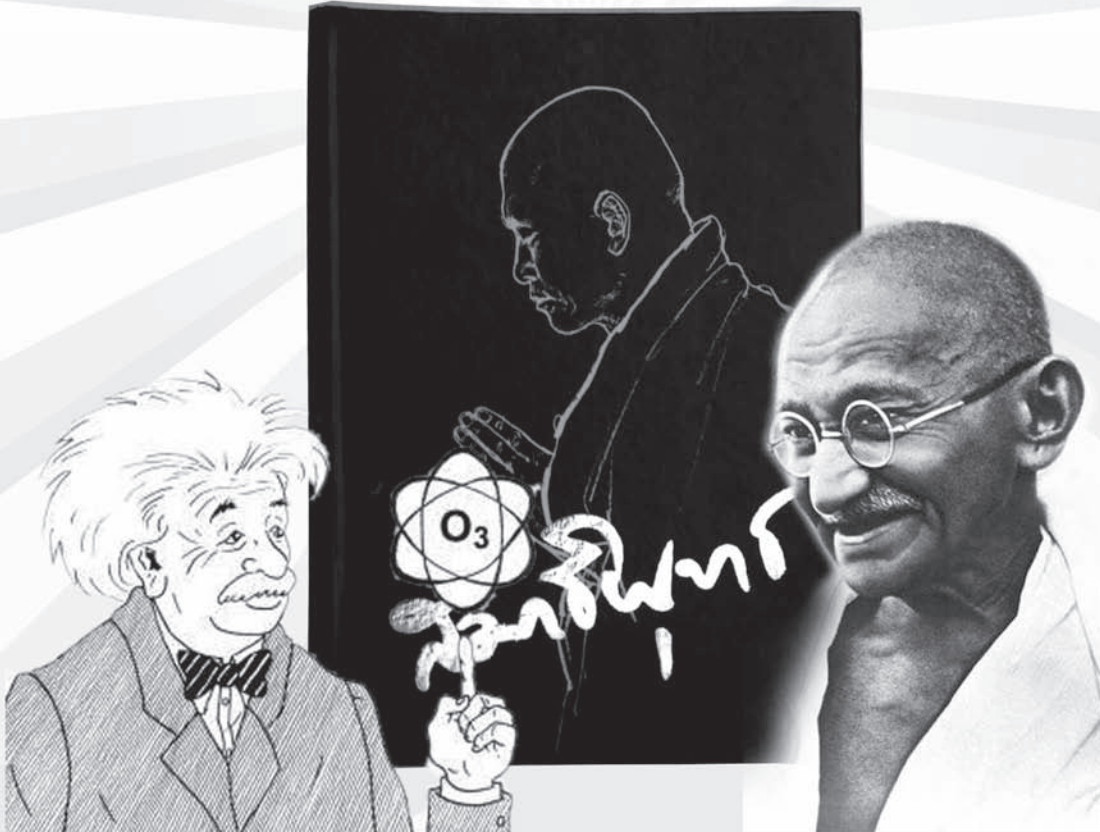

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๐

● ข้าพเจ้าหมั่นเตือนตนเองนับร้อยๆครั้งทุกวันให้ระลึกว่า ชีวิตของตนเองทั้งร่างกายและจิตใจต้องพึ่งพาผลงานของเพื่อนมนุษย์ ทั้งคนที่ยังมีชีวิตอยู่และล่วงลับไปแล้ว... โอนัสโตน์

● ข้าพเจ้ามองไม่เห็นว่าการบูชากราบไหว้พระผู้เป็นเจ้าของด้วยวิธีใดจะดีไปกว่าด้วยวิธีทำงานเพื่อผู้ยากไร้และปฏิบัติตนให้เหมือนผู้ยากไร้ทั้งหลาย!... คานธี

● แล้วการเมืองประชาธิปไตยของพระพุทธเจ้าฉันนั้น เป็นการเมืองชนิดไหนกันล่ะ? อาตมากล้ายยืนยันอีกว่า เป็นการเมืองที่ไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง แต่ทำเพื่อผู้อื่น..ทำเพื่อปลดปล่อยความเห็นแก่ตัว ทำเพื่อความมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกันในความเป็นคน... สมณะโพธิรักษ์

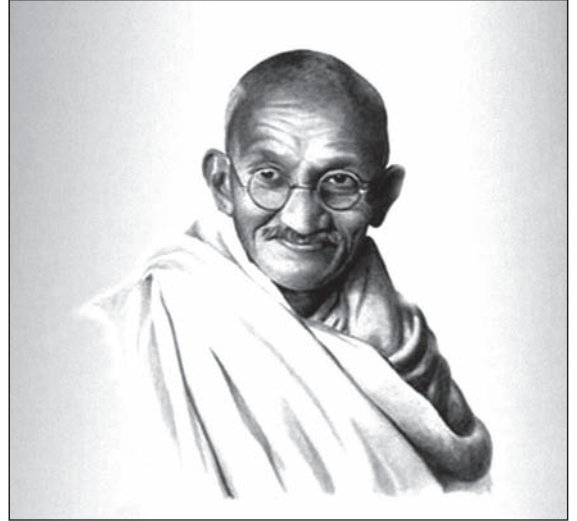
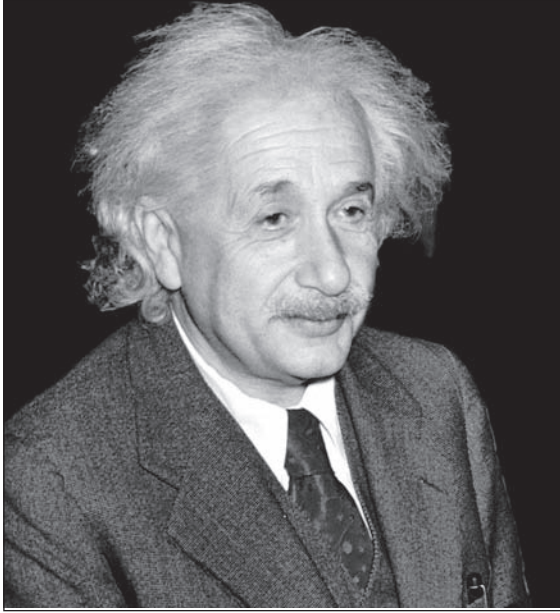
โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๒๓

เพื่อนมนุษย์ชาติ...ในทัศนะของโอนัสโตน์

เมื่อเราสำรวจชีวิตและความบากบั่นของเรา จะเห็นได้ว่า ความอยากและการกระทำส่วนใหญ่ของเราเกี่ยวพันกับผู้คนรอบข้าง เพราะเราเป็น

สัตว์สังคม เรากินอาหารที่คนอื่นผลิต ใส่เสื้อผ้าที่คนอื่นผลิต อยู่ในบ้านที่คนอื่นสร้าง ความรู้และความเชื่อสำคัญในชีวิตของเราได้รับมาจากผู้อื่น ด้วยภาษานานาที่คนอื่นได้คิดค้นขึ้น

เพื่อนมนุษย์ชาติ...ในทัศนะของคานธี

ดั่งนั้นกล่าวได้ว่า เราดำรงชีพอยู่อย่างเป็น “หนี้” คนรอบข้าง หากแต่ละคนถูกทิ้งไว้โดยลำพัง ตั้งแต่เกิด คงเถื่อนทั้งความคิดและความรู้สึก คล้ายสัตว์ป่า จนยากที่จะจินตนาการได้

-มันช่างประหลาดเพียงใดสำหรับมนุษย์เราเกี่ยวกับโลกนี้ พวกเราแต่ละคนมาอยู่บนโลกนี้เพียงช่วงสั้นๆ เพื่อวัตถุประสงค์อันใดไม่อาจทราบได้ (แม้บางครั้งเราคิดว่าทราบดี) แต่ถ้ามองให้ลึกซึ้ง จากการดำเนินชีวิตประจำวันจะพบว่า “เรามีชีวิตอยู่เพื่อมวลมนุษยชาติ” ประการแรก เพื่อเพื่อนมนุษย์ที่เรามีความสุขอยู่ด้วย จะเห็นได้จากรอยยิ้มบนใบหน้า อีกประการหนึ่งนั้นเพื่อคนที่ทั้งหลายที่เรายังไม่เคยรู้จักเป็นการส่วนตัว แต่เราก็ต้องร่วมสุขร่วมทุกข์กับเขาเหล่านั้นที่ต้องร่วมชะตากรรมกัน ด้วยความเห็นอกเห็นใจที่มนุษย์พึงมีต่อกัน

ข้าพเจ้าหมั่นเตือนตนเองนับร้อย ๆ ครั้ง ทุกวันให้ระลึกว่า ชีวิตของตนเองทั้งร่างกายและจิตใจต้องพึ่งพาผลงานของเพื่อนมนุษย์ ทั้งคนที่ยังมีชีวิตอยู่และล่วงลับไปแล้ว ข้าพเจ้าจึงพยายามอย่างสุดกำลังเพื่อจะได้ทำประโยชน์ตอบแทนในสิ่งที่ข้าพเจ้าเคยได้รับมาแล้วและกำลังได้รับอยู่

ข้าพเจ้าไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้แม้เพียงวินาทีเดียวหากไม่มีศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว มิตรผู้ร่วมงานทางการเมืองของข้าพเจ้าหลายคนเกิดความอดทนระอาใจในตัวข้าพเจ้า เพราะเขาว่าแม้ในเรื่องของการเมือง ข้าพเจ้าก็นำศาสนาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย มิตรของข้าพเจ้าพูดถูก ทั้งนี้ก็เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพเจ้ากระทำ ไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องของการเมือง หรือเรื่องอื่นใดก็ตาม เกิดจากแรงกระตุ้นทางศาสนาเพราะศาสนาหมายถึงการผูกพันอยู่กับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ และพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงควบคุมลมหายใจเข้าออกของเราอยู่ทุกขณะ

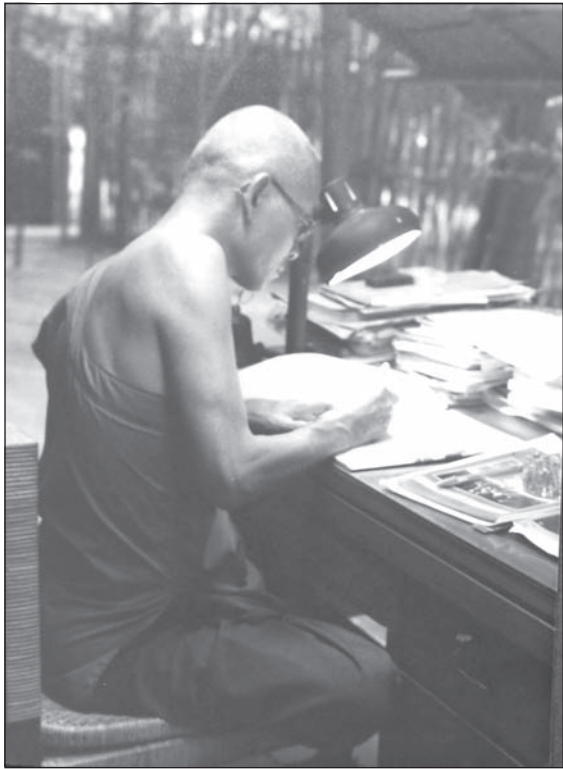
กิจกรรมทุกชนิดที่ข้าพเจ้ากระทำ ไม่ว่าจะในด้านสังคม การเมือง มนุษยธรรม หรือศีลธรรมก็ตามล้วนแต่มีเป้าหมายที่จะได้ประสพพบพระพักตร์กับ พระเจ้าผู้เป็นเจ้า อันได้แก่ “ลัทธิธรรม” ทั้งสิ้น และโดยเหตุที่ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของประทับอยู่กับผู้ที่ยากไร้มากกว่าผู้มั่งคั่งและสูงศักดิ์

ข้าพเจ้าจึงพยายามมีชีวิตอยู่กับผู้ยากไร้และต่ำต้อย ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าจะเข้าถึงเขาเหล่านี้ได้ดีที่สุดด้วยการรับใช้พวกเขา นี่เองเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อผู้ยากไร้และต่ำต้อยต่อในฐานะทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าจะ

บำเพ็ญกรณียกิจด้านนี้ได้ที่สุด ด้วย “การเข้าไปมีบทบาททางการเมือง”

ดังนั้นท่านจึงเห็นข้าพเจ้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง ตามที่ได้ชี้แจงมานี้ ท่านจะเห็นว่าข้าพเจ้ามิได้เป็นนาย หากเป็นผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์และเจียมใจเจียมกาย ข้าพเจ้าพยายามที่จะรับใช้อันเดียวและมนุษยชาติทั้งมวล

ข้าพเจ้ามองไม่เห็นว่าการบุชกราบไหว้พระผู้เป็นเจ้าของด้วยวิธีใด จะดีไปกว่าด้วยวิธีทำงานเพื่อผู้ยากไร้ และปฏิบัติตนให้เหมือนผู้ยากไร้ทั้งหลาย!

เพื่อมนุษยชาติ...ในทัศนะของสมณะโพธิรักษ์

พระพุทธศาสนาเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบจะเห็นได้จากพระพุทธเจ้าได้ส่งพระอรหันต์ ๖๐ องค์แรกไปช่วยประชาชน ไม่ให้ไปซ้ำกันในแต่ละแห่งไปเดี่ยว ๆ เลยให้ไปประกาศแนวประพฤติปฏิบัติและจุดมุ่งหมายของท่านเลยว่า เพื่อ “ประโยชน์และความสุขของมวลมนุษยชาติ” (พหุชนหิตายะ

พหุชนสุขายะ) โดยไม่ได้ต้องการอะไรแลกเปลี่ยนกลับคืนมา มีแต่เสียสละ มีแต่มุ่งมั่นให้คนเรียนรู้ปฏิบัติฝึกฝนจนเข้าถึงเนื้อแท้ของประชาธิปไตยจนเกิดภาวะเพื่อ “มวลมนุษยชาติ” อย่างเป็นทางการมันคงยั่งยืน

แล้วการเมืองประชาธิปไตยของพระพุทธเจ้านั้น เป็นการเมืองชนิดไหนกันล่ะ? อาตมากล้า ยืนยันอีกว่า เป็นการเมืองที่ไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง ไม่ได้ให้เกิดจิตวิญญาณเพื่อมาเห็นแก่ตัวเอง แต่ทำเพื่อผู้อื่น ทำเพื่อปลดปล่อยความเห็นแก่ตัว ทำเพื่อความมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกันในความเป็นคน นี่คืองานการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยชัด ๆ

คนที่เป็นทาสเมื่อมาอยู่ในธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าก็จะได้อิสระเสรีภาพ ปลดเปลื้องจากความเป็นทาส แม้แต่คนวรรณะกษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ ศูทร จัณฑาล เมื่อมาอยู่ในธรรมานุญของท่าน ก็จะถูกปลดปล่อยจากชนชั้นวรรณะ ทุกคนจะมีสิทธิเท่าเทียมกัน หนึ่งคนหนึ่งเสียงอยู่ในที่ประชุม นี่คือประชาธิปไตยชั้นยอดที่ให้อิสระเสรีภาพแก่ประชาชน เพื่อให้ประชาชนเป็นใหญ่ จึงเรียกว่า “อธิปไตย” หรืออำนาจเป็นใหญ่ เป็นของประชาชน

การเมืองชนิดนี้เป็การเมืองชนิดเยี่ยมยอด ถ้าประชาชนไทยซึ่งเป็ชาวพุทธ ๙๕% พยายามพากเพียร ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า เมื่อปฏิบัติแล้วจะได้มรรคผล เป็สังคัมที่มีการเมืองอารยะ ใครบรรลุมากก็ช่วยคนได้มาก นี่คือพิสูจน์ว่าเป็ประชาธิปไตยที่ช่วยโลกช่วยคน และจะเป็ประชาธิปไตยในแบบของพระพุทธเจ้า อย่างการที่ชาวอโศกออกมาชุมนุมประท้วงอย่างสันติ อหิงสา นี่แหละคือหัวใจของประชาธิปไตย เรียกว่า “การเมืองบุญนิยม” ธรรมอันประเสริฐของพระพุทธเจ้านี้ พวกเราได้นำเอาไปฝึกฝน ปฏิบัติในหลาย ๆ ด้านด้วยกัน จนเกิดเป็การศึกษาบุญนิยม สื่อสารบุญนิยม พาณิชย์บุญนิยม ชุมชนบุญนิยม และ ๓ อาชีพกู้ชาติ (กสิกรรมธรรมชาติ-ปุ๋ยสะอาตและขยะวิทยา) ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนเป็งานเพื่อรับใช้มนุษยชาติทั้งสิ้น

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

★ สมณะโพธิรักษ์.

ประเทศไทยอันเป็นเมืองพุทธจะทำการเมืองระดับ“โลกุตระ”กันได้จริงจัง
จะแน่หรือไม่แน่ก็อยู่ที่ประชาชนคนไทยจะร่วมผนึกมวลกัน...

Force = คือ อำนาจ
ที่มีลักษณะเผด็จการ

Authority = อำนาจ ที่ได้โดยธรรม

• เนลสัน มันเดลา

เรื่องของอำนาจ

(๑) **Force** = คือ อำนาจ ที่มีลักษณะของเผด็จการ กดขี่ บังคับ ยัดเยียด

ครอบงำให้จำนน ตามความมาก-ความน้อยของการใช้

อำนาจนั้น ถ้ามาก ก็คือ เผด็จการ

ถ้าเพียงกดขี่ บังคับ ครอบงำ มากหรือน้อยลงมา เท่าใดๆ

ก็คือ การใช้“อำนาจ”นั้น ตามที่มาก-ที่น้อยนั้นอยู่ เท่านั้นๆ

นี่คือ **อำนาจ** เป็น **ความชอบธรรม**

ซึ่งเป็น“อำนาจ” ที่สร้างให้ตนด้วยโลกธรรมและเล่ห์กล

อันประกอบไปด้วยกิเลส จนคนอื่นเขา“ตกอยู่ใต้อำนาจ”

เพราะลาภ-ยศ และเล่ห์ต่างๆ

ผู้ที่ยังมี“พหุติ”ที่สร้าง“อำนาจ”เป็น“ความชอบธรรม”

นั่นคือ ผู้ผิดอยู่ ยังไม่เจริญ หรืออวิชชาอยู่ แล้วถือว่า

ตนคือผู้มี“อำนาจ” นี่คือ อำนาจยังไม่เป็นธรรม **Force**

ซึ่งเรียกว่า“ยังเป็นเผด็จการอยู่”มากหรือน้อยตามที่เป็นจริง

คนฉลาดในโลกจะ“สร้าง”อำนาจให้คนเกรงและกลัว

จนไม่กล้าค้านแย้งหรือตำหนิติเตียน ตีตึง

จึงได้เป็นผู้มีอำนาจโดยไม่ชอบธรรม

(๒) Authority = อำนาจ ที่ได้โดยธรรม ของผู้ที่ประพฤติตนดี มีธรรม

ซึ่งเป็นความมาก-ความน้อยของคุณค่าความดีความมีธรรม
จึงเกิดอำนาจของสิ่งที่น่าเคารพบูชาในตัวผู้ทำดีทำเป็นธรรม
ที่ผู้นั้นสร้างเอง เป็นเจ้าของคุณงามความดีนั้น
แล้วผู้คนที่รู้ที่เห็นคุณค่านั้นยอมรับด้วยความเคารพนับถือ
จึงยกย่องบูชา และยอมให้แก่ผู้มีคุณงามความดีนั้น
อย่างอิสระเสรี ไม่มีใครขัดเยียด หรือบังคับ กัดขี้เลย
นี่คือ ความชอบธรรม เป็น อำนาจ

ผู้ที่รู้จักการกระทำความเคารพต่อผู้ที่น่าเคารพ สมควร
เคารพ ซึ่งเป็นครุกรรม คือ คน“ยอมยกอำนาจ”นั้น
ให้แก่“ผู้นำเคารพ” นี่คือนำ อำนาจโดยธรรม Authority =
right power หรือจะเรียกว่า“เผด็จการโดยธรรม”ก็ได้ ถ้า
ไม่ติดยึดอยู่แค่ภาษา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงมีอำนาจนั้น
ที่ผู้คนยกให้ได้อย่างเทิดทูนบูชาเต็มใจสูงสุด มาแล้วเป็นต้น
ดังนั้น “ผู้นำเคารพ” จึงเป็นเสมือนผู้มี“อำนาจ”
ที่จะพูดจะทำอะไรกับผู้ที่เขาเคารพนับถือ เชื่อมั่น เขาก็จะ
เชื่อฟัง น้อมรับด้วยความเคารพบูชา
นี่คือ ผู้มี“พหุติ”ที่สร้าง“ความชอบธรรม”เป็น“อำนาจ”
เป็นผู้ถูกต้อง ผู้เจริญ หรือมีวิชาแล้ว

ปราชญ์แท้ๆจะ“ไม่สร้าง”อำนาจให้คนเกรงและกลัว
จนไม่กล้าค้านแย้งหรือตำหนิติเตียน ตีตึง
จึงเป็นผู้มีอำนาจโดยธรรม

•••

ในสังคมปกติทั่วไปทั้งโลก มีพลังหรืออิทธิพลของ“อำนาจ”อยู่จริง ซึ่งเป็นพลังหรือ
อิทธิพลของ“อำนาจ”ที่มีฤทธิ์มีแรงทั้งทางรูปธรรมโดยเฉพาะทาง“นามธรรม”สามารถเหนี่ยวนำ
สามารถผลักดัน สามารถครอบงำ จนถึงขั้นสามารถบังคับ กัดขี้ ให้มวลอันคือมนุษย์ในสังคมเป็นไป
ตาม“อำนาจ”นั้นได้แท้จริง

ไม่ว่า จะทำให้เกิด“กรรมกิริยาทางกายกรรม-วจีกรรม” หรือไม่ว่า จะทำให้เกิดกรรมกิริยา
ทาง“มนเกรรม”หรือ“ความรู้สึ” ซึ่งเป็นการเกิดอารมณ์ชอบหรือชัง-เฉยๆ

คำว่า “อำนาจ” ที่ภาษาอังกฤษว่า power, energy, authority, force., sovereignty=sovereign
power =supreme =independence =อำนาจใหญ่,อธิปไตย

ตาม“วิญญูติรูป” ย่อมรู้ได้ด้วย kinetic energy, potential energy,
author = ผู้แต่ง, เจ้าของ, ผู้สร้างสรรค์,

พระพุทธเจ้าทรง authority = ตันตำรับอำนาจโดยธรรมเนียมของพระองค์
force = กดดัน, บังคับ, บีบ, เร่ง, บุก, ยัดเยียด, ทุ้งทุ้ง, แข็งขืน
forced = ซึ่งถูกบังคับ, ซึ่งถูกบีบ, ใช้แรงฝืนใจ forcible = ใช้กำลัง, โดยผลการ
authorize = อนุมัติ, ยินยอม, อนุญาต, มอบอำนาจ, แต่งตั้ง, มอบหมาย
authorizable = พอมอบอำนาจให้ได้, พอมอบรับได้
authoritative = มีอำนาจวาสนาบริบูรณ์, เชื่อถือได้, มีหลักฐานพิสูจน์ได้, เปรื่องการ
authoritarian = ผู้ใช้อำนาจเบ็ดเสร็จ, ผู้ใช้อำนาจเปรื่องการ

[Authority by force is less enduring than authority by kindness.

อำนาจโดยพระเดชนั้น ไม่ยืนนานเหมือนอำนาจโดยพระคุณ]

ใครจะ made a forcible = โดยผลการ ก็อย่าทำเลย

เมื่ออำนาจที่ถูกคณะบริหาร & สภานิติบัญญัติ หรือ สส.๓๑๒ คน ง่าย ๆ ก็คือ รัฐบาลที่
“รวบอำนาจ”ทั้งบริหารและสภามาเป็นเปรื่องการในสภา นั้น แถมประกาศไม่ยอมรับคำตัดสินของศาล
แล้ว ปฏิเสธคำตัดสินของศาลด้วย เป็นต้น และข่มขู่ คุกคามตุลาการอีกซ้ำ

ก็เท่ากับขบถ จึงหมดอำนาจที่จะบริหารและทำหน้าที่ในสภาลงไปแล้ว

ดังนั้น ประชาชนเจ้าของอำนาจก็ต้องมีสิทธิ์ที่จะเอาอำนาจคืน

ซึ่งเป็นไปโดยธรรมนั้น อำนาจก็ต้องคืนไปสู่ประชาชนซึ่งเป็นเจ้าของอำนาจโดยอัตโนมัติ
แล้ว เพราะเมื่อทำผิดซึ่งๆหน้าปรากฏชัด แต่ก็ยังดื้อดึงดัน ประชาชนจึงได้ปฏิบัติการทวงอำนาจคืน
และได้ทำการประกาศขอยึดอำนาจคืนต่อประชาคมสาธารณชนแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๑ พ.ย. ๒๕๕๖ จาก
ผู้บริหาร-จากผู้แทนที่ประชาชนได้เลือกขึ้นไปทำหน้าที่แทนตัวเอง

อันเป็นการปฏิบัติของประชาชนที่จะต้องปฏิบัติขออำนาจคืน แล้วจัดการปฏิบัติไปตาม
ขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม ซึ่งประชาชนก็ได้ทำแล้วอย่างงดงาม ถึงขั้นได้นำพระราชอำนาจที่
เรียกว่า “รัฐอธิปไตย” ของประเทศเห็ดเห็ดถวายให้แด่องค์พระประมุขซึ่งทรงเป็นพระประมุขแห่ง
อำนาจของรัฐหรือของประชาชนไปแล้วเรียบร้อย

แต่ฝ่ายหาเรื่องคือ ฝ่ายตรงกันข้ามก็พยายามตลบตะแลงว่า พวกเราทำให้ระกายเบื่องยุคบาท
ดิ่งเอาสถาบันมาเบื่องการเมือง ทั้งๆที่เป็นไปตามวิสัยแห่งความเป็นจริงอันเกิดขึ้นโดยตนเองเป็น
ผู้ทำตนทำลายอำนาจตนเองแล้วแท้ๆ

ซึ่งที่แท้ถูกต้องตามลัทธิธรรมนั้น พระเจ้าอยู่หัวทรงเป็น “กฎหมายสูงสุด” (Supreme law) เหนือกว่า
Rule of law กฎหมายรัฐธรรมนูญ เหนือกว่า principle law เหนือกว่า common law แน่
นอนอยู่แล้ว ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒ ก็ตราไว้ด้วยชัดๆ

เพราะองค์พระมหากษัตริย์ในระบอบประชาธิปไตย ๒ ขา นั้น กษัตริย์ยอมทรงไว้ซึ่งประมุข
ความมั่นคงแห่งชาติ (national security) ทรงเป็นจอมทัพของประเทศลัทธิสูงสุด

เมื่อความผิดของสถาบันแห่งชาติวิฤทธิแล้วชัดเจนปานนี้ และประชาชนออกมาปรากฏตัวตน
แสดงร่วมกัน ครบถ้วนลัทธิแล้วด้วย ทุกพฤติกรรมขององค์กรแสดงความผิด-ความถูกชัดแล้ว

เช่น ๒ สถาบันประพฤติดิต สถาบันตุลาการตัดสิน ๒ สถาบันนั้นก็ขบถต่ออำนาจศาล คุณคามศาล
มวลมหาชนซึ่งเป็นเจ้าของอำนาจ และเป็นเจ้านายของ ๒ สถาบันนั้นโดยตรง ก็ออกมาแสดง
คะแนนเสียงลำทับอีก อย่างมีดฟ้ามัดดินเป็นประวัติการ ว่า ขออำนาจคืนจากที่ได้ลงคะแนนเสียง
เลือกตั้งไปนั้น ประชาชนขอคืน

มันผิดบริบทจากการเลือกตั้ง ทั้งๆที่วันที่ ๒๔ พ.ย. ๒๕๕๖ นั้นเป็นการออกมาแสดงคะแนน
เสียงสดๆในการไล่ออกของประชาชน เป็นการยึดอำนาจคืนจากผู้แทนที่ได้เลือกไปแล้วก่อนนั้น ออก
มาลงคะแนนเสียงสดๆนี้ไม่ใช่การเลือกตั้งไปทำงานแทนเลย มันคนละเรื่องแท้ๆ

คนอีกฝ่ายหนึ่งก็ยังหลงมัวข้องอยู่กับเรื่องคนละเรื่องนั้นมาเป็นเรื่องเดียวกัน หลงเอาคะแนน
จากเรื่องหนึ่งมาอ้างอีกเรื่องหนึ่ง ตามที่เคยหลงอ้างผิดแบบนี้แหละบ่อยๆ ทำกันมาแล้วๆเล่าๆ ไม่
รู้จักกาลเทศะมาจนนับไม่ถ้วน จนจำไม่ไหวแล้ว หลงไหลเหลือเกินกับการได้คะแนน ๑๕ ล้านที่
เป็นการได้คะแนนไปแบบโกงๆชู้ๆ ไม่บริสุทธิ์นั้น

แท้ๆก็.. ความรู้ทางการเมืองมันพื้นเผื่อจนเลอะเทอะอยู่แบบนี้มามากต่อมากแล้ว

แม้ประชาชนที่ยังหลงผิดยึดฝ่าย ๒ สถาบันนั้นอยู่ก็ได้ออกมาแสดงมวลของตนบ้าง ในวันที่
๒๔ พ.ย. ๒๕๕๖ ก็ปรากฏชัดแล้วว่า แพ้คะแนนเสียง แต่ประชาชนผู้หลงผิดก็ยังหลงผิดมาอยู่กับ
คะแนนเสียงเลือกตั้ง อันเป็นคนละเรื่อง คนละกาล คนละบริบท ยังดึงดันอ้างคะแนนเสียงใน
บริบทเลือกตั้งผู้แทนที่เป็นคนละเรื่อง คนละกาล จึงเป็นคนละบริบท กับการออกมาไล่ออก ไม่ใช่
เลือกตั้ง แต่มาเอาอำนาจที่ให้ไปทำแทนนั้นคืน

จะเอาคะแนนเก่าในการเลือกตั้งนั้น มาอ้างกับคะแนนเสียงที่เป็นเรื่องใหม่ คือไล่ออกนี้ ตอนนั้น
ที่เป็นการออกคะแนนเสียงเอาอำนาจคืน มันคนละเรื่องกัน

แต่กระนั้นก็ดี แม้วันที่แข่งขันมวลชนในวันที่ ๒๔ พ.ย. ๒๕๕๖ ที่แข่งขันว่าฝ่ายไหนจะมี
คะแนนเสียงมาก ในฝ่าย ๒ ฝ่าย ซึ่งก็คือ การเลือกระหว่างรัฐบาลกับประชาชนนั่นเอง ตนเองก็
ออกมาแข่งขันในวันที่ ๒๔ พ.ย. ๒๕๕๖ นั้นแล้ว แพ้แล้วชัดๆ ก็ไม่ยอมแพ้ เชื่อแล้วละ..ว่า
ดีเอ็นเอพวกนี้“แพ้ไม่เป็น” ยอมรับว่าเป็นดีเอ็นเอ“หน้าด้าน”ตลอดกาล

พฤติกรรมขององค์กรก็ดี พฤติกรรมของมวลมหาประชาชน ที่ปรากฏต่อประชาคม ได้
ประท้วงและแสดงถึงความผิดออกมาชัดแจ้งก็ดี และได้แสดงการขออำนาจคืนแล้ว มีพฤติกรรมใน
สังคมชัดแจ้งชัดเจนจนปานนี้ สูญญากาศทางการเมืองจึงเกิดแล้วบริบูรณ์ครบถ้วนขบวนการ ทั้ง
“ตุลาการภิวัฒน์” และทั้ง“ประชาธิปไตย”

เพราะ...เมื่อไม่มีบัญญัติในนิติรัฐตามมาตรา ๗ เราก็ปฏิบัติตามนิติธรรม หรือวินิจัยกรณีนั้น
ไปตามประเพณีการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข อันเป็น
การปกครองของประเทศไทยที่เรามี“รัฐธิปไตย”ระบุไว้ในมาตรา ๒

นั่นคือ เราผู้เป็นมวลมหาประชาชนที่มีความผูกพันกันตามระบอบประชาธิปไตยอันประชาชน
ทุกคนล้วนเป็นเจ้าของก็ได้ปฏิบัติไปตามขนบธรรมเนียมประเพณีที่มี และได้ออกมาแสดงสิทธิ เป็นที่
ปรากฏแล้ว ชะอีกฝ่ายแล้วในวันที่ ๒๔ พ.ย. ๒๕๕๖ แล้ว เสร็จลงแล้ว

เป็นการปฏิวัติโดยประชาชนที่สงบเรียบร้อย ไม่ได้ใช้อาวุธเลย

เมื่อไม่มีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๗ เราก็ทำตามรัฐธรรมนูญนี้ครบถ้วน ออกมาแสดงสิทธิ์ประท้วงทางอำนาจคืน อย่างสงบเรียบร้อย ไม่ได้ทำผิด ไม่ได้ออกนอกบริบทที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญเลย

เมื่อประชาชนได้ปฏิบัติแล้วตามครรลองครองธรรม อันสุจริตธรรม เป็นสูงสุด ถึงขั้น“นิติธรรม” ซึ่งอยู่ในมาตรา ๓ วรรค ๒ และอ้างไว้ซึ่งมาตรา ๔-๕-๖ องค์กรเอกชน นิติบุคคล มวลมหาประชาชนหรือคะแนนเสียงส่วนใหญ่ของประชาชน ตามบริบทนั้นๆ

ซึ่งเมื่อเป็นไปตามมาตรา ๗ แล้ว คือ ไม่มีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้

และ“อำนาจ”ทั้ง ๒ สถาบันที่ได้มาจากประชาชนไปลงคะแนนเลือกให้เป็น“ผู้แทนประชาชน”โดยตรงคือ สส. และทั้งโดยอ้อมคือ นายกรัฐมนตรี ทั้งรัฐมนตรี ฯลฯ ได้ร่วมกันประพุดติพิตซึ่งๆหน้า สื่อสารออกไปให้เป็นที่ปรากฏ ประกาศแจ้งต่อสังคมกระจายไปแม้แต่นอกประเทศก็รู้ก็เห็นกันทั่วหมดแล้ว ตามสังคมโลกาภิวัตน์

อีกทั้งตุลาการก็ได้แจ้งความผิดแก่สถาบันทั้ง ๒ สถาบัน แต่ทั้ง ๒ สถาบัน กลับไม่เคารพสิทธิ์และอำนาจศาล ซ้ำเข้าไปอีก ผิดซ้ำผิดซ้อน

แม้..บัดนี้ก็ยังไม่ยอมหยุดกระทำผิด ยังปล่อยองค์กรทางราชการออกมาส่งเสริมความผิดซึ่งๆหน้าอยู่อีก ไม่ห้ามปรามข้าราชการตามสิทธิ์และหน้าที่

ซึ่งมาถึงบัดนี้ ประชาชนทวงอำนาจคืนสำเร็จตามหลักฐานต่างๆบันทึกด้วยภาพ ด้วยเสียง ด้วยพฤติกรรม ด้วยอักษรไว้ ซึ่งมีทั้งการกระทำทางกายและวาจาครบ มีเป็นที่ประจักษ์กันทั่วแล้วด้วยมวลประชาชนที่ออกมาสนับสนุนฝ่าย ๒ สถาบันที่ผิดนั้น ก็ออกมาแสดงคะแนนเสียงในวันที่แสดงความจริงแย้งกันคือ วันที่ ๒๔ พ.ย. ๒๕๕๖ ก็ปรากฏผลของคะแนนเสียงของประชาชนแล้ว

สรุป องค์กร และบุคคลที่ทำหน้าที่การเมืองที่ผูกพันใน ๒ สถาบันนั้น สถาบันหลักในสภาทั้ง ๒ ได้กระทำผิดแล้ว ย่อมผูกพันทุกองค์กร และบุคคลที่มีหน้าที่ แม้แต่ประชาชนย่อมมีสิทธิ์ตามหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ ๑๐ สิทธิในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน มาตรา ๕๖-๖๒ เราก็ปฏิบัติหน้าที่ตามที่มีบัญญัติไว้อย่างเคารพในรัฐธรรมนูญ ส่วนผู้ที่ทำผิดหรือฝ่าฝืนสิทธิในข้อมูลข่าวสารก็ควรสั่งวรและเลิกปฏิบัติ

ส่วนที่ ๑๑ มาตรา ๖๓ บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ เราก็ทำตามอย่างเคร่งครัดได้ดังตาม โปรดอย่าทำลายความมั่งคั่งนี้เลย ให้เกิดในประเทศไทยประกาศไปทั่วโลกเถิด

แม้มาตรา ๖๔ ผู้ที่มีอำนาจในหน้าที่ที่ไม่ควรหลงผิดสั่งการหรือกดดัน หรือจำกัดเสรีภาพผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาให้ทำผิด

และในหมวดที่ ๔ หน้าที่ของชนชาวไทย มาตรา ๗๐-๗๑ เราก็ได้ออกมาปฏิบัติหน้าที่อันควรนี้อย่างเคารพต่อรัฐธรรมนูญ ด้วยสำนึกคุณของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ดังนั้น ตามมาตรา ๗๔ บุคคลผู้เป็นข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือเจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ ซึ่งมีหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายเพื่อรักษาประโยชน์ส่วนรวม อำนาจความสะอาด และให้บริการแก่ประชาชนตามหลักธรรมาภิบาล

ของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

ท่านผู้มีหน้าที่ก็ควรจะทำตามให้ดีๆเถิด

ในการปฏิบัติหน้าที่และในการปฏิบัติภารกิจอื่นที่เกี่ยวข้องกับประชาชน บุคคลตามวรรคหนึ่งต้องวางตนเป็นกลางทางการเมือง

ไม่เช่นนั้น เราก็อาจจะร้องเรียนได้ตามวรรค ๓ ของมาตรา ๗๔ นี้แหละ

เหตุการณ์การเมืองที่เกิดขึ้นอยู่ในขณะนี้ ทุกอย่างผ่านไปแล้วด้วยดีเหลือเกิน จนน่าจะเรียกได้ว่า เป็นปาฏิหาริย์ของประเทศ

เพราะ...สัญญาอากาศทางการเมืองเกิดขึ้นแล้วตามความเป็นจริง

กลุ่มบุคคลที่ได้ออกมาประท้วง ต่อต้าน และได้ปฏิบัติตามชนบอันดิงามหุลเกล้า ถวายฎีกาขึ้นไปแล้วอย่างงดงาม บริบูรณ์

ต่อจากนั้นก็สุดแท้แต่พระราชวินิจฉัย ด้วยเศียรเกล้า “ควรมีควมแล้วแต่จะโปรด”

๒๗ พ.ย. ๒๕๕๖

.....

“คนไทยหัวใจล้านดวง” ๒๔ พฤศจิกายน ๕๖ ผนึกมวลมหาประชาชนทั่วประเทศ ๗๗ จังหวัด

พอเช้าวันที่ ๒๘ พ.ย. ๒๕๕๖ ก็ได้อ่านหนังสือพิมพ์“ไทยโพสต์”รายวันฉบับเช้าวันที่ ๒๘ นี้ คอลัมน์“คนปลายซอย” ที่คุณ“เปลว สีเงิน” เขียน ก็ขอคารวะความชาญฉลาดรอบรู้ของคุณเปลวยิ่งนัก

ข้อเขียนของคุณเปลว ภายใต้อธิบายเรื่องว่า ประเทศไทยบนคำว่า‘กองทัพ’ มีดังนี้

“ไฟในหัวใจประชาชนไม่เคยมอดดับ หากแต่ถูก‘ขี้เถ้า’ทรราชทักษิณกลบไว้ขณะหนึ่ง แต่บัดนี้ ‘สุเทพ เทือกสุบรรณ’ หรือที่พี่น้องเรียกขานสนิทใจว่า ‘ลุงกำนัน’ เป่าขี้เถ้าสตุลนั้น กระเจิง-กระจาย ปลุกไฟในหัวใจมวลมหาประชาชนทั้งหลายให้คุโชนขึ้นแล้ว

ครั้งนี้.....

มันเป็นไฟ“ประชาชนปฏิวัติ”

ด้วย“กองทัพนกหวีด”!

เป็นไฟร้อนหลอมละลายเกินระดับหมื่นองศาฟาเรนไฮต์ เป็นไฟจากมวลมหาประชาชนราชดำเนิน “คนไทยหัวใจล้านดวง” ๒๔ พฤศจิกายน ๕๖ ผนึกมวลมหาประชาชนทั่วประเทศ ๗๗ จังหวัด

“หลอมใจ” เข้าด้วยกัน!

สื่อโหมเผาละลายระบอบทรราชทักษิณที่กัดกินบ้านเมือง และคุกคาม-ครอบงำประชาชนทุกระดับชั้นอยู่ขณะนี้

และมันคุกคาม-ครอบงำผ่านรัฐบาลยิ่งลักษณ์ และรัฐสภาสมศักดิ์-นิคม ที่เป็นตัวแทน-ร่างทรงแผ่ขยายอำนาจชั่ว โกงบ้านกินเมือง-เปลี่ยนระบอบ ล้มสถาบัน

เลวทรามต่ำ劣ยิ่ง อันไม่เคยปรากฏมาก่อนว่า จะมีอ้าย-อีตัวใด กระทำต่ำช้า-เลวชาติ ระบายยับได้เท่าขบวนการทรราชระบอบทักษิณอีกแล้ว

“ทั่วทุกมุมโลกเวลานี้ ต่างไฟกำลังไปที่สุเทพ ว่าบุรุษนี้ แท้จริงคือใคร มีความเป็นมาอย่างไร?”

เพราะวันนี้...สุเทพ

ขึ้นสู่ทำเนียบ “บุคคลผู้เปลี่ยนสังคมโลก” ไปแล้ว!

ด้วย“นกหวีด”ตัวเดียว ปลุกคนไทยจากหลักหมื่น เป็นหลักแสน จากหลักแสนเป็นหลักล้าน และจากหลักล้าน

เป็น “มวลมหาประชาชนคนไทย” ทั่วประเทศ เป็นกองทัพประชาชน เร้าร้อนปฏิวัติสังคมชาติ ด้วยกระหายน้ำ “ดับทรราช” ระบอบทักษิณ

ปฏิรูปประเทศสู่อนาคตใหม่ด้วยรูปแบบ “สภาประชาชน” ผู้ยึดแนวทางพอเพียงของ “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”

สุเทพ จะได้ชื่อว่า บุรุษผู้นำประชาชนเปลี่ยนสังคมประเทศด้วย “กองทัพนกหวีด” แทนกองทัพรถถัง-กระบอกปืนได้สำเร็จหรือไม่?

วันนี้แหละ...วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๕๖ จะได้รู้กันว่า รัฐบาล+รัฐสภาตัวแทนระบอบทรราชทักษิณ... จะอยู่?

หรือ...

มวลมหาประชาชนราชดำเนิน และพี่น้องร่วมแนวทางทั่วประเทศ บนทิศทางนำของลูกกำนันสุเทพ...

จะไป?

สังคมประเทศไทย จะต้องเป็นเปลือกประชาธิปไตยใต้ดินระบอบทักษิณต่อไป หรือจะฟื้นคืนเป็นประชาธิปไตยสมบูรณ์ใต้อำนาจ “กองทัพนกหวีด” ของมวลมหาประชาชนคนไทยทั้งประเทศ

วันนี้..วันนี้...

เป็นวันชี้ขาด!

ผมหมายถึง “ชี้ขาด” เส้นทางอนาคตที่ “ต้องเป็น” เห็นชัดและชัดแว้งกันไปข้างหนึ่ง ซึ่งไม่ได้หมายถึงว่า ลิมตาคืนมาวันนี้ “๒๘ พฤศจิกายน” จะต้องเห็นฝ่ายหนึ่งนอนแผ่หรา และอีกฝ่ายหนึ่งยืนจังก้าว่าผู้เผด็จศึก

“ปฏิวัติประชาชน” ด้วยมือเปล่า ใจชาวบริสุทธิ์ เป็นของใหม่ ไม่เคยปรากฏมาก่อนในสังคมประเทศไทย หรือจะว่าในสังคมโลกก็แทบได้

เพราะเมื่อพูดถึงปฏิวัติ ประชาชนชาวไทย-ชาวโลกจะชินกับปฏิวัติโดยกองทัพ ด้วยทหาร ด้วยรถถัง

ใช้เลือด-เนื้อ-ชีวิต แลกกับคำว่า “อำนาจใหม่-รัฐบาลใหม่” ซึ่งแท้จริงแล้ว ที่ว่า “ใหม่” นั้น ก็ “เหลือบ-ลาโจ” ผุงใหม่ เท่านั้นเอง!

แต่ “ประชาชนปฏิวัติ” นำโดยลูกกำนันสุเทพที่กำลังเคี้ยวคลั่ง ยังไม่ปรากฏผลแพ้-ชนะ เบ็ดเสร็จเด็ดขาดนี้ ไม่มีใครปฏิเสธว่า มันมีเสน่ห์เร้าใจ ชวนค้นหา และเร้าร้อนที่จะเห็นรูปธรรม ตื่นตา-ตื่นใจยิ่งนัก...!

กับปฏิกริยามหาชนกระหายเขี่ยระบอบทักษิณให้พินดิน จากจังหวัดหนึ่ง สู่อีกจังหวัดหนึ่ง เหนือจรดใต้, ออกจรดตก และจรดตะวันออกเฉียงเหนือ ประชาชนจังหวัดนั้นๆ ลูกชั้นยึด ศูนย์กลาง “ใช้อำนาจระบอบทักษิณ” ในแต่ละจังหวัด คือศาลากลางจังหวัด

ไม่ใช่ยึดแบบกบฏอำนาจรัฐ หากแต่ “ยึดเป็นสัญลักษณ์” เตือนให้รู้ ศาลากลาง คือสมบัติ ประชาชน

เมื่ออำนาจพระราชทักษิณใช้เป็นที่พิทอำนาจชั่ว ประชาชนก็ทวงคืน ให้ข้าราชการ “ยืนยันใน ลัญญา” ว่าเป็น

“ข้า-ราชะ-การ” ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ไม่ใช่ “ข้า-ราชะ-การ” ทำงานสนองอำนาจพระราชระบอบทักษิณ!

มันเป็น “มหาประชาชนปฏิวัติ” พลังบริสุทธิ์ ไม่ใช่อาวุธ ใช้แต่นกหวีด ไม่มีการกระทบ กระทั่งให้เสียเลือดเนื้อ และทั้งข้าราชการในแต่ละที่ “ส่วนใหญ่”

ปริตา-ยินดี “ร่วมปฏิวัติประชาชน”!

ถ้าสุเทพยังแรงดี-สีไม่ตก ยืนระยะอยู่ได้ระดับนี้ มีความเป็นไปได้สูงว่า กระแสปฏิวัติ ประชาชนจะโหมแรง

ลามทั่วทั้ง ๗๗ จังหวัด ๗๗ ประชาชนปฏิวัติ ยึดศาลากลางกลับคืนสู่ “ศาลากลางจังหวัด” ของประชาชนแท้จริงอีกครั้งหนึ่ง

เช่นเดียวกับในกรุงเทพฯ สุเทพทั้งนำทัพเอง ทั้งส่งขุนศึก-นายพล นำทัพแยกย้ายไป “ยึด เป็นสัญลักษณ์” แต่ละกระทรวง และหน่วยงานสำคัญ เช่น DSI เป็นวันที่ ๒

ปรากฏว่า ข้าราชการแต่ละกระทรวง ส่วนใหญ่ “เปิดประตู” ต้อนรับกองทัพนกหวีด แต่ก็มี บางส่วนกล้าๆ กลัวๆ ที่จะแสดงตัวตนแจ่มชัด ในการส่งสัญญาณรับการปลดปล่อยจากอำนาจระบอบ ทักษิณ

เหลือแต่ตัวรัฐมนตรี และระดับปลัดกระทรวง เท่านั้น ที่ยังเห็นว่า เป็นข้าทักษิณ มีเกียรติ กว่เป็นข้าราชการของประชาชน!

ปฏิบัติการ “กองทัพนกหวีด” บุกเยือนกระทรวงต่างๆ ที่เหลือยังคงมีต่อไป จะรวมถึง กระทรวงกลาโหมที่ยังลักษณะเป็นนายใหญ่ด้วยหรือไม่ ก็...ตามดูกัน

สรุปว่า ประชาชนปฏิวัติเวลานี้ ท่านผู้นำสุเทพขยายเฟส ๒ เฟส ๓ ไปเรื่อยๆ คือ ที่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย เป็นกองบัญชาการใหญ่แล้ว ยึดกระทรวงคลัง เป็นฐาน ที่มั่นแห่งที่ ๒

และเมื่อวาน (๒๗ พ.ย.) กริธาทัพกองทัพนกหวีดไปยึด “ศูนย์ราชการ” ที่ถนนแจ้งวัฒนะ

เป็นฐานที่มั่นที่ ๓

ชาริต อย่าลืมนะไปรายงานตัวต่อสุเทพ “นายเก่า” ละ!?

และสหายร่วมแนวทาง กปท.โดย “กองทัพธรรม” ที่ปักหลักอยู่มั่ววานฯ เมื่อวานเคลื่อนพลไปยึดกระทรวงพลังงาน

ส่วนผนังทองแดง-กำแพงเหล็ก คปท.โดยอุทัย-นิติธร ที่ออกสนามที่ไร หวิดๆ มีได้-มีเสียกับกองทัพตำรวจ ยังคงตรึง ด้วยตั้งมั่นอยู่นางเลิ้ง

แล้วฝ่ายรัฐบาลกบฏละ ในเมื่อฝ่ายกองทัพประชาชนปฏิวัติ ยกทัพโยธาจนปฐพีพื้นสะเทือน ยังอยู่ดีหรือขวัญหนีดีฝ่อไปแล้ว?

ก็ยังเห็น “หนูไม่รู้” ทำหน้าเป็นอึ้งเห็นอยู่ในสภา ใครชม-ใครด่ายังงั้น หนูไม่เข้าใจ รู้แต่ว่ากล้องโทรทัศน์กำลังถ่าย

หนูขอโพสท่า จิกลูกตา ฉีกยิ้มให้กล้อง ออกจ่อไว้ก่อน!

“ไม่ยุบสภาฯ-ไม่ลาออก”.....

ยังเป็นคาถาที่เขาสั่งให้ท่องอยู่ในชั่วโมงที่แล้ว แต่ต่อจากชั่วโมงนี้ ของวันนี้เป็นต้นไป “หนูไม่รู้” จะเปลี่ยนเป็น “หนูยุบ-หนูลาออก” หรือจะรอให้กองทัพประชาชนมาลากคอกออก

มีความเป็นไปได้ทั้งนั้น!

แต่อย่างที่เคยคุยกันมานานแล้ว ว่าพวกขุนซื้อขายกระโปรง เขาสรุปเป็นยุทธศาสตร์หลัก ยิ่งลักษณะบริหารยังงั้นก็ได้ แค่นี้ทำให้...

“ทหารไม่ปฏิวัติ-รัฐบาลเป็นสุข”!

จริงไหม..ทำไมเช่นนั้น วันนี้ไม่มีคำเฉลย เพราะอยากให้ท่านใคร่ครวญถึงความจริงที่ว่า “สังคมประเทศไทย” ตัวแปรในเรื่องทั้งหลาย คือกองทัพ

และครั้งนี้ สังคมประเทศก็จะถูกแปรด้วย “กองทัพ” เช่นกัน แต่ไม่ใช่กองทัพทหาร หากแต่เป็น **กองทัพ “ประชาชนปฏิวัติ”!**

ชัดลึก คมคาย แม่นตรง ครบครันในภูมิปัญญาของคุณแปลว สีเงิน ที่ใช้ปากกามาสื่อสารตามหน้าที่ต่อประชาชนมวลชน เป็นการยืนยันว่า ประเทศไทยมีผู้รอบรู้ชาญฉลาดอยู่มากมายที่ท่านพร้อมจะชี้บอกความถูกต้อง แจ่มทิศทางต่างๆ ให้แก่กันและกันพัฒนาประเทศชาติ ปรับปรุงความผิดพลาดกันใหม่ ให้พ้นทุกข์พ้นร้อนกันเสียที

สาธุ...สาธุ...สาธุ"...!!!!

ประเทศไทยควรจะมีหมดลิ้น ทุกข์ภัยที่ต้องจมจมซานมานาน ถึง ๘๑ ปีกันได้แล้ว

เมืองไทย หรือประเทศไทยอันเป็นเมืองพุทธ จะทำการเมืองระดับ“โลกุตระ”กันได้จริงจังกันครั้งนี้ จะแน่หรือไม่แน่ก็อยู่ที่ประชาชนคนไทยจะร่วมผนึกมวลกันออกมาแสดงคะแนนเสียง ดังที่ได้ทำในวันที่ ๒๔ พ.ย.นั้น ให้เป็นครั้งสำคัญที่สุดแห่งที่สุดกันได้แล้ว.

•๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖•

● นายชิง วินเทอร์

๑. ความไม่เป็นธรรม รัฐเล่นเล่ห์ไม่เลิก พาสปอร์ต “ทักษิณ” อ้าง รัฐมนตรีต่างประเทศ มีสิทธิ์ใช้ดุลพินิจของตัวเองในการเลิก-ไม่เลิก พาสปอร์ต (เดลินิวส์ ๑๑ พ.ย.๕๖)

๒. คุณภาพเยาวชน เด็กเวียดนามกลับบ้าน เรียนหนังสือ เด็กไทยกลับบ้านกินเหล้า (ข่าวจากนักรการศึกษา) (มติชนสุดสัปดาห์ ๓๑.๑๓๓๐ ๑๑-๑๓ ต.ค.๕๖)

๓. ร้านค้าเจ๊ง ร้านสะดวกซื้อ-ตลาดนัด ทำร้านค้าปลีกจุก ครึ่งปีปิดตัวแล้ว ๙,๐๐๐ ราย! (ไทยรัฐ) (สถิติปี ๒๕๕๒ !)

๔. เรื่องปากท้อง จำนวนเกษตรกรโลกจากปี ๒๕๕๓ เป็นต้นมา เริ่มลดลงเรื่อยๆ (มติชนสุดสัปดาห์ ๒๓-๒๙ ส.ค.๕๖)

๕. บุคลากรการศึกษา เพียรภติลงโทษข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ ปี ๕๓-๕๕ ครูสพฐ.เจอ “วินัยร้ายแรง-ไล่ออก” มากสุดทั้งผู้สว-ละเมิดทางเพศเด็ก-เรียกรับเงิน (มติชน ๒๙ ส.ค.๕๖)

๖. ไม่เชื่อถือ! รัฐบาลทำสัญญาขายข้าวให้จีนปีละ ๑ ล้านตัน (มติชน ๑๔ ต.ค.๕๖)

๒

นายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้คุมเสี่ยงข้างมากในรัฐสภา
แต่ลอยตัวตลอดเวลา ไม่ยุ่งไม่เกี่ยว!
นายกรัฐมนตรีเป็นหุ่นเชิดให้พี่ชายที่คอยบงการอยู่ต่างประเทศ

3เหล่าทัพหย่าศึก

มันคง ตรงไป ตรงมา
แนวหน้า
http://www.naewna.com www.facebook.com/naewnaonline 2016
ปี 11919 วันจันทร์ที่ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2556 ราคา 10 บาท
☆ ประมวลภาพหน้า 2

ถลันปู-เทือกในค่ายทหาร
สุเทพขีดเส้น2วันตั้งสถาปชช.
ยึดทำเนียบไม่หามู-ปะทะเดือด
ตร.ระดมยิงแก๊สที่ศาลาเฉลิมวงน

ขอมทนายเอก: (56) โยธ ๐๘.5๓๙. ๓.3/๒๐๘๐๘ 8 ๒๖๓๕๓๘๐๐๐ ป๋องชัย

บิบบุคายอำนาจ ต่อหน้าพบ.

การหาข้อยุติ หรือการยุติ ข้อพิพาทของโลกมนุษย

เมื่อมีปัญหาก็ต้องมีคนแก้ไข

บางที่เราก็เรียกคนเอาภาระ

บางที่เราก็เรียกเจ้าภาพ

“คนแก้ไข” บางทีก็ทำเอง บางทีก็มาจากการแต่งตั้ง ซึ่งก็แล้วแต่องค์กรนั้น ๆ
จะบริหารจัดการอย่างไร

แบบที่ ๑ เรียกว่า “แบบเก่าแก่” สามารถจัดการเบ็ดเสร็จ คนทำงานเป็นแค่ลูกจ้าง ไม่มีสิทธิ์ไม่มีเสียง

เป็นการบริหารเชิงเผด็จการ!

แบบที่ ๒ “แบบบริษัท” มีรูปรอยทำงานเป็นหมู่คณะขึ้นมาบ้าง

“ผู้จัดการ” จะเป็นผู้บริหารเบ็ดเสร็จ

แต่จะทำเท่าที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น

ผู้จัดการมีอาชีพสามารถทำกำไรให้บริษัทได้ และพนักงานมีความสุขอีกต่างหาก

เก่งกว่านั้น พบบริษัททำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ให้สังคม

เมื่อมีปัญหาหนักหนา ผู้จัดการจะโยนให้คณะกรรมการบริษัทช่วยแก้ไข ช่วยชี้ขาด

ผู้จัดการก็รอดตัว อ้างได้ว่า “บอร์ดเขาลังมาบอร์ดเขาจะเอาอย่างนี้”

บอร์ดตัดสินใจด้วยเสียงข้างมาก ประธานยังไม่ต้องออกเสียง เอาไว้คะแนนก้ำกึ่งท่านค่อยออกแรง

แบบที่ ๓ “องค์กรกลาง” เป็นกติการเมืองที่กำหนดขึ้นมาเพื่อช่วยยุติปัญหา หรือข้อพิพาทหรือข้อสงสัย

ข้อใจสั่งใจใด ส่งมาองค์กรกลางช่วยพิจารณาตัดสิน

ประเด็นนี้ถือเป็นข้อยุติ

แนวทางการยุติข้อพิพาท

ก) บางทีก็อุทธรณ์ได้

ข) บางทีก็มีวันเดียวจบ

บุคลากรองค์กรกลาง

คัดเลือกจากผู้มีความสามารถในเรื่องนั้นๆคนที่ได้จึงต้อง “เจ๋ง” จริงๆ

ใครคัด?

-บางทีก็ใช้ผู้บริหารสูงสุดของหลาย ๆ หน่วยงาน

-บางทีก็ใช้สมาชิกรัฐสภาที่มีเป็นร้อย ๆ คน

ช่วยคัดเลือก

-บางทีก็ใช้ทั้ง ๒ รูปแบบ ถือเป็นกรองชั้นสุดยอด

เรื่องของการตัดบุคลากร แม้แค่ชี้ขาดหรือตัดสินถูกผิด จึงมิใช่เอาคนขายกล้วยเตี้ยมาตัดสิน แต่เขาต้องมีบารมีอันหมายถึง มีประสบการณ์ความเชี่ยวชาญขั้นเทพ!

สถานการณ์ปัจจุบันในโลกมนุษย์

เจาะจงที่ประเทศไทย อยู่ดี ๆ ก็ประกาศไม่ยอมรับการตัดสินการตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ โดยมี ส.ส.ยกกำปั้นขอต่อสู้อีก ๓๐๐ กว่าคน จึงเป็นเรื่องตลกของสภากาแฟกันเลยเคยได้ยินไหม?...

วันหนึ่งเรียกร้องให้ปฏิบัติตามกฎหมาย-วันหนึ่งบอกฉันไม่เชื่อฟังกฎหมายแล้ว!

เคยได้ยินไหม?...วันหนึ่งเรียกร้องให้ทุกคนเชื่อฟังศาลโลกตัดสิน-

วันหนึ่งบอกฉันไม่เชื่อฟังศาลในประเทศไทย! เคยได้ยินไหม?...

นายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้คุมเสียงข้างมากในรัฐสภา

แต่ลอยตัวตลอดเวลาไม่ยุ่งไม่เกี่ยว!

ตลกชวนชื่นเขาร้องไห้กันแล้วเพราะถูกแย่งงาน!เคยได้ยินไหม?...

นายกรัฐมนตรีของเราเพียงเป็นหุ่นเชิดให้พี่ชายที่คอยบงการอยู่ต่างประเทศ

แต่คนไทยก็เถรตรง “เขามาจากการเลือกตั้ง!”

เคยได้ยินไหม?...กฎหมายสำคัญ ๆ รีบร้อนลงมติกันดี ๒ ดี ๓ ขณะที่เขาหลับกันบ้าง สลิมสลิมกันบ้าง!

ไอ้เสียเอว! โจรเมื่อก่อนเวลาปล้นเขาจะประกาศก่อน

แต่โจรเลื่อนอกเงียบกริบ เมื่อได้เมืองแล้วก็ขโมยทรัพย์แจกจ่ายกัน

พม่าเผาเมืองแล้วปล้น

พรรคการเมืองค่อยๆ ต้มน้ำให้เดือดแล้วปล้น กว่าจจะรู้ตัวก็สายเสียแล้ว

คติก่อนจาก เลวที่สุดในแผ่นดินคือหากินบนคำว่าช่วยเขา คือการอ้างว่าช่วยเหลือ แต่กลับหาผลประโยชน์! **๗**

○ ต่อจากฉบับที่ ๒๙๐

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

พระพุทธเจ้าตรัสว่า
สุดทุกภูฏานัง กัมมานัง ผลัง วิบาโก

แปลว่า การกระทำดีหรือชั่ว เป็นผลวิบากทั้งสิ้น...
ดังนั้น จึงไม่ละเว้นแม้แต่**“ใจ”**ที่มันมีการกระทำ
มีกิริยา เมื่อใจที่มันมีเอากการขึ้นมา
นี่แหละคือ **“นามรูป”**ที่ศาสนาพุทธเรียนรู้อัน
ว่ากิริยานั้นมันเป็น**กรรมของใจ**แล้ว
ซึ่งเป็นการกระทำทางใจ เรียกว่า **มโนกรรม**

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มาจนแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ทีเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้นๆ หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในลัทธิจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันที่เดี๋ยว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สธณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต์”จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระวิสุทธิพุทธเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกตรรกุมิ” ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิวฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาหนักให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พุทธกรรมอันพิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคัมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงชั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสูตตร-ลักกายทิวฐิสูตตร-อตตทานทิวฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เขียวอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมาสังข)

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลวจริ และยืนยันจาก ผู้บรรลวจริ จึงก่อความเสียหายร้ายมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่อุปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แค่อธิบายเรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ผู้ที่มีจิตไปทางชอบคิด มีเหตุมีผล เหตุมากผลมาก ถนัดทางปัญญา นี้ เรียกว่า พวก “ตรรกจริต”

จริตที่ชอบตรรกะ หรือสายปัญญาดังว่านี้ จะมีทิวฐิ โด่งไปหา “อุจเจททิวฐิ” (ทิวฐิเห็นว่าทุกสิ่งขาดสูญ) คือ จะ “สูญญะ” ง่ายๆ โน้มไปทางหลงว่าตนเข้าใจดีแล้วเท่านั้นคือ บรรลุดธรรม ก็อยากบรรลุเร็วๆ ก็จะมักง่าย เช่น แค่อธิบาย ลึกซึ่งซาบซึ่งว่า อะไรๆ ก็ล้วนถึงที่สุดคือ “ไม่มี” ทั้งนั้นแหละ ซึ่งทุกอย่าง “ขาดสูญ” ก็จริง สุดท้ายจริงๆ นั้น อะไรๆ ก็ไม่มี

อยู่จริง นั่นมันกำปั้นทุบดิน เพราะอะไรในมหาจักรวาลนี้ มันก็ต้องถึงขั้นสุดท้าย“สูญ”ทั้งนั้นแหละ แม้มันจะตั้งอยู่ได้นานเป็นล้านๆๆๆๆๆๆๆๆปี มันก็ต้องถึงขั้นสุดท้ายเสื่อมหมดไปเป็น“สูญ”ทั้งสิ้น คนที่ดวงตาดิ้น“สูญ”เป็นความจบง่ายไป จึงโน้มไปทาง“นัตถิกทฤษฎี”(ทฤษฎีที่ไม่มีมรรคผล) เป็นผู้มี“นัตถิกทฤษฎี”(ทฤษฎีไม่มีอรรถา)โดยแท้

นี่คือ จริตตรณะ สายปัญญา จะโต่งไปข้างไม่หลงเทพเทวดา เทพเจ้า ร่างกายแตกตายไปแล้ว ไม่กลัวนรกไม่หลงสวรรค์หลังตาย จึงไม่กลัวนรกที่จะตก จะเอาแต่เสพสวรรค์ให้แก่ชีวิตเป็นๆนี้ หลงเปลือยไปว่า “ความเป็นตนอยู่”มีเฉพาะในชีวิตเป็นๆนี้ เพราะตายไปแล้ว ไม่มีอะไร!!!

จริตอย่างนี้ จะ*ไม่ยึดมั่นถือมั่น*ใน“รูป”ใน“นาม”เอาง่ายๆ เพราะตนเข้าใจชัดเจนแล้วว่า ทุกอย่างมีแต่รูปกับนาม ทุกสรรพสิ่งเกิดเพราะเหตุปัจจัย ทุกอย่างมีแค่“ธรรม” คือ สิ่งที่เป็นสามัญลักษณ์ ตั้งอยู่ชั่วคราวเท่านั้น เกิดขึ้น แล้วก็ดับไป ยึดเอาอะไรไม่ได้ แล้วเขาก็เชื่อว่าเขาหมดความยึดมั่นถือมั่นแล้ว โดยที่ไม่ได้“ศึกษา”สมาทานฝึกฝนอะไร จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งในความเป็น“กาย”ในความเป็น“สัญญา”ได้อย่างถูกต้องครบครันสัมบูรณ์

ส่วนผู้ที่มีจริตไปทางเจโต หรือที่ชอบหลับตาทำสมาธิ ดิ่งเข้าไปหาจิตในจิต มีนิสัยประพฤตินิ่มไปทางไม่ชอบคิดหนักไปทางศรัทธา ไม่หนักไปทางเหตุผล จัดอยู่ในสายศรัทธา จริตที่ชอบไปทางเจโต หรือสายศรัทธาดังว่านี้ จะมีทฤษฎีโต่งไปหา“ลัสสสทฤษฎี”(ทฤษฎีเห็นว่าทุกสิ่งมีอยู่ตลอดเวลา ตรงกันข้ามกับขาดสูญ) ซึ่งจะ*ไม่“สูญญะ”*ง่ายๆ หรือ*ไม่มีความดับสนิท*ที่แท้จริง จนที่สูงสุดถึงขั้น“การสูญสิ้นกิเลสสาละ”ได้เลย

ไม่ว่าสายศรัทธาหรือสายปัญญา หากภูมิรู้ที่เอนไปข้าง“เทวนิยม”(ผู้นับถือบูชาความเป็นเทพหรือยังรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นเทพไม่บริบูรณ์) จึงยัง“เห็น”(บัสสติ)เทพ“เห็น”สัตว์โอปปาติกะ เป็น“กาย”(องค์ประมุข)ที่มีรูปร่าง(สรีระ) ซึ่งจะต้องพรหมชั้น“อรูป”โน้นแหละ จึงจะ*ไม่มีรูปร่าง*(อรูปพรหม)ว่านั่นถ้ายังขั้น“รูปพรหม”ก็จะ*มี“รูปร่าง”*(สรีระ)อยู่

ความรู้ความเข้าใจ(ทฤษฎี)ในภาวะ“รูป”และภาวะ“กาย”สำหรับคนทั้งหลายผู้ยังมี*ส่วน*ของ“เทวนิยม”อยู่ก็จะยังมี“ทฤษฎี”ไม่บริบูรณ์ด้วย*สัมมาทฤษฎี* ก็จะเข้าใจในเรื่อง

“กาย”ไม่บริบูรณ์ไม่สัมบูรณ์แน่นอน

ผู้ปฏิบัติธรรมจะต้องรู้แจ้งชัดว่า “รูปกาย”แยกต่างจาก“นามกาย” ตรงไหน? อย่างไร? แດไหน?

ผู้แยก“รูปกาย”จาก“นามกาย”ยังไม่ได้จริง เพราะยังเข้าใจความเป็น“รูป”และความเป็น“กาย” ยัง*ไม่สัมมาทฤษฎี* ยังสับสนหรือยังคลุมเครืออยู่ เพราะยังไม่มีสภาวะธรรมชาติมีสภาวะแล้วยังแยกเรียก แยกกำหนดตามบัญญัติไม่ง่ายเลย บางที่ยังใช้บัญญัติสับสนกันไปได้

คนส่วนมากเห็นโน้มไปเียงทางว่า“กาย”นั้นเป็น“รูป”มี*สรีระ* มี*ร่าง* มี*โฉม* จริงๆนั้น“กาย”เป็นแค่“หม้อของนาม” เพราะ“กาย”นั้นเป็นเพียง“องค์ประกอบ” เป็น*ภาวะแห่ง“องค์ประกอบ”* จึง*ไม่ใช่“รูป”ไม่ใช่“ร่าง”* เียงไปข้าง“นาม”ยิ่งกว่า“รูป”คล้าย“อายตนะ”หรือ“สันตติ” เป็นต้น ทั้งๆที่คำว่า“กาย”นี้โดยแท้แล้วโน้มเอียงไปข้าง“นาม” เพราะเป็นภาวะที่“ขาดนาม*ไม่ได้”* “กาย”จะ*ต้องมีความเป็น“นาม”ประกอบร่วมอยู่ด้วยเสมอ*

ดังนั้น คำว่า“รูปกาย” ถ้าใครเข้าใจเียงไปข้างว่า เป็น“รูป”โดดๆเดี่ยวๆ ไม่มีความเป็น“นาม”หรือ“ธาตุรู้”ร่วมด้วยเลย ผู้นั้นจะไม่สามารถ“รู้”ความเป็น“รูปกาย”ได้เลย

“กาย”จึงต้องมี“นาม”ของเราเอง ร่วมอยู่ด้วยเสมอขาดไม่ได้ *ถ้าขาดก็ไม่มีทางได้ศึกษาความเป็น“รูปกาย”*

ส่วน“รูป”นั้น มีแต่เฉพาะ“รูป”อย่าง*เดียว* โดยไม่มี“นาม”เลยได้ เป็นได้ แต่“กาย”นี้มีแต่เฉพาะ“รูป”อย่าง*เดียว*ไม่ได้ เป็นไม่ได้

คนไทยช่วยยั้ง ขาดทุนมาก ที่เอาคำว่า“กาย”ของบาลีเขามาใช้ แล้วไปหมายถึงความ เป็น“ร่าง”ภายนอกเท่านั้นว่า เป็นภาวะหลัก ดังที่อาตมาได้พยายามสาธยายมานานแล้ว จึงทำให้ศึกษาพุทธธรรมผิดเพี้ยน

ดังนั้น ผู้เข้าใจคำว่า “กาย”ไม่สัมมาทฤษฎีจึงยากที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นกาย” เริ่มต้นตั้งแต่รู้จัก“สักกาย”ซึ่งเป็น“กาย”ตัวสำคัญของกิเลส ที่คุณจะต้อง“พันสักกายทฤษฎี”เป็นเบื้องต้น

“พันสักกายทฤษฎี”หมายถึง เรามีญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่เป็น“กาย”ขั้นปรมาตต์ อันเป็น“กาย”ของตนด้วย“ญาณ”ที่สัมผัสภาวะนามธรรมในตน

ไม่ใช่แค่มี“ความรู้-ความเชื่อ-ความเห็น-ความเข้าใจ
อย่างดี”เท่านั้น แต่ต้องหยั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้น**“สัมผัส”**
ภาวะแท่งๆนั้นๆกันทีเดียว จึงจะชื่อว่า**“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”**

เริ่มมี**“ความรู้”**(วิชา ๘ : จาก**วิปัสสนาญาณ** เป็นข้อต้น)
จนกระทั่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น**“สัตว์”**ครบ
ถ้วนสมบูรณ์ใน**“สัตตาวาส ๙”** โดยมี**“สัญญา”**ทำงานกำหนด
รู้จนสามารถรู้ความเป็น**“กาย”**บริบูรณ์ด้วย**“อภิสัญญา”**

โดยการเรียนรู้อัน**“กาย”**ในขณะที่มี**“วิญญาณตั้งอยู่”**
หลักๆ เรียกว่ามี**“วิญญาณฐิติ”** และพระพุทธเจ้าตรัสไว้
ให้ศึกษาพิสูจน์จนพบ**“วิญญาณฐิติ ๗”** ตั้งแต่ต้นรู้แจ้ง
ความเป็น**“สัตว์ทางจิตใจ”**(สัตว์โอปปาติกะ)ตาม**วิญญาณฐิติ**
ข้อที่ ๑ ไปถึงขั้นปลาย **ไม่เหลือ“อวิชชา”แม้แต่“อากิญ
จัญญาตสนัญญา”** ด้วย**“อภิสัญญา”** จนกระทั่งเป็น
“อภิสัญญานิโรธ”ล่วงข้าม**“เนวสัญญานาสัญญาต
สนัญญา”** หันไปสู่อัน**“สัญญา เวทิต นิโรธ”**กันเป็นที่สุด

สายศรัทธาหรือเจโต ที่ปฏิบัติจากในภายใน ออกมา
ทากายนอก พระพุทธเจ้าจึงต้องให้ศึกษาจนกระทั่ง**“สัมผัส
วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”**ให้มีปัญญาโดยชอบที่บริบูรณ์ ถึงจะ
บรรลุ**“ชีณาสพ”**เป็นอรหันต์

เงื่อนไขสำคัญการ**สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”อยู่**
หลักๆใ้ทั้งๆในบัดนั้น(สัมปติ)ทีเดียว(กายนะ ผู้สิตวา วิหริติ)
จึงเป็นเงื่อนไขที่ทุกคน**“ต้องมีครบ”**ไม่ละเว้นผู้ใด ซึ่งเป็นภาวะ
ที่จะต้อง**“ลืมนตา”**ปฏิบัติ มีสัมผัสด้วยทวาร ๖ เป็นการศึกษา
ถึงจะครบบริบูรณ์พร้อมอันติมะสัมบูรณ์

แต่เพราะหลงผิดกันมาว่า**“กาย”คือ“รูป”** คือ **โครง,
รูปทรง,ตัว,ลักษณะ,รูปโฉม,โครงสร้างของรูป,ส่วนทั้งหมด
ของรูปโฉม** อันโน้มเอียงโต่งไปข้าง**“รูป”**มากกว่า**“นาม”** ยัง
มีความเห็นความเชื่อ**ไม่สิ้น“ความเอียง”**(ยังไม่เป็นกลาง)แท้)

เพราะ**มิใช่การเห็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”** จึง
ไม่เข้าขั้นครบ**“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมใน
ธรรม”**บริบูรณ์ เป็น**“ปรมัตถธรรม”** อันต้องรู้ได้ด้วย**“อาการ
-สังคะ-นิमित-อุเทศ”**แท้ตรงตามพระพุทธรวณะ ตรงเต็ม
ความเป็น**สัมมาทิฐิ**นั่นเอง

และไม่เป็นไปตามลำดับขั้นต้น-กลาง-ปลาย จาก
หยาบไปหาละเอียด จากภายนอกเข้าไปสู่ภายใน **ตามลำดับ**

ให้ลากลุ่มเหมือนฝั่งทะเล ตามพระวณะของพระศาสดา
จึงแม้จะปฏิบัติได้มาก ได้สูง ได้เก่ง ขึ้น**“กายสักขี”**
(เช่น ชาวลัทธิเซนที่หม่มพร เป็นต้น ปานนั้น) ปานใดก็ตาม
พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า ต้องชัดเจนขั้น**“สัมผัสวิโมกข์ ๘
ด้วยกาย”** ซึ่งมีผัสสะกับภายนอก อานปรมัตถ์จริง จนรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง เช่น เห็น **“เวทนาในเวทนา”**ครบ ๑๐๘ เวทนา
จนถึงขั้นมี**“กตญาณ”** ตัดสินตนเองได้จริงๆ

พระพุทธเจ้าจึงไม่รับว่า ถึง**“ชีณาสพ”****“สิ้นอาสวะ”**ได้
แท้ แม้อาสวะบางอย่างจะสามารถดับได้ก็ตาม แต่ยังไม่ครบ
การสัมผัส**วิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”** จนมี**สัมมัตถ์ปัญญา**
สัมบูรณ์ ซึ่งคำว่า**“กาย”**ในที่นี้สำคัญมาก ที่ต้อง**สัมมาทิฐิ**
แต่ถ้าทิฐิยังเป็น**“เทวนิยม”** ทิฐิยังเป็น**“โลกียะ”**
ทิฐิยังเป็น**“มิจจาทิฐิ”**อยู่ แม้แค่พระวณะที่ตรัสว่า **มโนนั้น
อสรวรัง** ซึ่งชี้ชัดยืนยันอยู่ไหนไต่ว่า ก็เมื่อ**“จิตใจ”**ไม่ใช่
“ร่าง”หรือมิใช่ส่วนที่ไร้**ความรู้สีก** ไม่มี**“รูปร่าง”**เลย

ก็ยังคงเห็นว่า**“นาม”**มี**“ร่าง”**(**สรีระ**) หลงยึดอยู่ว่า **จิต
มี“ร่าง”**(**สรีระ**)อยู่นั้นแหละ คือยัง**“เห็น”**แค่**รูปร่าง-โฉมร่าง**
อยู่ใน**“จิต”**เป็นสำคัญ เป็นการรู้แจ้ง**“จิตในจิต”** ก็เลยติดอยู่
แค่**รูปร่าง-โครงร่าง-รูปทรง** เป็นต้น [แล้วหลงว่า ความสามารถ
ในการเห็นนี้ เป็น**“ญาณวิเศษหรือตาทิพย์”**เสียอีกด้วยนะ]

จึงไม่เข้าถึง**“จิต”**ที่เป็น**“เวทนา”** เป็นต้น เพราะไม่ไป
พิจารณาหรือไปเห็น**“นาม”**ที่เป็น**อารมณ์-เป็นความรู้สึก**
กลับละเลยเสีย ไม่สำคัญในภาวะสำคัญที่ถูกความสำคัญ

เมื่อไม่ได้ตระหนักไปถึง**“ความรู้สีก-อารมณ์”** ไม่ได้
ศึกษาตั้งใจแยกแยะวิจัยวิจารณ์ถึงขั้น**“นามธรรม”**เป็น
กิจจะลักษณะ เข้าขั้น**“ปรมัตถ์”**กันอย่างสำคัญ ก็เลย
ไม่ได้ทำ หรือทำไม่ได้

เช่น แทนที่จะรู้จัก**รู้แจ้งรู้จริง“เวทนา ๑๐๘”** จะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง**“จิตในจิต ๑๖”**(เจโตปริยญาณ ๑๖) เป็นต้น

เพราะไปมัวพะพันแต่ความเป็น**เวทนา-มาร-พหม**
ก็เห็นแต่**“รูปร่าง”** หลงภาคแห่งความเป็น**รูปอันเป็น“ร่าง”**
เป็น**“โครงร่าง”** ดังกล่าวมา ซึ่งยังเป็นเรื่องเกี่ยวกับ**รูปร่าง,**
เนื้อหนังมังสา, วัตถุ, สสารพลังงาน(physical)ที่ยัง**ไม่เป็น**
“นามธรรม” หรือเป็นเพียงแค่**“จิตวิสัย”**(subjectivity)อยู่
แค่นั้น(คือ แค่เฉพาะภายในจิตเท่านั้น) ยังไม่ถึงขั้น**“กายวิสัย**

หรือ**อภิวสัย**”(objectivity)บริบูรณ์ครบพร้อม

หมายความว่า **“สิ่งที่ถูกรู้ในตนเอง”**(object)นั้น ยังไม่เป็น**“กาย”** ซึ่งก็คือ สัมผัสรับรู้แจ้งรู้จริงที่ครบพร้อมทั้งรูปภายนอก และทั้งนามภายในจิต เป็น**“องค์รวม”**

ยังรู้ได้ เห็นได้ แต่ภาคใดภาคหนึ่ง ไม่ครบพร้อมเป็น**“องค์รวม,พร้อมมูล”**(holistic, the whole) จึงไม่สมบูรณ์เป็น**“องค์รวมที่ครบพร้อมเป็นสากล”**(universality)

และต้องสามารถพิสูจน์**“ความจริง”**นี้ได้ชนิดที่มี**“ภาวะที่ปรากฏต่อหน้า”**(immanence)หลุดๆไต่ๆกันทีเดียว เมื่อ**“จุดแห่ง”**ก็ผิด **“เป็นสากล”**ก็ไม่เป็น จึงไม่สมบูรณ์ (absolute)เพราะ**ความหลงผิด** จึงนำพาสู่**ปัญญาหรือวิชยา**ที่แท้ ไม่ได้ง่าย ๆ หรือไม่ได้เลย

เพราะยังมีเชื้อ“เวทนิยม”อยู่ หรือหลงมจมไปกับในความเป็น“เวทนิยม”มากเกินไป

ต้องขออภัยอย่างมากที่สุดเลย ที่การสาธยายความอยู่นี้ มีเชิงชม**“เวทนิยม”** ซึ่งเกรงใจจริงๆ แต่มันเลี่ยงไม่ได้ เพราะเป็นการสาธยายสังขารม ก็จำต้องแจกแจงยืนยันความจริงตามเป็นจริง ซึ่งเป็นความจำเป็นในการอธิบายที่นี่ ความเป็น**“อเวทนิยม”**บ้าง

“อเวทนิยม” หมายถึง คนผู้มี**ความเชื่อ**เพราะมี**“ญาณ”**หยั่งรู้**“ปรมาตถธรรม”**อันเป็น**“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”** ซึ่งเป็นเทพแท้ เป็นพระเจ้าแท้ เป็นสัตว์โอปปาติกะนานาอย่าง**เป็นสังขะ**

จึงสามารถ**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**ว่า เพราะเหตุอะไรจึงมี**พลัง**อย่างนั้นเป็นผล มีความสามารถพิเศษ มีอำนาจเหนือโลก คือ **โลกุตระ** สามารถ**“เห็น”**(บัสสตี)แจ้ง(สังจิต)ความเป็น**“เทพ”**หรือ**“เทวดา”**แม้**“มาร-พหุม”**ชนิดที่เป็น**“อเวทนิยม”**อย่าง**ปรมาตถธรรม** ตามหลัก**“อริยสัจ ๔”**

การปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น ใช้**“สัญญา”**เป็น**เครื่องมือในการปฏิบัติธรรม** อย่างสำคัญอยู่ตลอด

สัญญา หมายถึง ส่วนหนึ่งของจิต คือส่วนที่เป็น**“อาการของจิต”**เรียกว่า**“เจตสิก”** เป็นส่วนของจิตที่ทำหน้าที่**“กำหนดหมายรู้”**หรือ**“ทำความเข้าใจมันหมาย”**(และยังมีอีกหน้าที่หนึ่ง ที่สัญญาทำ ก็คือ ความจำ)

คำว่า**“สัญญา”**นี้ เท่าที่ท่านผู้รู้พยายามให้ความหมาย

ไว้ ก็มีมากความคำ ขอบประมวลมาดังนี้

สัญญา หมายถึง ความรู้สึก, ความรับรู้, ความสังเกตจดจำ, ความสุขุม, ความหมายรู้, การจำได้, ความตระหนัก, แนวความคิด, ความคิด, ความเข้าใจ, กิริยาท่าทาง, เครื่องแสดง, เครื่องหมาย, การกำหนดหมาย, ความจำได้หมายรู้, ความรู้พร้อม, การสำคัญมันหมาย, การกำหนดรู้ ฯลฯ

ความหมายสำคัญที่รู้กันแพร่หลาย ก็คือ **ความจำและการกำหนดรู้**

โดยเฉพาะ**“สัญญา”**ที่หมายถึง **การกำหนดรู้** ภาวะนี้แหละที่เรานำมาใช้อธิบายขยายความกันตอนนี้

การกำหนดรู้ภาวะรูป-ภาวามทั้งหลาย เป็นต้นว่า **กำหนดรู้“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม”** กำหนดรู้**“รูป-เสียง-กลิ่น-รส”** กำหนดรู้**“กาย”** กำหนดรู้**“จิตวิญญาณ”** กำหนดรู้**“เวทนา”** หรือ**กำหนดรู้“สังขาร”** เป็นต้น

ดังนั้น ชาติรู้ลักษณะหนึ่งที่ว่า**“สัญญา”** เมื่อผู้ที่ศึกษาปฏิบัติมีความรู้ความสามารถถึงขั้นใช้**“สัญญา”**เป็น**กล่าวคือ “ทำการกำหนดรู้”ได้ผล** กำหนดรู้**ทั้งรูปกำหนดรู้ทั้งนาม มีผลรู้ได้จริง กำหนดรู้.ประสบผลสำเร็จ** จึง**รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในภาวะ“รูป”ที่มี**ความเกิด-ความดับ**** ตามความเป็นจริงของสภาพนั้นๆ

แม้แต่ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **“เห็น”**ความเป็นจริงของ**“สัญญา”**อย่างหนึ่ง**“เกิด”** และ**“สัญญา”**อย่างหนึ่ง**“ดับ”** ฉะนั้นคือ ผู้มี**“วิชยา”**

“สัญญาดับ”นี้มันสำคัญที่ต้องศึกษาให้ชัดเจน คมลึก แม่น ตรง ถูก จริง ถ่องแท้ให้ดีๆ

“สัญญา”คือ การกำหนดรู้อะไรต่ออะไรต่างๆ แล้วเราก็จะ**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**ภาวะนั้นๆตามภาวะจริงที่ได้กำหนดรู้ เมื่อใครไปทำการ**“ดับสัญญา”**ไปทั้ง**ดับหรือดับไปทั้งหมด** ไม่ให้มันกำหนดรู้อะไรได้เลย กลายเป็นคนไม่มี**“การกำหนดรู้”**อะไรแล้ว ทำให้มันเป็น**“ธาตุดับมืดมอดสิ้น”** ทั้งๆที่มันมีหน้าที่**“กำหนดรู้”** แต่ไป**“ดับ”**มันหมดเสียนี้

นี่คือ **“การดับ”สัญญา**ไปอย่างพาซื่อ **ไม่ให้“สัญญา”**ทำงาน กลายเป็น**“ความดำมืด”**(กิณเหะ) นั่นชื่อว่า **ผู้ทำภาวะเป็น “อสัญญีสัตว์”**(สัตว์ไม่มีประสิทธิภาพในการกำหนดรู้)ใน

จิตตนได้สำเร็จ ก็เท่านั้นเอง ยังไม่ได้“ดับกิเลส”อะไรสักชนิด
ไม่ใช่ผู้มี“วิชชา”เลย แต่เป็นผู้จมอยู่ในภพคำมี
พระวจนะของพระศาสดาที่ว่า“เห็น”ความเป็นจริงของ
“สัญญา”อย่างหนึ่ง“เกิด” และ“สัญญา”อย่างหนึ่ง“ดับ”
ฉะนั้นคือ ผู้มี“วิชชา” ดังที่ได้ยกอ้างมาแล้วนั้น
ผู้มีภูมิธรรมเข้าถึงขั้นบรรลุ“ความดับ”(นิโรธ)ปานนี้
จะต้องมี“ปัญญา”ที่รู้แจ้งเห็นจริง“ความดับ”ที่ตนเข้าถึง
หรือบรรลุขั้นนั้นได้ อย่างมี“ดวงตา(จักขุ)-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-
-แสงสว่าง” ไม่คลุมเครือ หรือมๆคลำๆเลย

แต่จะรู้ได้อย่างไรกระจางแจ้งว่า อะไร? อย่างไร? แต่
ไหน? ที่เป็น**การทำ“นิโรธ”ให้แจ้ง** หรือ**“ดับ”ในแบบพุทธ**
ก็ได้**“ทำให้แจ้ง(สังขาริ)”**แล้ว

และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยว่า อะไรส่วนไหนที่“ดับ” อะไร
ส่วนไหนที่“ไม่ดับ”หรือ“เกิดใหม่”มี“แบบใหม่”ขึ้นมาแล้ว
ภาวะที่“ดับ”นี้ คือภาวะ“ส่วนของจิต”นั้นแหละ“ดับ”
ภาวะส่วนหนึ่ง“ดับ” ชนิดที่“ดับสนิทไม่กลับกำเริบ”
ที่เดียว (นิจจัง-ควัง-สัสตัง-อวิปริตตามธัมมัง-อสังหริัง-อสังกุปัง)

ภาวะอีกส่วนหนึ่งของจิตยังอยู่ “ไม่ได้ดับ”ไปด้วย
แต่กลับแจ่มใสส่องแผ้ว แสงสงบเบิกบานรำเรง ซึ่งเมื่อ
“ส่วนของจิต”ที่เป็นอกุศลตายสนิทออกไปจากจิตเรา จิต
ที่เหลือจึงเป็น“จิตใหม่”ที่เป็น“ภาวะใหม่”เจริญกว่าเก่า
ผู้มี“วิชชา”นั้น มีดวงตา-ปัญญา-ญาณ-แสงสว่าง
“เห็นแจ้งความดับนี้”ได้อย่าง“แจ้ง”(สังขิ) ไม่มีคำลเลย

การเห็น(ปัสสตี) ซึ่งต้องมีรูป(ภาวะที่ถูกรู้)ให้เห็น นี้ส่วน
หนึ่ง ต้องมีนาม(ผู้ทำหน้าที่รู้) เป็นภาวะ“เห็น” นี้อีกส่วนหนึ่ง
สัมผัสกันเข้า จึงเกิดวิญญาณคือธาตุรู้ขึ้นมาเป็นตัวรู้(ผู้รู้)

วิญญาณจะเกิดเมื่อมี“ภาวะ ๒ ภาวะ”สัมผัสกัน แต่
ต้องมีภาวะหนึ่งเป็น“นาม”ร่วมอยู่ด้วยเสมอ มีแต่“วัตถุ กับ
วัตถุ”หรือ“รูปกับรูป”เท่านั้น สัมผัสกัน ก็ไม่เกิด“วิญญาณ”

เมื่อ“รูปกับนาม”หรือ“นามกับนาม”สัมผัสกันจึงจะ
เกิด“วิญญาณ” นี้เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า เรียกว่า
“สัมผัส ๓”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒ เป็นต้น และ
อื่นๆอีกมาก นัยสำคัญเชิงนี้)

ที่นี่..มาดูรายละเอียดของความลึกซึ้งของ“รูป”กับ
“นาม” และ“รูป”กับ“ร่าง” และ“รูป”กับ“กาย”กันให้ชัดๆ

ซึ่งสิ่งที่มี“รูปร่าง”คือสรีระ เมื่อเห็นด้วย“ตา”(จักขุ)
สัมผัส หรือทวารภายนอกทั้งหลาย“สัมผัส” ก็เกิดวิญญาณ
ขั้นมารู้“รูปร่าง”นั้น เพราะยังมี“สัมผัสรูปร่าง”นั้นอยู่
หากหมดสิ้น“สัมผัส”นั้นลง “รูปร่าง”นั้นก็หายไป จะ
เหลือเป็น“ความจำ”คือ“สัญญา”เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่“วิญญาณ”
ที่เห็น“ของจริง”ตามที่**เป็นจริงมีอยู่จริง** สัมผัสอยู่ ณ บัดนั้น
มันแค่เป็น“ร่องรอยแห่งความจำได้หรือจำไว้”

ถ้า“ไม่จำไว้”หรือ“จำไม่ได้เลย” มันก็**ไม่มี“รูปร่าง”นั้น**
ให้เรา“นึก”ขึ้นมาได้อีก หรือขึ้นมาเห็นในห้วงรำลึก ได้อีก

แต่ถ้าผู้ใดตราลงเป็น“ความจำ”(สัญญา)เก็บฝังไว้ใน
“อนุสัย”อยู่ ถ้ามากก็รู้ชัด ถ้าไม่มาก ก็ไม่รู้ชัด ลำบากสามัญ
นั้น“ลืม” ก็จำไม่ได้ “นึก”ก็ไม่ออก แต่ก็“มีอยู่”ในจิตของ
ตน ยังไม่สิ้นซากไปจากจิตตน หากมีเหตุทำให้เกิดขึ้นมา
ปรากฏให้ตนได้อีก ก็จะรู้ว่าตนยัง“มี”มันอยู่

หรือมี“สัมผัส”ภาวะอย่างนั้นอีกที่ ก็จะพอจำได้ว่า
เคยรู้เคยเห็น เพราะมันได้“จำไว้”บ้างอยู่ จะมากหรือน้อย
ก็ตามที่มีอยู่จริง เป็นอยู่จริง

ซึ่งศาสนาใด**ไม่สามารถกำจัดกิเลสที่ยึดถือในสมมุติ
อันเป็นสุขโลกีย์-เป็นทุกข์โลกีย์**ได้จริง ก็จะไม่“มีสุข-มี
ทุกข์” ไม่สิ้นไปจากตน ตามสิ่งที่ตนยึดถือ อุปาทานอยู่

ส่วนศาสนาพุทธนั้น แม้จะจำได้ แต่**“ดับกิเลสที่หลง
สมมุติโลก”ได้สิ้นซากสนิทแล้ว** ก็จะ“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”
จาก“สัญญา”หรือ“ความจำ” แม้จะมี“ความจำ”นั้นอย่าง
ดีด้วยมากด้วย และจะสัมผัส“เหตุ”นั้นอยู่ด้วย ปานใดก็ตาม

เช่น พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์เป็นต้น ทุกองค์
“จำ”ได้มากน้อยตามบารมี ระลึกได้มากน้อยตามบารมี แต่
ท่าน“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”เพราะ“ความจำ”หรือ“สัญญา”ของท่าน
นั้นๆแล้ว เพราะท่านสิ้น“ตัณหา-อุปาทาน”หมดเกลี้ยงแล้ว
ไม่ว่าท่านจะเป็นคนเป็นๆ ยังมีทวารสัมผัสสิ่งต่างๆ

นั้นๆอยู่ หรือสิ้นลมตายกายแตก ท่านก็**“ไม่มีสุข-ไม่มี
ทุกข์”** ไม่มี“นรก-สวรรค์”ให้ท่านตกท่านขึ้นแล้ว ทั้งที่มี
ชีวิตเป็นๆหรือสิ้นลมตายกายแตกไป เป็นผู้หมดนรกสวรรค์

แต่ประเด็นสำคัญที่อาตมาประสงค์จะสาธยายสู่ฟัง
ก็คือ ถ้าคนสิ้นลมกายแตกตายลง(กายสละ ภาท) **จิตก็
ไม่มีรูปร่าง-ไม่มีสรีระแล้ว** ที่จะเห็น“รูปร่าง”ของจิตได้ หรือ

แม้จะยังไม่ตายกายแตกก็ตามจิตก็“ไม่มีรูปร่าง”(อสุริยะ) จะมีก็แต่“ภาวะ”อย่างหนึ่งที่เราเรียกเป็นไวยากรณ์กันไปต่างๆว่า “จิตหรือมโนหรือวิญญาณ”อันยังไม่“ปรินิพพาน”ดับสิ้นสนิทสูญจบ “อตภาพ”นั้นก็ยังมี“รับวิบากกรรม”อยู่ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า “เห็น”(บัสสตี)นามรูป หรือเห็น“กาย”ที่เป็นสัตว์โอปปาติกะได้ด้วย“อาการ-ลិងคะ-นิमित-อุเทศ”

พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “เห็น”(บัสสตี)นามรูปหรือเห็น“กาย”ที่เป็นสัตว์โอปปาติกะได้ด้วย“รูปร่าง”(สรีระ)

พระองค์ตรัสว่า เห็นด้วยอาการ-ลិងคะ-นิमित-อุเทศ

จึงจะสามารถเรียนรู้“อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์” เพราะไปมัวแต่เห็น“จิตวิญญาณ”แต่“รูปร่าง”อยู่เท่านั้น ก็ไม่สามารถอ่าน“อารมณ์”(เวทนา)อันเป็น“ความรู้สึกทุกข์-สุข”ไม่ได้ แล้วจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์ทางจิต”ที่เรียกว่า“สัตว์ โอปปาติกะ”ได้อย่างไร? เมื่อไร? แบบไหน? แคไหน? ที่ไหน?

ความเป็น“สัตว์”จึงยังอยู่ในวิภูฏสงสารเวียนตายเวียนเกิดเป็น“สัตว์โลก”อยู่ “พ้นสังโยชน์”ไปไม่ได้

“นามธรรม”ที่เหลือนอกอยู่ในโลก ในวิภูฏสงสารจึงไม่พูดว่า“วิญญาณ”ล่องลอยไปเกิด ข้ามวิภูฏสงสาร แต่จะเรียกแค่ข้ามภพข้ามชาติลือกันเท่านั้น

ถ้าผู้เรียกเข้าใจบริบทหรือนิยามของคำว่าชาติ แต่ถ้ากล่าวถึง วิภูฏสงสาร ผู้นั้นก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิบากกรรม”หรือความเป็น“สัตว์”ที่ยังวนเวียนอยู่ในวิภูฏสงสาร นั่นคือผู้นั้นต้องเข้าใจบริบทของคำว่า วิภูฏสงสาร และรู้ชัดในนิยามของคำว่า “วิบาก-สัตว์”อย่างดี และได้ปฏิบัติกำจัดความเป็น“สัตว์” จนกว่าจะหมดเหตุปัจจัยให้“สัตว์โลกีย์”ตายหมดเกลี้ยงสนิทสูงสุดเป็นที่สุด

หากจะเหลือก็เหลือแต่ความเป็น“พรหมสัตว์”เกิดอยู่สูงสุดเท่านั้นที่อยู่ตามสมมุติสังจะ แต่ของพุทธนั้นตามปรมาตถสังจะจบแล้ว ไม่เหลือความเป็น“สัตว์”ใดอีก แม้แต่ความเป็น“พรหม”

ส่วนเรื่องของสมมุติสังจะนั้นจะเหลือก็ได้ จะไม่เหลือเลยก็ทำได้อย่างเด็ดขาด เป็น“อมตบุคคล” ทำ“ความตาย-ความเกิด”ให้แก่“วิญญาณ”ของตนเองได้เอง

นั่นก็คือ “พ้นสังโยชน์ ๑๐”อย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์

ดังนั้น การเห็น“จิต”เห็น“วิญญาณ”นั้น ต้องศึกษา และปฏิบัติจนกระทั่ง“เห็น”โดยใช้“ตาทิพย์”(ทิพพจักขุ) ที่เรียกว่า “วิชา๘” อันมีวิปัสสนาญาณข้อแรก และ“เห็น”ภาวะของ“อาการ” หรือ“กิริยา”ของนามธรรมนั้นๆด้วย“กาย”(องค์ประชุม)กันทีเดียว ซึ่งมีครบ“รูป”ภายนอกประชุมกันอยู่กับ“นาม”ภายใน สัมผัสสัมพันธ์กันอยู่พร้อม จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น“สัมมาทิฐิ”ไม่หลงผิดไปกับ“ทิฐิ”ใดๆใน ๖๒ ทิฐิ

●●●

ที่นี่ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเดิมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ

“กรรม”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละ
นิยามกัน แค่นั้น? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย
ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้
[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง
เรียกเป็นภาษาไทยว่าการกระทำของคน อันมีได้เพียง ๓ อย่าง
ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”
ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น“**ทรัพย์
ของตนๆ**”(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ
บันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรินิพพาน”ทีเดียว
เพราะ“**กรรม** คือ **ผู้บันดาล** หรือคือ **พระเจ้า** และคือ
ชาตาน”แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ จุดเดียวกันกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“**ผลของกรรมที่ได้สัมผัสมาทุกๆชาติ**”
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสพ
กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก
“**กรรม**”หรือ“**การกระทำ**”ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สัมผัส“**กรรม**”ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ
มาจริง มี“**วิบาก**”(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น“**พลัง
หรือฤทธิ์พิเศษ**”ก็เป็น“**บารมี**”จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก
หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด
พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี
“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ
บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“**อำนาจพิเศษ**”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่**มนุษย์นับถือ
ว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ
แม้แต่“**อำนาจของชาตาน**” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ **ผู้มี
บารมีแห่ง“กรรมวิบาก”**อย่างใดจนถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือ**สิ่งศักดิ์สิทธิ์** หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่จะบันดาล
บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก“**พระเจ้า**”อย่างสุดร้อง
สุดขอปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ
สำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้าย**

**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาล
บันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์
แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่
นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน
ว่า “เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว
ต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่“พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง
“อำนาจชาตาน”ต่างหากขณะ“พระเจ้า”]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนทีเดียว

ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น
ถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“**กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-
กัมมปฏิสรโณ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็
เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัย
ละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอ
ให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มี
ความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น
ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง**
“**กรรม**” **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่
เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ**(อาร์มภธาตุ) หากความดำริ
นั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ **“กรรม”** ลังสม
เป็น“**วิบาก**” (ผลของกรรม) นับเป็น“**มโนกรรม**”แล้วทีเดียว
อันคือ**ทรัพย์** คือ**สมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำแปลว่า“**กัมม**”ที่หน้าหน้า
คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “**กรรม**”ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ“**กัมมัตสกะ**”หรือ“**กัมมัตสโกมทิ**”และ“**กัมมทายาโท**”
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ“**กัมมโยนิ**” ก็ได้
อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง
“**กัมมพันธ**”จบไปอีก ตอนนี้อาจกล่าวอธิบายถึง“**กัมมปฏิสรโณ**” ซึ่ง
เป็นข้อสุดท้ายของ“**กรรม**”ทั้ง ๕” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย“**กัมมปฏิสรโณ**” ใน
ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ
“**จรรยา ๑๕**” ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรรยา ๑๕) นี้จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง“**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัตสกะ”อันเป็นของ

ตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุผล ก็เป็น**“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”**ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐีสสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม**ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้น และ**ศีลสูง**ยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมี**ศีล**อย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมี**ศีล**กันทั้งกลุ่มชุมชน มี**ศีล**กันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน**“ชาวโคก”**ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้นี้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมี**ศีล ๕** เป็นอย่างต่ำ มี**ศีล ๘ ศีล ๑๐** สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมี**ศีลสูง**ยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี**สัมมาอาชีวะ** ไม่มี**การค้าขายผิดจากคำสอน** (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่ค้าขาย**มัจฉาชีพ** เป็นต้น การค้าขาย**มัจฉาชีพ ๕** ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **สุดทุกภูฏานัง กัมมานัง ผลังวิปาโก** แปลว่า การกระทำดีหรือชั่ว เป็นผลวิบากทั้งสิ้น

เกิดอาการนั้นๆที่“ใจ”จริงๆ เป็นกิริยา ที่ถึงขั้นนับว่าเป็น**“กรรม”** นั่นคือ อากาหรือกิริยา ที่มีการเคลื่อนไหว

ให้รู้ความหมายได้(วิญญาณุต) เป็นต้น

ดังนั้น จึงไม่ละเว้นแม้แต่**“ใจ”**ที่มันมีการกระทำ มีกิริยา เมื่อใจที่มันมีอาการขึ้นมา นี้แหละคือ **“นามรูป”**ที่ศาสนาพุทธเรียนรู้อีกว่ากิริยานั้นมัน**เป็นกรรมของใจแล้ว** ซึ่งเป็นการกระทำทางใจ เรียกว่า **มโนกรรม** อันเราจะต้องเรียนรู้ มีญาณปัญญาสามารถอ่านรู้**“อาการของใจ”**หรือแม่เป็น**“ธรรมชาติ”**ทุกขนาดที่ละเอียดสุดๆทุก**“ลักษณะรูป-วิการรูป”** ภาวะ**“ถูกรู้”**ได้เรียกว่า**“รูปธรรม”** ซึ่งมีถึง ๒๘ เป็นต้น เกิดอาการนั้นๆที่**“ใจ”**จริงๆ

“ยินดีพอใจ”นี่เป็น**“อิฏฐารมณ์”** คือ**“อารมณ์”**

ในบางที่ท่านเป็นลูกชาวประมงนั้นท่านก็ไม่รู้อะไรในการปฏิบัติธรรมแน่นอน ก็เหมือนคนทั้งหลายที่ยังไม่ได้เรียนพุทธศาสนา หรือแม่ได้เรียนแต่ยังไม่**“สัมมาทิฐิ”** กล่าวคือ **“ทำใจในใจ”**(มนสิการ)ไม่เป็น หรือมี**“การทำใจในใจโดยไม่ต้องแท้”**(อโยนิสมนสิการ) ไม่ถูกต้องตามวิธีทำที่จะลดกิเลสตนเอง ก็**“ทำใจในใจ”**ของตนไป**“ยินดีพอใจ”**ในการทำบาปที่คนอื่นเขากระทำอยู่

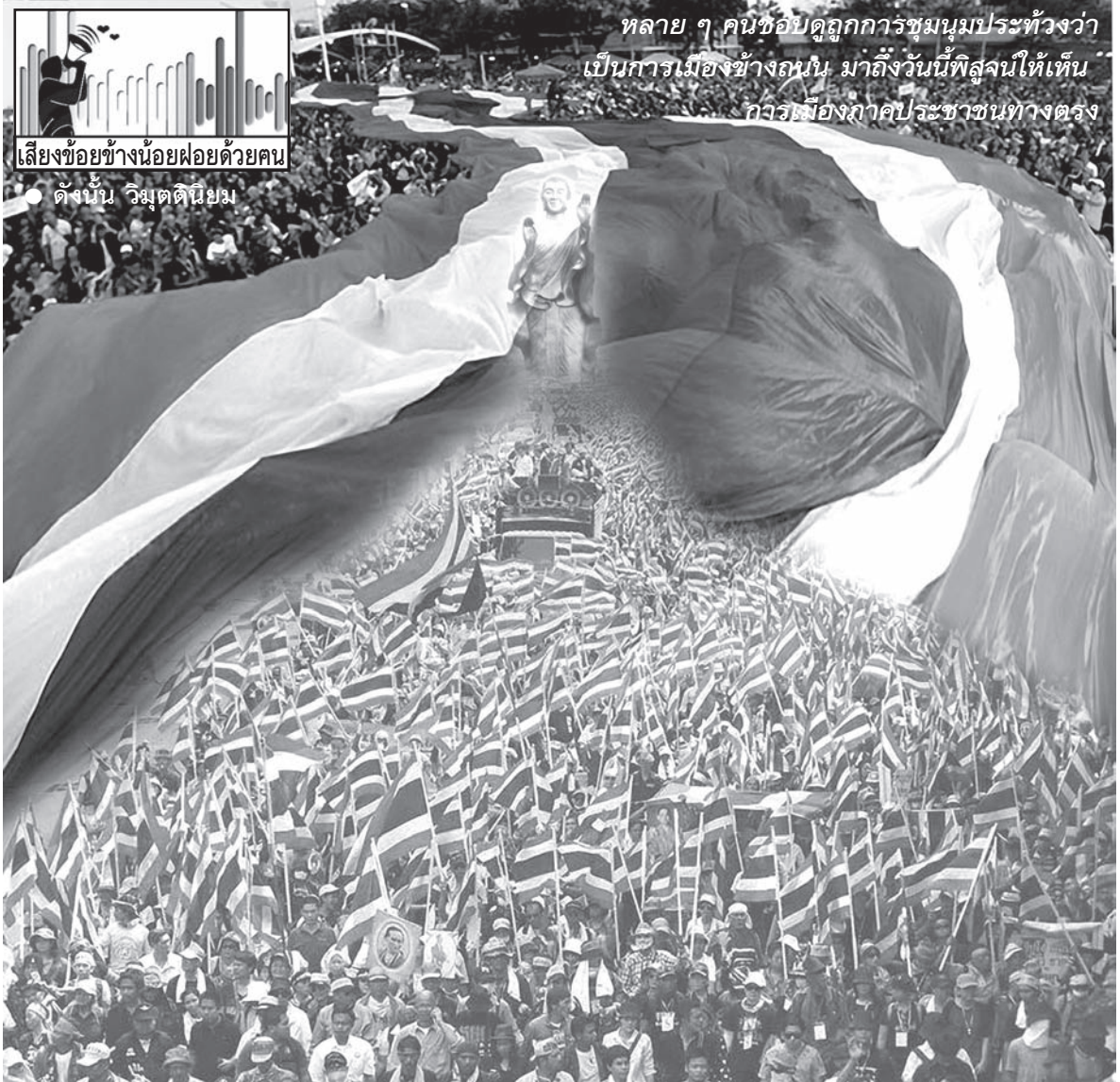
สังเกตให้ดีๆนะ แค่**“ใจ”**ของลูกชาวประมงมี**“กรรมกิริยา”**ที่เป็นอาการรู้สึก**“ยินดี”**ขึ้นในใจ อันเป็นแค่อาการทางใจ ที่ยินดีก็เนื่องจากเห็นคนอื่นคือชาวประมงเขาฆ่าปลา **“กรรม”**ทางใจเกิดแล้ว เป็น**“มโนกรรม”**ที่ยินดีใน**“อกุศล”** เท่านั้นที่เป็น**“บาป”** เป็น**“อกุศลกรรมทางใจ”**แล้ว เท่านั้นที่ได้รับ**“วิบากบาป”**สะสมใส่ใจจริงๆ

“กรรมวิบาก”คำนี้ แปลว่า **ผลของการกระทำ**(วิบาก)ที่**สั่งสมเป็นของผู้กระทำ**(กัมมัตสกะ)

ลูกชาวประมง(อดีตชาติของพระพุทธเจ้าปางหนึ่ง)มี**ใจยินดี**ใน**“การกระทำบาป”**ของคนอื่น(ฆ่าปลา) แต่นี้แหละ ยังไม่ถึงกายกรรม-วจีกรรมเลย แต่เป็น**“มโนกรรม”**เท่านั้นเกิดยินดี(โสมนัส)ในชั่ว ก็เป็น**“ผลบาปที่สั่งสมใส่ใจตน”**(วิบากบาป)แล้ว

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๔๒ ส่วนหนึ่ง..“ในกาลก่อนเราเป็นเด็ก(ลูก)ของชาวประมงอยู่ในบ้านแก้วกฐิตคาม เห็นคนทั้งหลายฆ่าปลาแล้ว เกิดความโสมนัส(ยินดี) ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น ความทุกข์ที่ศีรษะ(ปวดศีรษะ)ได้มีแล้วแก่เรา” พระพุทธเจ้าทรงเล่าถึงชาติปางก่อนของพระองค์

[มีต่อฉบับหน้า]

หลาย ๆ คนชอบดูถูกการชุมนุมประท้วงว่า
เป็นการเมืองข้างถนน มาถึงวันนี้พิสูจน์ให้เห็น
การเมืองภาคประชาชนทางตรง

เสียงข้างน้อยฝอยด้วยคน

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

ปาฏิหาริย์ปฏิวัติประชาชน-ปฏิรูปประเทศไทย

ชุมนุมประท้วง เป็นประชาธิปไตยขั้นหนึ่ง

๒๔ พฤศจิกายน มวลมหาประชาชนมิดฟ้า
มั่วดินนับล้านท่วมถนนราชดำเนิน ล้นทั้งสนาม
หลวง ข้ามฝั่งปิ่นเกล้า ตลอดผ่านฟ้าถึงมัชฌาน
ยาวเหยียดยดมราช เป็นประวัติการณ์ยิ่งใหญ่
ประมาณมหาศาลกว่า ๒ ล้านคน ตามข่าวซีเอ็นเอ็น
เป็นต้น

ปรากฏการณ์มหัศจรรย์ที่บังเกิดขึ้น พิสูจน์ให้

เห็นแล้วว่าแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์นี้ มีพระสยาม-
เทวาริราชคุ้มครองอยู่จริงแท้ เพราะคนไทยต่าง
มีหัวใจรักสามัคคีอย่างดียิ่ง พร้อมสำนึกดีมี
น้ำใจในสายเลือดจิตวิญญาณ ถือหลักปักมั่นแก้ว
เวรกรรม สำคัญบาปบุญคุณโทษ

พลังศรัทธาตื่นรู้รักในหลวง กตัญญูแผ่นดิน
ของคนไทยส่วนใหญ่ ปลุกเร้าไทยเฉยให้ทนต่อไปไม่

ไหว เราจึงเห็นผู้คนจากทั่วสารทิศใกล้ไกลแห่กันมาตามนัด คนไทยใจเกินล้าน เลยหลังไหลมารวมกันเหมือนแม่น้ำร้อยสายมากลั่นจนเกินล้านขึ้นจริง ๆ

จงภูมิใจเถิดที่เกิดมาเป็นคนไทย ใครไปงานชุมนุมโดยสันติคือหงสา น่าสังเกตว่า ต่างมีหัวใจฮึกเหิม ยินดีที่ได้พบพวกพี่น้องที่ มากันคนละทิศทาง แม้ไม่เคยรู้จักหน้า มองตาก็มองใจว่า พวกเดียวกัน

ทุกคนต่างมาด้วยใจเสียดสละถึงจะเหนื่อยยากตากแดด เปียกฝน ทนลำบากสารพัด แต่ละคนเต็มใจสู้ แทนที่จะเป็นทุกข์ร้อน กลับใจเย็น อดได้ทนได้ แถมหากุมมาด่าล้อสนุกด้วยซ้ำ จิตพิเศษมหัศจรรย์เช่นนี้เอง!

ใจเป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน ยิ่งจิตบริสุทธิ์มาร่วมวงประท้วงโดยสงบ ใช้ปัญญา แม้จะหมายใช้สิทธิ์โค่นล้มระบอบเผด็จการทรราชย์หรือไล่รัฐบาลทรยศ มันก็ไม่จำเป็นต้องโกรธเกลียดให้โง่ สู้ทำด้วยเมตตา ไม่อยากให้ชาติชั่วทำบาปมากขึ้น คิดบวกใช่เลย

งานชุมนุมเป็นเวทีแสดงประชามติสุด ๆ ฝ่ายหนึ่งมาด้วยใจเกินล้าน ข้างพี่น้องเสื้อแดงจัดชุมนุมประท้วงที่ราชมังคลาภิเษก มีคนไม่กี่หมื่นต่อให้ครึ่งแสน ยังต้องจ้อยและถอยไปตามระเบียบหนหน้าอย่ามาอ้าง ๑๕ ล้านเสียงให้ همینซีพี

แถมแจ่งแล้วยัง แดงทั้งแผ่นดิน ราคาคุยโม้ยังโง่เสียดยอมเป็นชนส่วนน้อยวันยังค่ำ ซ้ำพวกวิบริดมีแต่จะน้อยลง ตาสว่างขึ้นเรื่อย ๆ ไม่นานเกินดูไป

หลาย ๆ คนชอบดูถูกการชุมนุมประท้วงว่าเป็นการเมืองข้างถนน เป็นการต่อสู้นอกระบบมาถึงวันนี้พิสูจน์ให้เห็น การเมืองภาคประชาชนทางตรงคือเจ้าของอธิปไตย ๑ คน ๑ เสียง ตัวจริงเสียงจริงมาใช้อำนาจด้วยตัวเอง นี่เป็นดุลถ่วงที่หนีไม่พ้นกับการเมืองภาครัฐสภา

พรรคเพื่อไทยถือดีว่ามาจากเลือกตั้งเสียงข้างมาก จนเป็นเผด็จการรัฐสภา และเหลิงอำนาจ เลยกำลังพังพินาศด้วยอำนาจเป็นพิษ พาประมาทแท้ ๆ

แค่ประชาธิปไตยตัวแทน ที่หน้าที่หลังอย่ามาผยองมองไม่เห็นหัวชนส่วนน้อยเลย ประชาธิปไตยตัวการหรือตัวจริง เขาย่อมมีอำนาจเหนือตัวแทนอยู่ทุกเมื่อเชียววัน เหมือนนายจ้างบอกเลิกสัญญาว่าจ้าง กระทั่งสามารถไล่ลูกจ้างเองช่วยขี้โกงออกได้เสมอ

ประชาชนเจ้าของแผ่นดิน ย่อมมีสิทธิ์ตะเพิดรัฐบาลคนรับใช้โดยสันติเมื่อไหร่ ไม่เห็นประหลาดเลย

กฎหมายล้างผิด จุดติดยอบนกหวีด

แรก ๆ คนไม่รู้ทันทักษิณเห็นเก่งหากินรวยข้ามคืนโกงหมื่นล้าน มันนำชมเขา ทำบุญอะไรมาหนอพอจับสันได้ ค่อยถึงบางอ้อ แก่ทำบาปมือขึ้นต่างหาก โทษฐานเก่งฉิบหาย ใช้ทุนสามานย์ชื่อเสียงเลือกตั้ง ซื่อตัว ส.ส.จนถึงพรรค กระทั่งเผด็จการรัฐสภา ตั้งรัฐบาลประชานิยมพรรคเดียวผูกขาดอำนาจรัฐ จนรวยล้นฟ้าลิบกว่าปี ไม่มีใครล้มยักษ์ได้สักที เพราะคนไทยใจดีเกิน ใจเย็นอดทนสูง

ถึงวันนี้ ในที่สุดต้องสะดุดขาตัวเอง เมื่อบ้าอำนาจดัน กฎหมายนิรโทษสุดซอยจนสำเร็จ แทนที่จะได้นิรโทษยกแข่ง กลายเป็นเนรเทศยกโคตรไปเลยมากกว่า

มีอย่างไหนจะนิรโทษคดีการเมืองก็พอทำเนา แต่จะเหมาคดีอาญา ฟวงฉ้อโกงอีกต่างหาก ซ้ำร้ายขยายเวลาย้อนถึงปี ๔๗ เพื่อล้างผิดคดีกรือเซะตากใบ ฆ่าตัดตอนยาเสพติด เท่านั้นยังไม่พอน่าใจ ผ่าครอบครัวถึงปัจจุบันวัน กฎหมายมีผลบังคับใช้ เอากะพ้อลิ มันสุดซอยสิ้นติขนาดไหนที่หวังพันผิดคดีจำนำข้าว เป็นต้น

ไม่รู้ช่างคิดออกมาได้ไง ล้มชื่อแป แม้กระทั่งผู้พิพากษา ๖๓ ท่าน ทนไม่ไหว ต้องโดดมาด้านขวางอย่างไม่เคยเห็นมาก่อน

ทั้งหมดที่ต้องอุดรินิรโทษยกแข่ง แสดงว่าผิดจริง กินปูนร้อนท้อง ถ้าบริสุทธิ์ไหนต้องออกกฎหมายยกโทษละ และแทนที่จะเกิดปรองดอง มันยิ่งพาแตกแยกยกใหญ่ ดังที่เกิดกระแสต้าน

ขึ้นมาทันที จนรัฐบาลต้องถอยหมดท่า แต่สายเกินไปซะแล้ว

เพราะรัฐบาลต่อแผล หมกเม็ดข้อมูลสารพัด จนไว้ใจไม่ได้ ทำไปทำมาเลยต้องต้านกันให้ทะลุชอยสุดเหวี่ยง!

ปฏิวัติเงียบเชียบ แล้วยังไง?

เมื่อกฎหมายล้างผิดเหมามั่ว ผ่านสภาชี้ข้าทักษิณ เป็นประเด็นคอขาดบาดตาย ยอมรับไม่ได้ เพราะทำลายนิติรัฐ นิติธรรมอย่างขนานใหญ่ ไม่มีที่ไหนเขาบ้าทำกัน

กระแสต้านจากทุกวงการสาขาอาชีพจึงเกิดขึ้นรวดเร็ว ไม่ว่าจะมหาวิทยาลัย พนักงาน นักธุรกิจ จากสื่อสังคมออนไลน์ ทำให้เกิดนัดหมายตอนวันจันทร์เที่ยงครึ่งรวมพลเป่านกหวีดในหมู่พนักงานบริษัท ย่านสีลมอโศก รัชดา พหลโยธิน ระดมต้านไม่กี่ครั้งบานปลายเสริมหนุนขบวนชุมนุมทั้งที่ราชดำเนิน ผ่านฟ้าและมขวาน ขยายมวลขึ้นชั้นมหาประชาชน เรือนแสน ในวันศาลโลกตัดสินคดีปราสาทพระวิหาร จันทร์ ๑๑ พฤศจิกายน เวลา ๑๖.๐๐ น.

ประจวบเหมาะ เพื่อตัดปัญหาสุ่มเสี่ยงแพ็คดีเสียดินแดน กองทัพประชาชนปฏิวัติ ปฏิรูปประเทศไทย นำโดย พลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ จึงถือโอกาสประกาศปฏิวัติประชาชนบนแยกผ่านฟ้าสีลาศ ไม่ยอมรับอำนาจรัฐบาลและรัฐสภา พร้อมกับปฏิเสธอำนาจศาลโลกไปด้วยเสร็จสรรพในคราวเดียว ณ ที่นั้น

การประกาศเป็นทางการในที่ชุมนุมสาธารณะของคณะผู้ก่อการปฏิวัติ หวังผลเจริญรอยเช่นอดีตคณะเสรีไทยเคยปฏิเสธอำนาจรัฐบาล จนเป็นผลให้ประเทศรอดพ้น ไม่ตกเป็นอาชญากรรมสงคราม

เป็นที่น่าสังเกตว่า การปฏิวัติไม่ยอมรับอำนาจรัฐบาล รัฐสภาตลอดศาลโลกผู้คนได้ยื่นเสียงประกาศต่างโห่ร้องยินดีเต็มที่ ไม่มีขัดข้อง เพราะตรงใจคนส่วนใหญ่พวกเขาประท้วงอยู่แล้วทั้งนั้น

แม้ในหมู่ชนผู้ชุมนุม ซึ่งไม่ทันได้ยื่นเสียงประกาศประชาชนปฏิวัติในเวลานั้น ครั้นทราบ

ภายหลัง น่าเชื่อว่าคงไม่มีเสียงคัดค้าน นอกจากรอการยอมรับอย่างเป็นทางการทั่วถึงว่า ผลก่อการปฏิวัติของกองทัพประชาชน จะเข้าไปแทนที่อำนาจรัฐเดิมเมื่อไหร่อย่างไรหนอ?!

เป็นอันว่าคณะผู้ก่อการประชาชนปฏิรูป จำต้องเดินหน้าให้เป็นที่ยอมรับของมวลมหาประชาชนพร้อมฉันทานุมัติโดยองค์พระประมุขแห่งรัฐ เหตุนี้วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน คณะกองทัพประชาชนพร้อมกับกองทัพธรรมพากันเดินเท้าไปยื่นถวายฎีกา ณ พระบรมมหาราชวัง เพื่อขอโปรดเกล้าพระราชทานข้อวินิจฉัยตามพระราชอภัยยศ

การปฏิวัติโดยมวลมหาประชาชนอย่างสงบปราศจากอาวุธบังคับขู่เข็ญใด ๆ ยังไม่เคยปรากฏเป็นจริงให้เห็นที่ไหนมาก่อนเลย ย่อมน่าประหลาดใจและเป็นงงไปพลาง ๆ

สุดท้ายอดมหัสจรรย์ ปฏิวัติประชาชน

ณ เวลานี้ ทันทที่ที่พรรคเพื่อไทยโดยบรรดา ส.ส. ๓๑๐ คน พร้อมประธานสภาผู้แทนฯ และวุฒิสภาประกาศไม่ยอมรับอำนาจศาลรัฐธรรมนูญ เท่ากับเป็นกบฏต่อแผ่นดินเต็มตัว

การโต้แย้งว่าศาล รธน. ไม่มีอำนาจก้าวก่ายฝ่ายนิติบัญญัติ ในขณะที่พวกเขาเองกำลังล้มล้างอำนาจตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ อย่างอุกอาจเท่ากับตั้งตนเป็นศาลเตี้ยเสียเอง

ในเมื่อกฎหมายรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ เกิดมาจากอำนาจนิติบัญญัติผ่านประชามติสมบุรณ์แล้วไม่ยอมทำตามกฎหมายนั้น มันวิปริตหลุดโลกอย่างไม่น่าเชื่อ

แล้วเกิดประชาชนแข็งข้อ ไม่ยอมอยู่ในกฎหมายชื่อแปดตามอำเภอใจบ้าง บ้านเมืองจะตั้งอยู่ได้อย่างไร ใช้หัวแม่เท้าคิดดูเถอะ

ไม่รู้ใหญ่มาจากไหน ถึงไม่ยอมทำตามรัฐธรรมนูญ แม้กระทั่งพระมหากษัตริย์ยังทรงอยู่ใต้รัฐธรรมนูญเลย บางท่านชี้ชัดให้เห็นเช่นนี้

เลยไม่ต้องประหลาด ความว้าวไม่ทันหาย ความควายเข้ามาแทรก กฎหมายล้างผิดนิรโทษ

เรียกคนมาเป็นแสนในวันที่ศาลโลกตัดสิน ๑๑ พฤศจิกายน แต่ ๒๔ พฤศจิกายน วันมวลมหาประชาชน คนไทยใจเกินล้าน ต่างออกมาล้มหลามกว่า ๒ ล้านคน ต่อต้านโค่นล้มระบอบทักษิณ

ทั้งสภาและรัฐบาลพากันเป็นกบฏจึงหมดสภาพขาดความชอบธรรมในการอยู่ในอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญต่อไป

สถานการณ์สัญญาภาคทางการเมืองจึงเกิดขึ้นแล้วอย่างแท้จริง อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย จากนี้ต่อไปมวลมหาประชาชนย่อมจำเป็นต้องใช้ประชาธิปไตยทางตรงด้วยตนเองเต็ม ๆ พร้อมกับองค์พระประมุข อันชื่อว่ากระบวนการราชประชาสมาสัย

กระบวนการปฏิวัติซึ่งเริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการตั้งแต่ ๑๑ พฤศจิกายน มีการขานรับของมหาชนมาเรื่อย ๆ พร้อม ๆ กับปฏิบัติการของทุกกลุ่มเคลื่อนไหวที่ราชดำเนิน ตั้งแต่ผ่านพิภพสีลาผ่านฟ้าสีลาศ มัชฌิมวันรังสรรค์ มาถึงเทวกรรมณภูมิ จนกระทั่งเกิดยึดอำนาจการบริหาร โดยสันติวิธีคือส่วนราชการหยุดปฏิบัติหน้าที่ที่ตนเอง หมูคณะประชาชนปฏิวัติไม่ได้เข้าไปในอาคาร ทำลายอะไรเสียหาย เพียงนำดอกไม้ นกหวีดไปให้ เป็นสัญลักษณ์ปฏิบัติการปฏิวัติอย่างสงบเรียบร้อย ไม่มีปืนสักกระบอก ไม่มีหอกสักเล่ม ไม่มีเข็มสักอัน ดังที่พ่อครูจระไนให้ฟัง

กระบวนการยึดอำนาจหยุดปฏิบัติราชการเชิงสัญลักษณ์สำเร็จไปแล้ว ๙ กระทรวง เริ่มจากสำนักงบประมาณ กระทรวงการคลัง ไปถึงกระทรวงมหาดไทย ล่าสุดที่ศูนย์ราชการแจ้งวัฒนะรวมทั้งดีเอสไอก็เรียบร้อย กระทั่งศาลากลางจังหวัดถึงครึ่งค่อนประเทศ

ถึงนาที่นี้ การชุมนุมก่จัดระบอบทักษิณปฏิวัติประชาชนเพื่อปฏิรูปประเทศไทยเป็นไปได้อย่างสงบ สันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธ นอกจากมือตบและนกหวีด ไม่เกิดเลือดตกยางออก

การปฏิวัติข้างเป็นไปอย่างสวยงาม ประหลาดเหลือเชื่อ เป็นครั้งแรกในโลก สะท่อนซี้ซัด

หมู่มวลมหาประชาชนเรือนแสนนับล้าน ล้วนมีวินัย มีศีลธรรมอันดี มากล้นน้ำใจเสียสละอย่างน่าสรรเสริญล้ำเหลือ เชื่อมันเหลือเกินว่าจากวันนี้ไป ประเทศไทยจะพลิกฟื้นก้าวหน้าสู่ออนาคตดวงาวาดฝัน ไม่น้อยหน้ากว่าชาติใดในโลก

มติมวลมหาประชาชน คือคำตอบสุดท้าย

ปฏิวัติประชาชนซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่ ๑๑ พฤศจิกายนอย่างเป็นทางการทันทีที่คณะก่อการโดยคณะเสนาธิการกองทัพประชาชนโค่นล้มระบอบทักษิณได้ประกาศ ณ เชียงสะพานผ่านฟ้าสีลาศเมื่อ ๑๕.๓๐ น.

จากนั้นกระบวนการแนวร่วมเครือข่ายทั้งสามคณะหลักต่างเดินทางเข้าเป้าหมายหนึ่งเดียว จนกระทั่งบังเกิดปรากฏการณ์วันมวลมหาประชาชนมีดฟ้ามีดินล้มหลามนับล้าน เป็นประจักษ์สิทธิ์แจ้งแก่สาธารณชนทั่วประเทศและทั่วโลก

สาระสำคัญอยู่ที่ประเด็นปฏิวัติเกิดจุดประกายขึ้น โดยคณะก่อการปฏิวัติชนกลุ่มน้อยค่อยขยายผลก้าวไกล ปลอดภัย เกินกำลังฝ่ายใดจะบังอาจขัดขวางคลื่นมหาประชาชนทั่วประเทศได้

ปรากฏการณ์เป็นไปตามหลักผีเสื้อกระพือปีก จากหนึ่งเป็นร้อยพันหมื่นแสน กระทั่งนับล้าน ๆ ธรรมชาติของเหตุการณ์เปลี่ยนแปลง ย่อมเกิดจากจุดน้อย ๆ ตั้งต้นทั้งนั้น

เสียงชนหมู่น้อย กลายเป็นเสียงข้างมาก มหาชนขึ้นมาได้ตามจริง

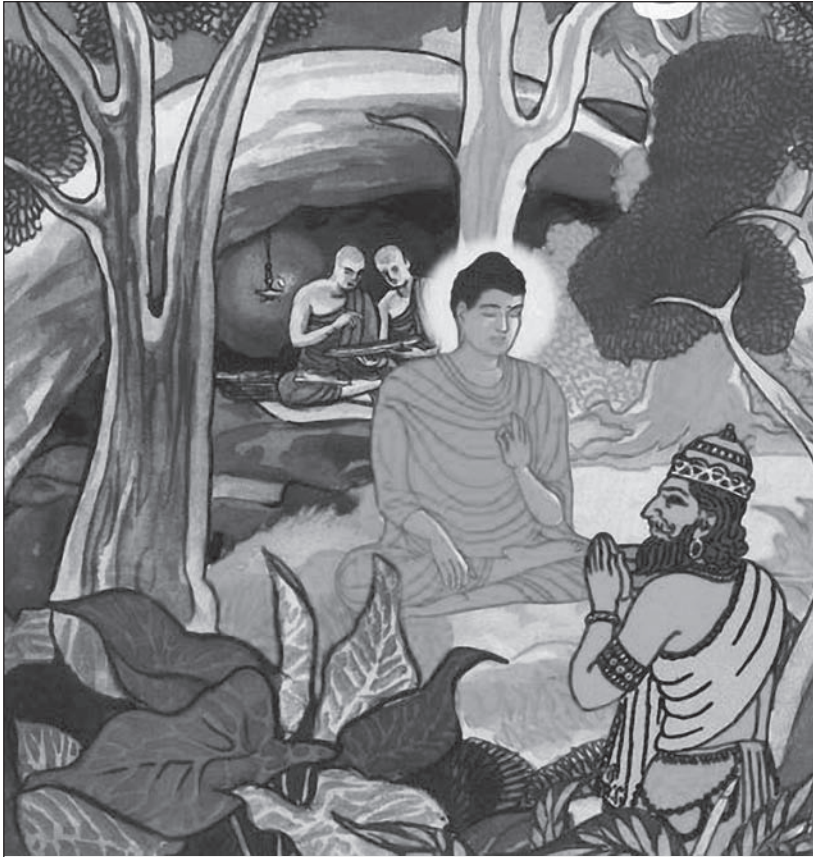
ประชาชนไทยเพิ่งตื่นรู้ทั่วถึงซัด ๆ ว่าอำนาจอธิปไตยเป็นของชนชาวไทย ประชาชนต่างมีอำนาจอยู่ในตัวเองคนละหนึ่งเสียง สองเท้า เพียงก้าวออกนอกบ้านมารวมหมู่ ชูธงธรรมนำหน้าสามัคคี ชับไล่คนอับริยชาติชั่วให้หมดสิ้นอำนาจทั้งในสภาภกฏและรัฐบาลทรยศต่อแผ่นดิน เพื่อโค่นล้มระบอบทักษิณให้สิ้นไปเสียที

ปฏิวัติประชาชน ปฏิรูปประเทศ ด้วยพลังนกหวีดมวลมหาประชาชน คนไทยรักชาติรู้หน้าที่ กำลังเดินทาง ชับเคลื่อนเดิมเดิมเข้มขันขั้นสุดฤทธิ์ จนกระทั่งสิ้นวิมุตติงฆา ไม่ต้องถามหา แล้วอย่างไร?

๒

เมื่อผู้ไร้ธรรมตายไปสู่ปรโลก (โลกหน้า)
ย่อมไร้กัลยาณธรรม(ธรรมอันดีงาม)
ที่ตนไม่กระทำไว้แล้ว ย่อมเชื่อว่าไม่มีที่พึ่งใดๆเลย

ภาพอินเทอร์เน็ต

ผู้ครองราชย์

(เตสกุณชาดก)

พระศาสดาเมื่อเสด็จประทับอยู่ ณ พระ
เชตวันมหาวิหาร มีอยู่คราวหนึ่งทรงสนทนา
ธรรมกับพระเจ้าปเสนทิโกศล

“ดูก่อนมหาบัณฑิต ธรรมดาของพระราชนั้น
ควรครองราชย์โดยธรรม เพราะสมัยใดพระ
ราชาเป็นผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรม สมัยนั้นแม้
ข้าราชการทั้งหลายก็เป็นผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรมด้วย

เมื่อผู้ไร้ธรรมตายไปสู่ปรโลก (โลกหน้า) ย่อม
ไร้กัลยาณธรรม(ธรรมอันดีงาม)ที่ตนไม่กระทำไว้
แล้ว ย่อมเชื่อว่าไม่มีที่พึ่งใดๆเลย ดังนั้นจึงไม่ควร
ที่จะอาศัยยศทำความประมาท ควรเป็นผู้ไม่
ประมาทเสวยราชย์โดยธรรมอย่างเดียว แม้เมื่อ
กาลก่อน โบราณกษัตริย์ก็ตั้งอยู่ในโอวาทของ
บัณฑิต แล้วเสวยราชย์โดยธรรมมาแล้ว”

พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงสดับเช่นนั้นแล้ว ก็ ทูลอาราธนา(นิมนต์)ให้พระศาสดาทรงเล่าให้ฟัง

ในอดีตกาล เมื่อพระเจ้าพรหมทัตครอง ราชย์อยู่ในพระนครพาราณสี ทรงปราศจาก พระราชโอรสและพระราชธิดา ถึงแม้จะทรง ประราธนาสักปานใดก็ตาม

วันหนึ่ง เมื่อพระองค์เสด็จประพาสพระราช- อุกุทยาน แล้วได้บรรทม ณ โคนต้นไม้มงคลสาละพฤกษ์ (ต้นรัง) ครั้นตื่นบรรทมทรงแลเห็นนกหนึ่งอยู่ บนต้นไม้ นั้น จึงรับสั่งให้มหาดเล็กปีนขึ้นไปดู พอเห็นเป็นฟองไข้อยู่ในรังนกนั้น ๓ ฟอง มหาดเล็กจึงลงมาราบทูลให้ทรงทราบ

พระราชาก็รับสั่งอีก

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าจงปีนขึ้นไปใหม่ อย่าปล่อย ลมหายใจลงบนไข่นั้น แล้วจงวางไขลงบน สำลีในผอบนี้ ค่อยๆนำลงมาให้เรา”

มหาดเล็กก็ทำตามพระประสงค์ พอทรงได้ เห็นฟองทั้ง ๓ นั้น ก็ทรงเกิดอาการเสนาหยังนัก ตรัสอย่างดีพระทัย

“ช่างน่ารักดีแท้ นี่เป็นไขนกอะไร”

เหล่าอำมาตย์ต่างก็ไม่รู้ ต้องให้พวกนาย พรานมาราบทูล

“ขอเดชะ ไขนกเหล่านี้**ใบหนึ่งเป็นไขนกชุก ใบหนึ่งเป็นไขนกสาธิกา ใบหนึ่งเป็นไขนกแขก เต่า** พระเจ้าข้า”

“อ้าว! ก็แล้วไขนกทั้ง ๓ ชนิด อยู่รวมฟักใน รังเดียวกันได้หรือ”

“ได้พระพุทธรเจ้าข้า หากไม่มีอันตรายอื่น เกิดขึ้น ไขนกที่แม่กกไว้ดีแล้ว ย่อมไม่ฉิบหาย พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงสดับเช่นนั้น ก็ทรงยินดียิ่งนัก ทรงดำริในพระทัย แล้วตรัสแก่อำมาตย์ ๓ คน

“นกเหล่านี้จะเป็นลูกของเรา พวกท่านจง ปกป้องดูแลไว้ให้ปลอดภัย ช่วยประคับ-ประคอง ให้ดี เวลาใดที่ลูกนกออกมาจากกระเปาะไข่ จงรีบ

บอกเราให้รับรู้ทันที”

อำมาตย์ทั้งสามจึงสนองพระบัญชาเป็นอย่างดี ปรากฏว่า **ไขนกชุกแตกออกก่อนฟองอื่น เป็น ลูกนกชุกตัวผู้** เมื่อพระราชาทรงทราบแล้วก็ ปลาทปล้มพระทัย พระราชทานทรัพย์แก่อำมาตย์ ทรงตั้งชื่อลูกนกชุกว่า **เวสสันดร**

อีกสองสามวันต่อมา **ไขนกสาธิกาก็แตกออก เป็นลูกนกสาธิกาตัวเมีย** พระราชาทรงตั้งชื่อให้ ว่า **กฤษณาลี**

ไขฟองสุดท้ายแตกออก เป็นลูกนกแขกเต่า ตัวผู้ ทรงตั้งชื่อว่า **ชัมพูกะ**

ลูกนกทั้งสามได้เจริญเติบโตอยู่ในเรือนของ อำมาตย์ทั้งสามนั่นเอง ได้รับการเลี้ยงดูเป็นอย่างดี เป็นเยี่ยงราชโอรสและราชธิดาเลยทีเดียว

แม้พระราชาก็มักทรงเรียกลูกนกทั้งสาม ง่ายๆว่า

“นี่บุตรของเรา นี่ธิดาของเรา”

เหตุนี้เอง ทำให้ข้าราชการบริพารหลายคนพากัน ยืมเยาะ แอบซุบซิบนินทา

“ท่านทั้งหลายจงดูเอาเถิด การกระทำของ พระราชา เทียบตรัสเรียกกระทั่งสัตว์ดิรัจฉานว่า บุตรของเรา ธิดาของเรา”

เมื่อพระราชาทรงทราบระแคะระคายเข้า ก็ ทรงดำริว่า

“คนพวกนี้ยังรู้จักลูกของเราน้อยไป เห็นที จะต้องทำให้พวกเขาารู้เอาไว้เสียบ้าง”

วันหนึ่ง ได้เสด็จที่พระลานหลวง แวดล้อม ด้วยหมู่มหาชน ทรงให้อำมาตย์นำนกเวสสันดร มาถวาย นกเวสสันดรบินมาจับอยู่บนพระเพลา ของพระราชบิดา เล่นหัวอยู่กับพระราชบิดาสักครู่ ก็บินไปเกาะที่ตั้งทองคำ

ตอนนั้นเอง พระราชาทรงถามข้อธรรมกับ นกเวสสันดร ท่ามกลางฝูงชนเป็นอันมากในที่นั้น

“เวสสันดร บุตรของเรา ความเจริญจง มีแก่เจ้า เราขอถามเจ้าว่า **กิจอะไรที่บุคคลผู้ ประสงค์เสวยราชสมบัติกระทำแล้ว จะเป็นกิจ อันประเสริฐ**”

นกเวสสันดรมืดได้ตื่นตื่นประหม่าใดๆเลย
ตอบด้วยเสียงดังกังวานสดใส

“ข้าแต่บรมกษัตริย์ ธรรมดาพระราชอาคว
ทรงห้ามมธุสวาท ความโกรธ และความรำเริง
ก่อนที่เดียว จากนั้นจึงรับสั่งให้กระทำกิจทั้งหลาย
คำที่ข้าพระพุทธเจ้ากล่าวมานั้น นักปราชญ์ทั้ง
หลายกล่าวว่า เป็นวัตร(ข้อปฏิบัติ)ของพระ
ราชา(ผู้นำ)

ข้าแต่พระบิดา เมื่อก่อนพระองค์ทรงรักใคร่
และเกลียดชัง เพียงทรงทำกรรมใด กรรมนั้นที่
พระองค์ทรงทำแล้ว ย่อมทำให้พระองค์เดือดร้อน
ดดยไม่ต้องสงสัย ฉะนั้นพระองค์ไม่ควรทรงทำ
กรรมนั้นอีกเลย

ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงบำรุงรัฐ เมื่อกษัตริย์
ประมาทแล้ว โภคสมบัติทุกอย่างในแว่นแคว้น
ย่อมพินาศ ข้อที่นักปราชญ์กล่าวว่า เป็นความ
ทุกข์ของพระราชา(ผู้นำ)

ข้าแต่มหาราชามีเทพธิดาชื่อ คิริ และ ลักขี
ถูกลูจิบรवारเศรษฐีสถิยามแล้ว ได้ตอบว่า ข้าพเจ้า
ยอมยินดีในบรูษผู้มีความขยันหมั่นเพียร ไม่มี
ความริษยา ส่วนนางกาลกรณีนผู้ทำลายจักร(ความดี)
ยอมยินดีในบรูษผู้ริษยา ผู้มีใจชั่ว ผู้ประทุษร้าย
การงาน

ขอพระองค์จงทรงเป็นผู้มีพระทัยดีต่อคน
ทั้งปวง จงทรงพิทักษ์รักษาคนทั้งปวง จงทรง
บรรเทาเสียซึ่งคนไม่มีราศี(ความดีงาม) ทรงเป็น
ผู้มีคนที่มีราศีเป็นที่พึงเถิด

ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่แห่งชนชาวกาลิ บรูษ
ผู้มีราศีสมบูรณ์ด้วยความเพียร มีอหยาศัย
กว้างขวาง ย่อมตัดโคนและยอดของศัตรู
ทั้งหลายได้ แม้ท้าวลักกเทวราชก็ไม่ทรงประมาท
ในความหมั่นเพียรเลย ทรงทำความเพียรใน
กัลยาณธรรม ตั้งพระทัยในความหมั่นเพียร

ถึงแม้คนธรรพ์(คนใจสูงที่ข่านาญดนตรีและ
ขับร้อง) พรหม(คนใจประเสริฐสูงสุด) เทวดา(คน
ใจสูง) ก็ยังเป็นอยู่โดยอาศัยพระราชผู้ทรงธรรม
เช่นนั้น ฉะนั้นหากพระราชใดทรงอุตสาหะ ไม่

ทรงประมาท เทวดาทั้งหลายย่อมคุ้มครองป้องกัน

ข้าแต่พระบิดา พระองค์จงทรงเป็นผู้ไม่
ประมาท ไม่ทรงพระพิโรธแล้วรับสั่งให้ทำกิจ
ทั้งหลาย แต่จงทรงบากบั่นในกิจทั้งหลายด้วย
ดี เพราะคนเกียจคร้านย่อมไม่พบความสุข

ข้อความทั้งหมดที่ข้าพระองค์กล่าวตอบแล้ว
ในปัญหาของพระองค์นั้น ข้อนี้เป็นคำสอนซึ่ง
สามารถทำให้ผู้เป็นมิตรให้ถึงความสุข และทำให้ผู้เป็น
ศัตรูให้ถึงความทุกข์ได้

หมู่มหาชนได้บังเกิดความอัศจรรย์ยิ่งนัก
ที่ได้ฟังนกเวสสันดรกล่าวตอบปัญหาเช่นนั้น
เสียงสาธุการจึงดังกระหึ่มไปทั่วพระลานหลวง
ทำให้พระราชาทรงยินดียิ่ง ตรัสบอกกับอำมาตย์
รอบข้างว่า

“เวสสันดรบุตรเรา กล่าวตอบปัญหาได้อย่าง
ดีวิเศษปานนี้ เราควรจะจัดการอย่างไรดี”

เหล่าอำมาตย์เห็นพ้องต้องกันกราบทูล
“ควรมอบตำแหน่งผู้บัญชาการมหาเสนาให้
พระเจ้าข้า”

นับแต่นั้นมานกเวสสันดรก็ได้รับการสถาปนา
ให้ดำรงตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการมหาเสนา
สนองราชกิจของพระราชาสืบไป

ผ่านไปอีกสองสามวัน พระราชาก็ทรงถาม
ปัญหากับนกกฤษณทิลินี ที่พระลานหลวงเช่นกัน
ท่ามกลางมหาชนคับคั่ง

“ดูก่อนบุตรวีรของเรา เจ้าจะสามารถละหรือ
เจ้าจะเข้าใจได้หรือ ว่ากิจอะไรเล่าที่ผู้มุ่งจะครอง
ราชสมบัติกระทำแล้ว จะเป็นกิจอันประเสริฐ”

นางนกกฤษณทิลินีแม้เป็นอิตถิเพศ ก็กราบทูล
อย่างฉะฉานชัดถ้อยชัดคำ

“ข้าแต่พระบิดา ประโยชน์ทั้งปวงตั้งมั่นอยู่
ในเหตุ ๒ ประการเท่านั้นคือ ความได้ลาภที่ยัง
ไม่ได้ และการตามรักษาลาภที่ได้ไว้แล้ว

พระองค์จงทรงทราบเถิดว่าอำมาตย์ทั้งหลาย
ผู้เป็นนักปราชญ์ ฉลาดในประโยชน์ ไม่
แพรงพรายความลับ ไม่เป็นนักเลงสุรา ไม่ทำให้

เกิดความเสื่อมเสีย เป็นผู้รักษาพระราชทรัพย์
ของพระองค์ให้มีคงที่อยู่ได้ ดุจนายสารถียิตรถไว้
พระองค์ควรทรงใช้อำมาตย์ผู้นั้น ให้ทำกิจ
ทั้งหลายของพระองค์

พระราชาก็เป็นผู้มีความสงเคราะห์ชนฝ่าย
ในดีแล้ว พึงตรวจตราพระราชทรัพย์ด้วย
พระองค์เอง ไม่ควรจัดการทรัพย์และการกุศลนี้
โดยทรงไว้วางพระทัยในคนอื่น **ควรทรงทราบรายได้
ได้ง่ายด้วยพระองค์เอง**

ควรทรงทราบกิจที่ทำแล้ว และยังไม่ทำด้วย
พระองค์เอง ควรทรงชมคนที่ควรชม ยกย่องคนที่
ควรยกย่อง พระองค์จงทรงพร่ำสอนเหตุผลแก่
ชาวชนบทเอง เพราะเจ้าหน้าที่ผู้เก็บภาษีอากร
ผู้ไม่ประกอบด้วยธรรม ย่อมยังพระราชทรัพย์
และรัฐสีมาของพระองค์ให้พินาศ

**อนึ่ง! พระองค์อย่าทรงทำเองหรืออย่าทรง
ใช้คนอื่น ให้ทำกิจทั้งหลายโดยฉับพลัน เพราะ
ว่าการงานที่ทาลงไปโดยฉับพลัน ไม่ดีเลย คน
เขลาย่อมเดือดร้อนในภายหลัง**

พระองค์อย่าทรงล่วงเลยกุศล อย่าทรงปล่อย
พระทัยให้เกรี้ยวกราดนัก เพราะวาสกุลที่มั่งคั่ง
เป็นอันมาก ได้ถึงความไม่เป็นสกุลเพราะความ
โกรธมาแล้ว **พระองค์อย่าทรงนึกว่าเราเป็นใหญ่
แล้ว จะทำมหาชนให้ห้อยลงเพื่อความฉิบหาย
ก็ได้ กำไรเยี่ยงนี้คือความทุกข์ อย่าได้มีแก่
หญิงชายของพระองค์เลย** แม้โภคสมบัติทั้งปวง
ขอพระราชารู้สร้างความปลอดภัยแก่หากามารมณ์
ก็ย่อมพินาศหมดไป นักปราชญ์ทั้งหลายกล่าวว่า นี้
เป็นความทุกข์ของพระราชาก็ผู้นำ)

ข้อความที่หม่อมฉันกราบทูลตอบปัญหาของ
พระองค์นั้น เป็นวัตรบท(บทปฏิบัติ) เป็นคำสั่งสอน
ของพระองค์ทรงขยันบำเพ็ญกุศล อย่าทรงเป็น
นักเลงไม่ทรงทำให้ราชทรัพย์พินาศ **จงทรงศีลเถิด
เพราะว่าคนทุศีลย่อมตกนรก**

แม้นางนกุลทลณีก็ตอบปัญหา ให้พระราช
ทรงพอพระทัยท่ามกลางฝูงชนนั้น จึงทรงรับสั่ง

“ดูก่อนอำมาตย์ทั้งหลาย วิตาของเราตอบ

ได้ดีปานนี้ ควรทำอะไรดีเล่า”

อำมาตย์ทั้งหลายพากันกราบทูลตอบ

“ควรมอบตำแหน่งขุนคลังให้ พระเจ้าข้า”

นับแต่นั้นมา นางนกุลทลณีก็ได้ดำรงอยู่ใน
ตำแหน่งขุนคลัง ทำการสนองราชกิจถวายพระ
ราชบิดาเรื่อยมา

เหตุการณ์ล่วงไปอีกสองสามวัน พระราชา
ทรงถามปัญหาแก่นกขัมพุกะ ที่พระลานหลวง
ท่ามกลางมหาชนมางฟังกันเนืองแน่น

**“ขัมพุกะลูกรัก เจ้าจงลองบอกให้พ่อฟังสิว่า
กำลังอันประเสริฐที่สุดสูงกว่ากำลังทั้งหลายนั้น
คืออะไรกัน”**

นกขัมพุกะผงกศีรษะรับคำ แล้วส่งเสียงดังๆ

**“ข้าแต่มหาราชาเจ้า กำลังของบุรุษผู้มี
อหิชาภัยยิ่งใหญ่ในโลกนี้ มีอยู่ ๕ ประการคือ**

๑. กำลังแขน ■ซึ่งบัณฑิตกล่าวว่ากำลังที่
ต่ำทรามที่สุด

๒. กำลังโภคทรัพย์

๓. กำลังอำมาตย์

๔. กำลังคือมีชาติยิ่งใหญ่

๕. กำลังปัญญา เพราะบัณฑิตย่อมยึดกำลัง
อื่นๆทั้งหมดไว้ได้ด้วยกำลังปัญญา บัณฑิตจึง
กล่าวว่า กำลังปัญญาประเสริฐยอดเยี่ยมกว่า
กำลังทั้งหลาย

บัณฑิตใดหากมีกำลังปัญญาสนับสนุนแล้ว
ย่อมได้ความเจริญ แต่ถ้าบุคคลใดมีปัญญาทราม
แม้ได้แผ่นดินอันสมบูรณ์ไว้ เมื่อมีใครปรารภนา
คนอื่นผู้ถึงพร้อมด้วยปัญญากว่า ก็ย่อมข่มขี้แยง
เอาแผ่นดินนั้นไปเสียได้

ข้าแต่พระเจ้าจอมคนแห่งชนชาวกาสิ แม้เป็น
ผู้ที่มีชาติสูง ได้ราชสมบัติแล้วเป็นกษัตริย์ แต่มี
ปัญญาทราม ก็ไม่อาจอยู่ได้ด้วยราชสมบัตินั้นเลย
เพราะปัญญาเป็นเครื่องวินิจฉัยสิ่งที่ศึกษาเล่า-
เรียนมา ให้เกิดความรู้ ปัญญาเป็นเครื่องเพิ่มพูน
เกียรติคุณและชื่อเสียง **ใครๆในโลกนี้หากประกอบ
ด้วยปัญญาแล้ว แม้เมื่อทุกข์เกิดขึ้น ก็ย่อม**

ได้รับสุข

คนบางคนไม่ตั้งใจฟังด้วยดี ไม่อาศัยผู้เป็นพหูสูตร(นักปราชญ์)ซึ่งตั้งอยู่ในธรรม ไม่พิจารณาเหตุผล ย่อมไม่ได้บรรลุปัญญาเลย แต่ผู้ใดรู้จักจำแนกธรรม ลุกขึ้นในเวลาเช้า ไม่เกียนคร้าน ย่อมมีความบากบั่นตามเวลา ผลแห่งการงานของผู้นั้นย่อมสำเร็จ

ประโยชน์แห่งการงานของบุคคลผู้ไร้ศีล คบหาแต่บุคคลผู้ไร้ศีล มีปกติเบียดเบียนทำการทำงาน ย่อมไม่สำเร็จผล ส่วนประโยชน์แห่งการงานของผู้มีธรรมอยู่ในภายใน คบหาอยู่กับบุคคลผู้มีความดี มีปกติไม่เบียดเบียนการทำงาน ย่อมสำเร็จผลโดยแท้

ข้าแต่พระบิดา ขอพระองค์จงทรงคบค้ำปัญญา อันเป็นส่วนแห่งการทำความเพียร เป็นเครื่องตามรักษาทรัพย์ที่รวบรวมไว้ และเหตุสองประการข้างต้นที่กราบทูลแล้วนั้นเถิด **อย่าได้ทรงทำลายทรัพย์ให้เสียหาย ด้วยการงานอันไม่สมควร เพราะคนมีปัญญาทราชม่อมลุ่มจม ด้วยการงานอันไม่สมควรเลย**

ขอให้พระองค์ทรงประพฤติธรรม ในพระราชมารดา พระราชบิดา พระราชโอรส พระอัครมเหสี หม่อมมิตรและอำมาตย์ ไพร่พล ชาวบ้าน ทั้งในสมณะและพราหมณ์ ตลอดจนเนื้อและนก ครั้นทรงประพฤติธรรมในโลกนี้แล้ว จะเสด็จสู่สวรรค์โดยแท้

ขอให้พระองค์จงทรงประพฤติธรรมเถิด เพราะธรรมที่บุคคลประพฤติดีแล้ว ย่อมนำความสุขมาให้ เพราะแม้แต่พระอินทร์ พระพรหม เทพทั้งหลายได้เข้าถึงทิพยสถาน ก็ด้วยธรรมอันตนประพฤติไว้ดีแล้ว ดังนั้นข้าแต่บรมกษัตริย์ขอพระองค์อย่าทรงประมาทในธรรมเลย ขอพระองค์จงทรงคบหาสมาคมกับผู้มีปัญญา จงมีคุณอันงามด้วยพระองค์เอง จงทรงปฏิบัติให้ครบถ้วนเถิด”

สิ้นเสียงธรรมจากปากของนกชัมพูกะ มหาชนก็พากันเปล่งเสียงสาธุการดังกึกก้อง พระราชาทรงดีพระทัยนัก ตรัสว่า

“บุตรของเรากล่าวธรรมประเสริฐยิ่งนัก เรา

ควรตอบแทนด้วยสิ่งใดหรืออำมาตย์”

พวกอำมาตย์กล่าวโดยพร้อมเพรียงกันทันที
“ควรตอบแทนด้วยตำแหน่งเสนาบดี พระเจ้าข้า”

แล้วนกชัมพูกะก็ได้ฐานันดรศักดิ์เป็นเสนาบดี นับตั้งแต่วันนั้นมา

สักการะมากมายได้บังเกิดแก่นกทั้งสาม แล้วนกทั้งสามก็ได้พากันพำสอนธรรม ถวายแด่พระราชาสมาเสมอ แม้พระราชาก็ทรงตั้งอยู่ในโอวาทเป็นอย่างดี ทรงบำเพ็ญบุญกุศล มีทานเป็นต้น ตราบกระทั่งสิ้นพระชนม์ ทรงมีสวรรค์เป็นที่ไปในเบื้องหน้า

พระราชชาติทรงทำราชพินัยกรรม ยกเศวตฉัตรให้แก่ชัมพูกะเสนาบดี แต่นกชัมพูกะปฏิเสธการครองราชย์

เราไม่ต้องการราชสมบัติ ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ไม่ประมาท จงช่วยกันปกครองกันเองเถิด”

แล้วสอนมหาชนให้ตั้งมั่นอยู่ในศีล แนะนำให้วินิจฉัยคดีโดยธรรม ให้จาริกหลักการวินิจฉัยข้อธรรมทั้งหลายเอาไว้ แล้วบินกลับคืนสู่ป่าตามเดิม ซึ่งหลักธรรมคำสอนของนกชัมพูกะนี้ เป็นไปได้ยาวนานถึงสี่หมื่นปีทีเดียว

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้จบแล้ว ก็ตรัสให้พระเจ้าปเสนทิโกศลได้ทรงทราบว่

“พระราชานี้ในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานนท์ในบัดนี้ นางนกคุณทลินีได้มาเป็นภิกษุณีอุบลวรรณานกเวสสันดรได้มาเป็นพระสารีบุตร ส่วนนกชัมพูกะก็คือ เราตถาคตนี่เอง”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๔๓๘

อรรถกถาแปลเล่ม ๖๑ หน้า ๕๓๗)

คุณธรรมสี่ประการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
สามารถประยุกต์ใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างขั้นตอน
ของกระบวนการเรียนรู้และการอบรมกล่อมเกลาทางสังคม
เพื่อช่วยให้ผู้คนเข้าถึง “นัยอันยิ่ง” ของกฎกติกาต่าง ๆ
ที่จะยึดโยงให้สังคมเกิดความ “รู้-รัก-สามัคคี”
และประสบความสำเร็จตามสงบ สันติ ร่มเย็น ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

เข้าถึงนัยอันยิ่งของวินัย

สืบเนื่องจากขั้นตอนการประพฤติปฏิบัติตน
สุจริตในกฎกติกา (หรือการสร้างสนามพลังความรู้-
รัก-สามัคคี ของ “A”) จนบรรลุผลสำเร็จดังที่
กล่าวมาในข้อ ๔.๓ จะช่วยให้ชีวิตแต่ละชีวิตเข้า
ถึงความมี “วินัย” ภายในตัวเอง ซึ่งความมีวินัยนี้
มีความหมายสองระดับ กล่าวคือในแง่หนึ่งหมายถึง

ถึง “ข้อห้าม” หรือกฎกติกาที่ต้องพยายามควบคุม
ตัวเองไม่ให้เกิดการละเมิดกรอบแห่งข้อกำหนด
นั้น ๆ โดยจะต้องอาศัยความมีสติและความ
พยายามอดทนฝืนข่ม เพื่อไม่ให้ทำอะไรตาม
อำเภอใจตัวเอง (จนไปล่วงละเมิดต่อระเบียบแบบ
แผนหรือกฎกติกาของการประพฤติปฏิบัติดังกล่าว)

แต่ในอีกความหมายหนึ่ง “วิ” โดยรากศัพท์ แปลว่ายิ่ง แฉ่ง หรือแปลว่าวิเศษก็ได้ และ “นัย” แปลว่าความหมาย ฉะนั้น “วินัย” จึงอาจหมายถึง “นัยอันยิ่ง” หรือ “ความหมายอันวิเศษ” ที่แฝงอยู่ภายใต้กฎกติกาหรือระเบียบแบบแผนของการประพฤติปฏิบัตินั้น ๆ ด้วย ซึ่งเมื่อสามารถประพฤติปฏิบัติตนจนเข้าถึง “นัยอันยิ่ง” ของวินัยนั้นแล้ว ก็จะกลายเป็นธรรมชาติใหม่ของชีวิตที่ไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรเพื่อไปฝืนข่มให้ต้อง **ประพฤติปฏิบัติตนสุจริตในกฎกติกาหรือระเบียบวินัย** ดังกล่าวอีก การเข้าถึงความหมายของ “วินัย” ในระดับนี้ ก็คือการเข้าถึง **ความคิดความเห็นที่ถูกต้อง เทียงตรง และมั่นคงอยู่ในเหตุในผล** อันเป็นขั้นตอนสุดท้ายของ SEAL นั่นเอง

เหมือนคนที่เคยติดบุหรี่ซึ่งเป็นความต้องการส่วนเกินจากความจำเป็นหรือเกินความพอเพียงของชีวิต เมื่อเกิดจิตเมตตา **มุ่งตั้งมุ่งเจริญ** ต่อชีวิตของตนเอง ไม่อยากให้ตัวเองต้องตายก่อนวัยอันสมควรด้วยความทุกข์ทรมานจากโรคร้ายต่าง ๆ (อาทิ มะเร็งปอดซึ่งเกิดจากการสูบบุหรี่ เป็นต้น) แล้วตั้งใจจะเลิกสูบบุหรี่ให้ได้ โดย **ประสานงานประสานประโยชน์** กับกลุ่มคนที่ไม่สูบบุหรี่ ขอคำปรึกษาแนะนำจากคนที่เลิกสูบบุหรี่ได้เด็ดขาดแล้ว ฯลฯ หลังจากนั้นก็ลงมือ **ประพฤติปฏิบัติตนตามกฎกติกา** ที่กำหนดให้กับตัวเอง เช่น ลดการสูบบุหรี่จากวันละซองให้เหลือวันละไม่เกินหนึ่งมวนแล้วค่อย ๆ ลดลงอีกจนเลิกขาดในที่สุด เป็นต้น

ในขั้นตอนของการประพฤติปฏิบัติเพื่อสร้าง “วินัย” ของชีวิตเกี่ยวกับเรื่องการงดสูบบุหรี่นี้ ตอนแรกก็ต้องอาศัย **ความอดทนอดกลั้น** และ **อดออม** เข้าต่อสู้กับความอยากในใจตนเอง แต่เมื่อสามารถประพฤติปฏิบัติจนเลิกสูบบุหรี่ได้อย่างเด็ดขาด และเข้าถึง “ความหมายอันยิ่ง” ของวินัยเรื่องนี้ ในที่สุดก็จะสามารถสัมผัสถึง **“ผลที่ดี”** ที่เกิดจากการ **“ละวางความชั่วความทุจริต”** ที่ เป็นความต้องการส่วนเกินจากความ

พอเพียง ของชีวิตในเรื่องนี้ได้ แล้วมีธรรมชาติอย่างใหม่ เหมือนได้ **“เกิดเป็นคนคนใหม่”** ซึ่งเป็นคนที่หมดความอยากสูบบุหรี่โดยไม่ต้องใช้ความพยายามในการฝืนข่มอะไร (ตรงกันข้ามบางที่อาจกลับรู้สึกเหม็นกลิ่นบุหรี่ หรือรังเกียจควันบุหรี่ด้วยซ้ำ ทั้ง ๆ ที่ถ้าเป็นเมื่อก่อนต้องสูบวันละซองถึงจะสมอยาก)

เมื่อประพฤติปฏิบัติได้ถึงจุดจุดนี้ คนผู้นั้นก็จะเข้าถึง **“ความคิดความเห็นที่ถูกต้อง เทียงตรง และมั่นคงอยู่ในเหตุในผล”** ในการตระหนักถึงโทษภัยของบุหรี่ ตระหนักถึงความต้องการส่วนที่เกินจากความจำเป็น หรือเกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานของชีวิตจากการไปติดบุหรี่ให้เป็นภาระเพิ่มขึ้น ตลอดจนประจักษ์ถึงความไม่จำเป็นของชีวิต ที่อยู่ดี ๆ ก็ไปเอาควันบุหรี่มารวมปอดของตัวเองเล่นเพื่อให้เป็นมะเร็งปอด ฯลฯ

ขณะเดียวกันในภาษาอังกฤษคำว่า “Discipline” ที่แปลว่า “วินัย” นั้น ก็มีความหมายสองนัยเช่นกัน คือหมายถึง **“ข้อบังคับ”** ที่ควบคุมการประพฤติปฏิบัติในแง่หนึ่ง และก็หมายถึง **“สาขาวิชา”** หรือ **“หลักคิด** ของความรู้ในสาขาวิชาแขนงนั้น ๆ ด้วย ฉะนั้นการเข้าถึง “Discipline” จึงหมายถึงทั้งการเข้าถึงระดับของการประพฤติปฏิบัติที่ยังต้องฝืนข่มตัวเองอยู่ และระดับการปฏิบัติที่เข้าถึง **“ปัญญา”** หรือ **“หลักคิด** ที่เป็นแก่นสารของข้อประพฤติปฏิบัติในเรื่องดังกล่าว จนมีธรรมชาติของชีวิตอย่างใหม่ที่สามารถ **ประพฤติปฏิบัติตนสุจริตในกฎกติกาหรือในวินัย** นั้น ๆ ได้อย่างเป็นเรื่องปรกติธรรมดาโดยไม่ต้องฝืนข่มอะไร (เพราะได้ประจักษ์ถึงแก่นสารคุณค่าของการประพฤติปฏิบัติในวินัยเรื่องนั้น ๆ ได้อย่างกระจ่างชัด จนเกิด **ความอยากที่จะประพฤติปฏิบัติ** โดยไม่จำเป็นต้องออกแรงควบคุมบังคับตัวเองอะไรอีก)

การมีกฎหมายเพียงเท่าที่จำเป็น แล้วสร้าง

กระบวนการเรียนรู้เพื่ออบรมกล่อมเกลาให้ผู้คนในสังคมเข้าถึงความคิดที่ถูกต้องเที่ยงตรงและมั่นคงอยู่ในเหตุในผล ตามกรอบ “วินัย” (หรือนัยอันมีความหมายยิ่ง) ที่แฝงอยู่ภายใต้กฎหมายต่าง ๆ จึงเป็นแนวทางที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้ผู้คนมีความสุข” ตามวิถีแห่งปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ยิ่งกว่าการมุ่งใช้หลักนิติศาสตร์ในการแก้ปัญหา โดยละเลยต่อการสร้างกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้คนเข้าถึงความคิดที่ถูกต้องเที่ยงตรงในเหตุในผล ครั้นแก้ปัญหาของสังคมไม่ได้ด้วยกฎหมายเดิมเท่าที่มีอยู่ ก็บัญญัติกฎหมายใหม่ ๆ ออกมาควบคุมบังคับผู้คนให้เข้มงวดยิ่ง ๆ ขึ้นอีก เพื่อหวังจะใช้เป็นวิธีแก้ปัญหาของสังคมให้เกิดความสงบเรียบร้อย แต่ยิ่งออกกฎหมายมาควบคุมบังคับผู้คน(จากภายนอก) มากเท่าไร ก็จะไปเพิ่มต้นทุนทางสังคม (Social Cost) ของการบังคับใช้กฎหมายให้มากขึ้นเท่านั้น เมื่อเจ้าหน้าที่ไม่กำกับเพียงพอที่จะบังคับใช้กฎหมายซึ่งมีอยู่มากมายเหล่านั้นได้อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม ก็กลายเป็นช่องทางให้เกิดการเลือกปฏิบัติ และเป็นสาเหตุนำไปสู่การทุจริตคอร์รัปชันจากการใช้อำนาจหน้าที่ในทางที่มีชอบต่าง ๆ ฯลฯ

อย่างไรก็ตามการจะสร้างกระบวนการอบรมกล่อมเกลาทางสังคม (Socialization) เพื่อให้ผู้คนเข้าถึงเจตนารมณ์ หรือความคิดความเห็นที่ถูกต้องเที่ยงตรงในเหตุในผลของกฎกติกา และระเบียบแบบแผนต่าง ๆ ทางสังคมนั้น มิใช่เกิดขึ้นได้เพียงด้วยการบอกเล่าหรือพร่ำสั่งสอนให้ผู้คนเข้าใจในกฎกติกาดังกล่าวเท่านั้น ในกรณีเช่นนี้หลักการของ SEAL ตามแนวพระบรมราชโองการคุณธรรมสี่ประการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จะสามารถประยุกต์ใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้และการอบรมกล่อมเกลาทางสังคม เพื่อช่วยให้ผู้คนเข้าถึง “นัยอันยิ่ง” ของกฎกติกาต่าง ๆ ที่จะยึดโยงให้สังคมเกิดความ “รู้-รัก-สามัคคี” และประสพกับความสงบ สันติ ร่มเย็น

ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เข้าถึงความเที่ยงตรงในเหตุในผล

ถ้าประยุกต์ใช้ SEAL กับการสร้างหน่วยการเรียนรู้ของสถานศึกษา ขั้นตอนสุดท้ายของการสร้างสนามพลังแห่งการมีความคิดที่ถูกต้องเที่ยงตรง (หรือสนามพลังความรู้-รัก-สามัคคี ของ “L”) ก็ได้แก่การให้นักเรียนที่ทำโครงการหรือกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่ม สรุปความคิดรวบยอด (Conceptualization) ของสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการกระทำ “เหตุ” ต่าง ๆ ที่ได้ดำเนินการผ่านมาว่าสามารถนำไปสู่ “ผลที่ดี” ที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” ได้มากน้อยแค่ไหน อย่างไร โดยมีอะไรเป็น “เหตุ” หรือเป็น “ปัจจัย” ของ “ผล” แห่งความสำเร็จหรือความล้มเหลวเหล่านั้น แล้วเขียนเป็นรายงานส่งอาจารย์ผู้สอน

การที่สามารถสรุปความคิดรวบยอดได้ว่าอะไรเป็น “สาเหตุหลัก” ของ “ผลที่เกิดขึ้น” (ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของความสำเร็จหรือความล้มเหลวก็ตาม) คือสิ่งที่จะกลายเป็นสนามพลังของระบบภูมิคุ้มกันในชีวิต ต่อการเผชิญกับอุปสรรคปัญหาต่าง ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนี้

เพราะถ้ารู้ว่าอะไรคือสาเหตุหลักของความสำเร็จ ก็จะได้ทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจ กำลังทางปัญญา กับการกระทำ “เหตุ” ที่ดีนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง และอย่างเต็มกำลัง เพื่อให้เกิด “ผลที่ดี” ยิ่ง ๆ ขึ้นต่อไปอีก ในทางกลับกัน ถ้ารู้ว่าอะไรคือสาเหตุหลักของความล้มเหลว ก็จะได้หาทางหลีกเลี่ยงไม่ไปซ้ำรอยกระทำ “เหตุ” ที่ไม่ดี อันนำไปสู่ “ผลที่ไม่ดี” เช่นนั้น ๆ อีก ดังนี้ก็จักกลายเป็น “สนามพลังของระบบภูมิคุ้มกันในชีวิต” ต่อความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งหลาย

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๐

สหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในเรื่องความเป็นธรรมในระดับโลก
และไม่อยู่ในฐานะที่จะสวมบทผู้นำของโลกแต่อย่างใด
เพราะเก่งกล้าแต่ในเรื่องการเอาเปรียบการทำลายและปล้นชิง

สหรัฐฯอเมริกา: ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

● “เขตเศรษฐกิจพิเศษ” หรือ “เขตเศรษฐกิจเพื่อการส่งออก” ที่ชายแดนเม็กซิโกซึ่งอยู่ติดกับสหรัฐฯ มีโรงงานตั้งอยู่มากมาย สำหรับคนงานโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าร้อยละ ๘๐ เป็นเด็กสาวและสตรี พวกเขาอาศัยอยู่อย่างยากจนในเพิงไม่มีน้ำประปาและไฟฟ้า มีรายได้เกือบจะไม่พอสำหรับอาหารและสิ่งจำเป็นพื้นฐาน (เสื้อยืดห่อไนกี้ราคาตัวละ ๗๕ ดอลลาร์ แต่ได้ค่าแรงเพียงตัวละ ๒๐ เซนต์) ระหว่างทำงาน พวกเขาถูกขังไว้ในโรงงาน ต้องทำงานอย่างยาวนานและไม่มีเวลาไปห้องน้ำ ยามติดอาวุธจะควบคุมไม่ให้

พวกเขาเลิกงานจนกว่าจะได้ผลงตามเป้าที่ตั้งไว้ประจำวัน และหลายครั้งที่พวกเขาต้องทำงานตลอดคืนเพื่อทำงานให้ได้ตามเป้าโดยได้หรือไม่ได้ค่าล่วงเวลา อุบัติเหตุและการบาดเจ็บเกิดขึ้นเป็นประจำเพราะอันตรายจากเครื่องจักรที่ไม่มีเครื่องป้องกัน ถ้าพวกเขาบาดเจ็บจนไม่สามารถทำงานได้ครอบครัวจะไม่สามารถอยู่รอดได้ ถ้าขาดงานหรือเข้างานสาย พวกเขาอาจต้องจ่ายค่าปรับ ในเขตพิเศษดังกล่าว มาตรฐานและกฎหมายที่ใช้ตามปกติ สำหรับการจ้างงาน สิ่งคมและสิ่งแหวดล่อมจะถูกยกเว้น บริษัทข้ามชาติทั้งหลาย

(ส่วนใหญ่ของสหรัฐฯ) จะได้เสรีภาพในการดำเนินการตามต้องการ “เขตเศรษฐกิจพิเศษ” ของเม็กซิโกเป็นเพียงหนึ่งใน ๘๕๐ แห่งทั่วโลกมี คนงานมากถึง ๘๐ ล้านคนทำงานอยู่ในเขตดังกล่าวและจำนวนยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะยังมีผู้นำประเภท “คุณกล้วยและคุณนุ่น” ซึ่งหลงใหลในเรื่อง “การค้าเสรีและจีดีพี” มากกว่าความพอเพียง ความยั่งยืน และความเป็นธรรมอยู่อีกเป็นจำนวนมาก

● ไนกี้เป็นบริษัทที่จำหน่ายรองเท้า เสื้อผ้า และอุปกรณ์กีฬา บริษัทใช้วิธีทำตลาดเพื่อสร้างยี่ห้อให้ผู้บริโภครู้จักและชื่นชมโดยไม่มีโรงงานเป็นของตัวเอง ไนกี้จ่ายเงินให้ไทเกอร์ วูด และนักกีฬาอื่นๆ เป็นเงินหลายร้อยล้านดอลลาร์ แต่กลับจ้างให้โรงงานในประเทศกำลังพัฒนาผลิตโดยใช้วิธีประมวล โรงงานที่ได้รับสัญญาจะต้องจ่ายค่าจ้างในอัตราที่ต่ำมาก คนงานต้องทำงานเป็นสิบๆ ชั่วโมงโดยไม่มีค่าล่วงเวลา ไม่มีวันหยุดวันลา และสวัสดิการใด ๆ คนงานส่วนใหญ่คือเด็กสาวและเด็กๆ คนงานจะได้ค่าจ้างเย็บเสื้อเพียง ๒๐ เซนต์ต่อตัว (๐.๒๗%) ของเสื้อที่ขายตัวละ ๗๕ ดอลลาร์ หรือโรงงานที่รับประกอบรองเท้าก็หาจะได้ค่าจ้างเพียงคู่ละ ๒ ดอลลาร์สำหรับรองเท้าที่ขายคู่ละ ๑๕๐ ดอลลาร์ ด้วยเหตุนี้จึงมีกลุ่มที่ประกอบด้วยคนหลายชาติที่ร่วมกันติดตามดูพฤติกรรมของไนกี้และมหาวิทยาลัยในสหรัฐฯต่างตั้งกฎให้บริษัทที่จะจำหน่ายเสื้อต่าง ๆ ให้มหาวิทยาลัยต้องเปิดเผยชื่อ ที่อยู่ และประเทศที่โรงงานตั้งอยู่เพื่อจะตรวจสอบได้ว่าบริษัทดังกล่าวจ้างงานอย่างเป็นธรรมหรือไม่

● คนงานที่ทำงานในโรงฆ่าสัตว์ในสหรัฐฯ จำนวน ๒ ใน ๓ เป็นผู้อพยพชาวเม็กซิกัน ชาวอเมริกาใต้และชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อัตราเข้าออกจางานมี ๑๐๐% เพราะค่าแรงต่ำมากและสภาพการทำงานที่ย่ำแย่ คนงานทั้งหมดไม่ได้สิทธิพักร้อนไม่มีการประกันให้คนงานจนกว่าจะอยู่ครบ ๑ ปีซึ่งเกือบจะไม่มีใครอยู่ครบ พวกเขา

พวกเขารวมกันเป็นกลุ่ม ๆ ในโมเทลเก่า ๆ นอนบนเสื่อ ในเมืองมีอาชญากรรมและยาเสพติดสูงมาก ค่าจ้างรายชั่วโมงของคนงานในปัจจุบันหลังจากปรับสภาพเงินเพื่อแล้วต่ำกว่าที่เคยได้รับเมื่อ ๔๐ ปีที่แล้วถึง ๑ ใน ๓ ทุกคนต้องทำงานหนักและรวดเร็วให้สอดคล้องกับความเร็วของเครื่องจักร อาชีพนี้จึงเป็นอาชีพที่อันตรายที่สุดในสหรัฐฯ และมีอัตราอุบัติเหตุสูงกว่าอัตราเฉลี่ยของประเทศถึง ๓๓ เท่า

เมื่อพิจารณาของข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าสหรัฐฯ “ล้มเหลว” อย่างยิ่งในการปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชนและความเป็นธรรม ยิ่งการแข่งขันตามระบบทุนนิยมเสรีเป็นไปอย่างสุดขีดเท่าใด ผู้คนทั่วโลกก็ยิ่งตกลงไปในหลุมดำแห่งการถูกเอาเปรียบและยากจนขั้นแค้นมากขึ้นเท่านั้น นอกจากกดขี่เอาเปรียบในประเทศสหรัฐฯเองแล้ว บริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯจำนวนมากยังออกไปหาประโยชน์และเอาเปรียบทั่วโลกด้วย???

๑๕. ถือประโยชน์ฝ่ายเดียว : นายยอร์ช บุษ ตำหนีประชาคมยุโรปอย่างรุนแรงว่ามองการณ์ใกล้เกินไปไม่ยอมรับพิษตัดต่อพันธุกรรม (จีเอ็มโอ) เขากล่าวว่าการกระทำเช่นนั้นไม่เป็นผลดีต่อการค้าของโลกหลังจากนั้นไม่นานเขาได้ยื่นคำร้องต่อองค์การการค้าโลก (ดับลิวทีโอ)

ในพื้นที่สามเหลี่ยมตอนเหนือของแม่น้ำไนเจอร์ของอัฟริกาเกษตรกรอัฟริกาปลูกฝ้ายมานานเป็นพันปีแล้วไร่ฝ้ายและการผลิตฝ้ายต้องจ้างคนกว่า ๒ ล้านคนรวมทั้งจ่ายค่าอาหาร เสื้อผ้าการศึกษาของเด็ก ๆ และอื่น ๆ แต่ในปี ๒๕๔๗ ราคาฝ้ายตกต่ำที่สุดในรอบ ๓๐ ปีและเป็นภัยคุกคามเกษตรกรชาวอัฟริกันดังกล่าวมันคุกคามครอบครัวขนาด ๒๐-๓๐ คนซึ่งพยายามเอาชีวิตรอดด้วยเงินเพียง ๒,๐๐๐ ดอลลาร์ต่อปีหรือประมาณ ๖,๐๐๐ บาทต่อเดือน ระบบการรักษาพยาบาลประสบกับความวิกฤตรัฐบาลไม่สามารถบรรเทาความเดือดร้อนของเกษตรกร

ดังกล่าวได้ ผู้คนจำเป็นต้องเลือกว่าจะอยู่กับความไม่แน่นอนในอนาคตหรือโยกย้ายลี้ภัยไปยุโรป โดยหวังว่าจะมีรายได้เพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามความเสี่ยงดังกล่าวไม่ได้ช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น พวกเขาต้องเผชิญกับการต่อต้านในต่างแดน และไม่มีเงินจ่ายกลุ่มผู้ลี้ภัยคนจำนวนมากที่นำพวกเขาเดินทางเป็นพัน ๆ ไมล์เพื่อข้ามพรมแดนไปสู่สถานที่รายได้ต่ำและไม่มั่นคงหรือยอมถูกค้าเป็นทาส

ตั้งแต่ปี ๑๙๙๕ (๒๕๓๘) ราคาฝ้ายตกต่ำลง ๒ ใน ๓ ซึ่งการตกต่ำดังกล่าวไม่ได้กระทบกระเทือนผู้ปลูกฝ้ายชาวอเมริกันในรัฐมิสซิสซิปปีเลย โฆษกของกลุ่มผู้ปลูกฝ้ายกล่าวว่าพวกเขาไม่ได้รับความเดือดร้อนเพราะพวกเขาใช้เครื่องมือเครื่องจักรที่ทันสมัยในไร่ฝ้ายขนาด ๑๐,๐๐๐ เอเคอร์ (๒๕,๐๐๐ ไร่) พวกเขาทำงานในรถแทรกเตอร์ที่มีเครื่องปรับอากาศในขณะที่ชาวมาลีใช้จอบเสียมและวัวในไร่ขนาด ๒๐-๓๐ เอเคอร์ (๕๐-๕๗ ไร่) และปลูกด้วยมือที่ละต้น ที่แตกต่างกันที่สุดระหว่างชาวไร่ในแอฟริกาและสหรัฐาก็คือชาวไร่ฝ้ายในสหรัฐฯแต่ละครอบครัวได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลครอบครัวละเกือบ ๑.๐ ล้านดอลลาร์ต่อปี ในแง่ของประสิทธิภาพในการผลิตชาวไร่ของประเทศมาลีเป็นผู้ผลิตที่มีประสิทธิภาพสุทธิสูงกว่าชาวไร่อเมริกันมาก ชาวไร่อเมริกันมีค่าซ่อมบำรุงสูงมาก มีค่าเทคโนโลยีและการลงทุนสูง (เฮลิคอปเตอร์ ดาวเทียม ฯลฯ) ค่าเมล็ดพันธุ์ฝ้ายตัดต่อพันธุกรรม (จีเอ็มโอ) ที่ชาวไร่อเมริกันใช้มีราคาสูงที่สุดในโลกโดยมีราคาถึง ๐.๘๒ ดอลลาร์เพื่อให้ได้ฝ้าย ๑.๐ ปอนด์ในขณะที่ในมาลีฝ้ายมีราคาเพียง ๐.๒๓ ดอลลาร์ต่อปอนด์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ชาวไร่ฝ้ายอเมริกันกำลังขยายเขตการปลูกฝ้ายในขณะที่ชาวไร่ในมาลีกำลังพยายามแคบอยู่รอดในปี ๒๐๐๒ (๒๕๔๕) ชาวไร่อเมริกัน ๒๕,๐๐๐ รายได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลถึง ๓,๔๐๐ ล้านดอลลาร์ และจำนวนเงินสนับสนุนกำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ชาวไร่อเมริกันเลือกนายบอร์ช บุชในปี ๒๐๐๔ (๒๕๔๗)

ก็เพื่อให้ปกป้องราชอาณาจักร “ฝ้ายมฤตยู” ของพวกเขา และยิ่งมีการให้เงินอุดหนุนมากขึ้น ราคาฝ้ายในตลาดโลกก็ยิ่งตกต่ำและชาวไร่ฝ้ายในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกก็ยิ่งเผชิญกับสภาวะวิกฤต !!!

นอกจากสหรัฐฯจะเข่นฆ่าล้างทาสชาวโลกด้วยกำลังอาวุธโดยตรงแล้ว สหรัฐฯยังทำลายชีวิตชาวโลกที่ยากจนอย่างเลือดเย็นและเหยี้ยมหยักด้วยอำนาจทางเศรษฐกิจอย่างไร้ศีลธรรมอีกด้วย นอกจากนั้นสหรัฐฯยังมีความประพฤติที่เลวร้ายในเรื่องอื่น ๆ ด้วย เช่น การลดหรือไม่เก็บภาษีสำหรับการส่งออก เพื่อให้สินค้าที่ส่งออกมีราคาต่ำพอที่จะแข่งขันหรือแม้แต่ทำลายคู่แข่งได้ด้วย กลุ่มประชาคมยุโรปได้ยื่นคำร้องต่อองค์การการค้าโลกถึง ๒ ครั้งแต่ก็ไม่ได้ทำให้สหรัฐฯเปลี่ยนแปลงการประพฤติปฏิบัติแต่อย่างใด อาจกล่าวได้ว่าบัพเพศัตถ์ขององค์การระหว่างประเทศมีไว้เพื่อสนองประโยชน์ให้เฉพาะสหรัฐฯเท่านั้น ???

นอกจากเรื่องฝ้ายแล้วสหรัฐฯยังทำลายการปลูกข้าวโพดในเม็กซิโกด้วย โดยส่งข้าวโพดราคาถูกเนื่องจากได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลไปตีตลาดข้าวโพดในเม็กซิโก จนเป็นเหตุให้ชาวไร่ข้าวโพดในเม็กซิกันกว่า ๒ ล้านคนต้องล้มละลายและหลบหนีข้ามแดนไปเป็นแรงงานทาสในสหรัฐฯ เมื่อยึดครองตลาดได้แล้วสหรัฐฯก็ขึ้นราคาข้าวโพดไป ๓ เท่า ไม่ใช่สหรัฐฯเท่านั้นที่ทำลายเกษตรกรในประเทศกำลังพัฒนาประเทศซึ่งเป็นสมาชิกของประชาคมยุโรป ซึ่งให้เงินสนับสนุนเกษตรกรของตนเป็นเงินจำนวนมากก็ทำเช่นเดียวกัน!!!

สรุปได้ว่า การประพฤติปฏิบัติของสหรัฐฯเพื่อ “ประโยชน์ฝ้ายเดียว” แสดงให้เห็นได้ว่าสหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในเรื่องความเป็นธรรมในระดับโลกและไม่อยู่ในฐานะที่จะสวมบทผู้นำของโลกแต่อย่างใดเพราะเก่งกล้าแต่ในเรื่องการเอาเปรียบการทำลายและปล้นชิง????

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

● เทวดาในหล้า
คือคนกล้าทำความดี
สุจริตกายวจี
ด้วยใจนี้มีธรรม

ฤทธิ์เทวดา

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิก **เศรษฐี** ใกล้พระนครสาวัตถี

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสกับหมู่สงฆ์

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราจะแสดงถึงพวก **เทวดา**(คนที่มีจิตใจสูง)ซึ่งอยู่ในหมู่ลาหก(เมฆ)แก่เธอ พวกเธอจงฟัง

พวกเทวดาในหมู่ลาหก มีอยู่ ๕ จำพวก คือ

- ๑.เทวดาสีตลาหก(เทพแห่งความเย็น)
- ๒.เทวดาอุณหวลาหก(เทพแห่งความร้อน)
- ๓.เทวดาอัปภวลาหก(เทพแห่งหมอก)
- ๔.เทวดาวาตวลาหก(เทพแห่งลม)
- ๕.เทวดาวัสสวลาหก(เทพแห่งฝน)

เหล่านี้เราเรียกว่า พวกเทวดาลาหก(เทพแห่งเมฆ)”

มีภิกษุรูปหนึ่ง ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อะไรหนอเป็นเหตุ เป็นปัจจัย(เครื่องอาศัย)ทำให้บุคคลบางคนในโลกนี้ เมื่อตายไป ย่อมเข้าถึงความเป็นสหายของพวก เทวดาลาหก พระเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับแล้ว ตรัสตอบ

“บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้ประพฤติสุจริต ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ เขาได้ฟังมาว่า พวกเทวดาลาหกมีอายุยืน มีวรรณะงาม มีความสุขมาก เขาจึงมีความปรารถนาอย่างนี้ว่า โอหนอ...เมื่อตายไป ขอเราพึงเข้าถึงความเป็นสหายของพวกเทวดาลาหก

ดังนั้นเขาจึงให้ข้าว น้ำ ฝ้าย ยาน ดอกไม้ ของหอม เครื่องลูบไล้ ที่นอน ที่พัก และ แสงสว่าง เมื่อตายไปแล้ว เขาจึงเข้าถึงความเป็นสหายของพวกลาหก ข้อนี้แลเป็นเหตุ เป็นปัจจัย”

“แล้วอะไรหนอเป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้มีความหนาวในบางคราว พระเจ้าข้า”

“เพราะพวกเทวดาสีตวลาหกมีอยู่ ก็เมื่อใด เทพแห่งความเย็นเหล่านี้ มีความคิดอย่างนี้ว่า โฉน หนอพวกเราพึงยินดีด้วยความยินดีของตน ก็ เมื่อนั้นความหนาวย่อมมี เพราะอาศัยความตั้งใจ ของเทวดาเหล่านี้ จึงเป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้มี ความหนาวในบางคราว”

“แล้วอะไรหนอเป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้มีร้อน ในบางคราว พระเจ้าข้า”

“เพราะพวกเทวดาอุณหวลาหก ก็เมื่อใดเทพ แห่งความร้อนเหล่านี้ มีความคิดอย่างนี้ว่า โฉน หนอพวกเราพึงยินดีด้วยความยินดีของตน ก็ เมื่อนั้นความร้อนย่อมมี เพราะอาศัยความตั้งใจ ของเทวดาเหล่านี้ จึงเป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้มี ความร้อนในบางคราว”

“แล้วอะไรหนอเป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้มี หมอกในบางคราว พระเจ้าข้า”

“เพราะพวกเทวดาอัพวลาหก ก็เมื่อใดเทพ แห่งหมอกเหล่านี้ มีความคิดอย่างนี้ว่า โฉนหนอ พวกเราพึงยินดีด้วยความยินดีของตน ก็เมื่อนั้น หมอกย่อมมี เพราะอาศัยความตั้งใจของเทวดา เหล่านี้ จึงเป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้มีหมอกในบาง คราว”

“แล้วอะไรหนอเป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้มีลม ในบางคราว พระเจ้าข้า”

“เพราะพวกเทวดาวาตวลาหก ก็เมื่อใดเทพ แห่งลมเหล่านี้ มีความคิดอย่างนี้ว่า โฉนหนอ พวกเราพึงยินดีด้วยความยินดีของตน ก็เมื่อนั้น ลมย่อมมี เพราะอาศัยความตั้งใจของเทวดาเหล่า นี้ จึงเป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้มีลมในบางคราว”

“แล้วอะไรหนอเป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้มีฝน ในบางคราว พระเจ้าข้า”

“เพราะพวกเทวดาวัสสวลาหก ก็เมื่อใดเทพ แห่งฝนเหล่านี้ มีความคิดอย่างนี้ว่า โฉนหนอพวก เราพึงยินดีด้วยความยินดีของตน ก็เมื่อนั้นฝน ย่อมมี เพราะอาศัยความตั้งใจของเทวดาเหล่านี้จึง เป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้ฝนมีในบางคราว” **ข**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๗ “วลาหกสังยุตต์” ข้อ ๕๔๓)

จนถึงทุกวันนี้
ชีวิตก็ยังคงมีแต่เรื่อง
ซุ่มนุมน “กุ้อชาติ”
ไม่ห่างหายไปไหนเลย

ในช่วงนี้ฉันได้มีโอกาสอ่านบทความเก่า ๆ ของตัวเองสมัยที่เริ่มเขียนงานลงเรคาติอะไร่ครั้งแรก เมื่อครั้งอยู่ชั้น ม.๕ เป็นการเขียนบทความแบบ เป็นเรื่องเป็นราวครั้งแรก ที่สามารถเขียนจบ ทีละตอน ๆ ได้มายาวนานจนถึงปีที่ ๕ แล้ว มัน ทำให้ฉันอมยิ้มได้อย่างมีความสุขที่ได้อ่านเรื่อง ราวของตัวเองแบบได้เรื่องได้ราวลัทธิ หลังจาก ที่ไม่ค่อยเอาถ่านเรื่องนี้อย่างจริงจัง และนี่ก ขอบคุณผู้ใหญ่อใจดีมากมายที่ให้โอกาส และ ช่วยขัดเกลาฉันเสมอมา

โดยปกติฉันชอบเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ไปตามประสา แต่ไม่เคยเขียนจนจบเป็นเรื่องยาว ๆ ได้สักที ได้แต่คิดพล็อตเรื่องไว้ยืดยาว หลากหลายเรื่อง แล้วก็ไม่ได้เขียนต่อ ปล่อยๆ ไว้อย่างนั้น

พอได้เรียนกาพย์ กลอน โคลง ฉันท์ ก็นึกครึ้มอกครึ้มใจอยากฝึกแต่ง บางครั้งนั่งแต่งทั้งวันได้เป็นหน้ากระดาษ A4 บางทีนึกอะไรไม่ออกก็ปล่อยทิ้งไว้จนลืมไปเลยก็มี

พอได้อ่านหนังสือหลายแนว ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสั้นแนวจิตวิทยา ปรัชญา นวนิยาย ก็อยากฝึกเขียนบ้าง เขียนไปเขียนมา เพื่อน ๆ ก็ยืมไปอ่านบ้าง เพราะฉันเป็นเด็กนักเรียนดอย เราเรียนอยู่บนป่าเขาลำเนาไพร ไม่ได้มีเครื่องบันเทิงใจอะไรมากมายเหมือนเด็กในเมือง เรื่องสั้นของฉันก็เลยกลายเป็นเหมือนการ์ตูนหรือนิยายอ่านเพื่อบันเทิง หรือผ่อนคลายยามว่าง ยืมกันไปยืมกันมา หายสาบสูญบ้างก็หลายเรื่อง

หรือแม้กระทั่งหนังสือแปล ก็เคยมีความคิดอยากทำบ้าง เพราะชอบด้านภาษาเป็นทุนเดิม แต่ยังไม่ค่อยมีความรู้ด้านภาษามากนัก อันนี้เลยแทบนับหนึ่งไม่ถึงสอง เคยลองทำแบบสนุก ๆ เอานิทานเด็กมาลองแปลดูแบบง่าย ๆ เปิดดิ๊กชันนารีไปที่ละตัว ๆ แล้วเรียบเรียงเป็นประโยค กว่าจะได้ต้องใช้เวลานานพอดู อันนี้จึงไม่ค่อยได้เรื่องได้ราวมากที่สุด แต่ก็ยังฝันอยากเขียนหลาย ๆ ภาษา อยากฝึกเป็นนักแปลสารพัดความคิดฝันตามประสาวัยรุ่น แต่ก็ไม่ค่อยเอาจริงเอาจัง ไม่ได้ชวนชวยอย่างเต็มที่ที่จะไปให้ถึงฝันนั้น เลยกลายเป็นฝันค้าง ฝันแหวง ๆ ฝัน ๆ อยู่อย่างนั้น

ในเวลากว่า ๕ ปีของการเขียนบทความลงเราคิดอะไร เรื่องราวที่เห็นจะมีเยอะที่สุดก็น่าจะเป็นการ “กู้ชาติ” เพราะเขียนมาตั้งแต่อยู่ ม.๕ - ม.๖ ที่ได้มีโอกาสออกมาช่วยกู้ชาติครั้งสำคัญ ได้มาเป็นนักต่อสู้ประชาชนที่กินอยู่หลับนอนข้างถนนอย่างเต็มรูปแบบตั้งแต่เรียนมัธยม การชุมนุมของเรามีผู้คนมากมายเข้าร่วมเรือนหมื่น

เรือนแสน หลากหลายอาชีพการงาน หลากหลายอายุวัย มีทั้งมหาวิทยาลัยราชดำเนิน ไปจนถึงโรงเรียนสาธิตมัธยมวังสราญ

จนถึงทุกวันนี้ชีวิตของฉันก็ยังคงมีแต่เรื่องการชุมนุม “กู้ชาติ” ไม่ห่างหายไปไหนเลย ถ้าไม่มีจุดเริ่มต้นชีวิตการต่อสู้ในวันนั้น ก็คงไม่มีฉันในวันนี้ที่ยังคงมีชีวิตอยู่ร่วมกับการชุมนุม เพื่อต่อสู้กับความชั่วร้ายที่เกาะกินสังคมไทยที่ยังไม่หมดสิ้นไปเสียที

เหมือนกับที่อดีตประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา โทมัส เจฟเฟอร์สัน ได้เคยกล่าวไว้ว่า **“เมื่อความยุติธรรมกลายเป็นกฎหมาย การคัดค้านก็กลายเป็นหน้าที่”** หน้าที่ของประชาชนที่ดี หน้าที่พลเมืองของชาติภายใต้ร่มพระบรมโพธิสมภารของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นหน้าที่ที่ต้องออกมาทำหน้าที่คัดค้านอยู่ร่ำไป ตราบใดที่ความยุติธรรมยังคงมีอยู่ในสังคมไทย

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ขอสนับสนุนหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

ศัตรูที่แท้จริงของเราคือ...

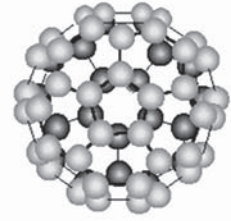
...ความชั่ว/ความเห็นแก่ตัวของเรา

(หมอเขียว ใจเพชร กล้าจน)

บ้านสุขภาพดีวิถีธรรม
สมุนไพรรักษ์เย็นตะวันออก
โทร.081-777-2586, 085-255-1828

อาหารที่ทาน

Buckminster Fullerene C-60

โมเลกุลใหญ่

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร (ตอนที่ ๔๘)

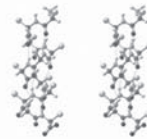

อาหารที่ทาน

เอนไซม์

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

โมเลกุลขนาดเล็ก

ภาวะพร่องเอนไซม์

ภาวะพร่องเอนไซม์หรือภาวะที่ร่างกายขาดเอนไซม์คืออะไร

(Enzyme Deficiency Conditions)

ภาวะพร่องเอนไซม์ตามหลักของแพทย์ทางเลือก คือ ภาวะที่ร่างกาย อวัยวะ หรือเซลล์มี ประสิทธิภาพลดลง ทำให้มีการผลิตเอนไซม์ ในร่างกายลดลง ส่งผลให้เกิดภาวะตกร้าง ของของเสียในร่างกายทำให้เกิดภาวะโรคเสื่อม ต่าง ๆ ของร่างกาย หรือโรคนั้นนั่นเอง

อาการที่แสดงว่าร่างกายขาดเอนไซม์ (Enzyme Deficiency)

เราสามารถรู้สึกถึงอาการ (Symptom) เหล่านี้ได้เอง แต่ไม่เคยรู้ว่าร่างกายต้องการอะไร อาการเหล่านั้น ได้แก่

- รู้สึกเหนื่อยหลังจากกินอาหารมื้อหนัก
- อ่อนเพลียเป็นประจำ (Chronic Fatigue Syndrome)
- ท้องผูก

- ท้องขึ้นท้องเพื่อบางครั้งมีอาการจุกเสียด
- ลมแน่นท้อง ผายลมมีกลิ่นเหม็น
- อุจจาระจมน้ำ และอุจจาระเหม็นมาก
- มีกลิ่นปาก
- มีอาการของโรคภูมิแพ้บ้างบางครั้งถึงขนาดหอบหืด
- เวลาเป็นแผลจะหายช้า
- น้ำหนักตัวเพิ่มง่าย

อาการเหล่านี้ ‘แพทย์ทางเลือก’ จะวินิจฉัยว่าท่านกำลังขาด ‘เอนไซม์’

สำหรับแพทย์ ‘แผนปัจจุบัน’ จะดูจากอาการเหล่านี้ จึงวินิจฉัยว่า มีภาวะขาด ‘เอนไซม์’ คือ

๑. ตับอ่อนบวม
๒. เม็ดโลหิตขาวเพิ่มจำนวนมากกว่าปกติ หลังกินอาหาร ๓๐ นาที
๓. น้ำลายมีฤทธิ์เป็นกรด (pH ต่ำกว่า ๗)
๔. ในปีสสาวะมีสารพิษมาก เกิดจากอาหารไม่ย่อยจึงบูดในลำไส้ใหญ่ ร่างกายจะดูดซึมพร้อมน้ำเข้าไปในกระแสเลือด ‘ตับ’ และ ‘ไต’ จะกรองสารพิษเอาไว้ และจะขับสารพิษนี้ทิ้งออกทางปัสสาวะ
๕. ระดับเอนไซม์ต่ำกว่าปกติในเลือด
๖. ความดันโลหิตอาจสูงขึ้นกว่าปกติเล็กน้อย

ในอดีต เมื่อเราพูดว่าร่างกายขาดเอนไซม์คือสภาวะอาหารไม่ย่อย แต่เมื่อศึกษาค้นคว้ามากขึ้นในปัจจุบัน เราพบอาการต่างๆ อีกมากมาย

เราสามารถแบ่ง **สภาพของการมีเอนไซม์บกพร่อง** ออกได้เป็น ๓ ชนิด คือ

๑. สภาพของการขาดเอนไซม์โปรติเอส (Protease Deficiency Conditions)
๒. สภาพการขาดเอนไซม์อไมเลส (Amylase Deficiency Conditions)
๓. สภาพการขาดเอนไซม์ไลเปส (Lipase Deficiency Conditions)

สภาพของการขาดเอนไซม์โปรติเอส (Protease Deficiency Conditions)

คือ เราจะไม่สามารถย่อยพวก ‘เนื้อสัตว์’ หรือ ‘โปรตีน’ ได้ จึงเกิดอาการของโรคขาดโปรตีน (Protein Deficiency Symptom) ทำให้เลือดมีความเป็นด่างสูงมากเกินไป อาจมากกว่า pH ๘.๐ (Alkaline Excess) ซึ่งปกติเลือดมีค่า pH เท่ากับ ๗.๔ ทำให้ร่างกายขาดความสมดุล (Homeostasis) เพราะด่างสูง กลายเป็นต้นเหตุของ **ความรู้สึกกระวนกระวาย (Anxiety)** จนบางคนต้องใช้ยากลุ่มประสาทช่วย

ดังนั้นควรให้กินเอนไซม์เสริมชนิดโปรติเอสก็จะช่วยให้ดีขึ้น ถ้าโปรตีนมีจำนวนต่ำในเลือด (Protein Deficiency) ทำให้เกิดอาการขาดแคลนแคลเซียม (Calcium Deficiency) ร่วมด้วย แคลเซียมจะต้องอาศัยเกาะติดโปรตีนเมื่อเวลาไหลเวียนอยู่ในกระแสโลหิต มิเช่นนั้นจะทำให้มีอาการข้ออักเสบ (Arthritis) ตามมา พร้อมโรคกระดูกพรุน (Osteoporosis) หมอนรองกระดูกเสื่อม (Degenerative Disc Problem) ฯลฯ ร้อยละ ๔๕ ของ ‘โปรตีน’ ในรูปของกรดอะมิโน จะเปลี่ยนเป็นน้ำตาลกลูโคสใน ‘ตับ’ การที่โปรตีนไม่สามารถถูกย่อยได้ จึงทำให้เกิด **สภาวะน้ำตาลกลูโคสต่ำในเลือด (Hypoglycemia)** ตามมา เป็นเหตุให้ **สมองขาดน้ำตาลกลูโคส** เกิดความรู้สึกหงุดหงิด (Moody) รำคาญ และฉุนเฉียวง่าย

การขาดโปรตีนในเลือดทำให้เกิดอาการบวมทั้งตัว (Edema) การย่อยโปรตีนที่ไม่สมบูรณ์ ทำให้มีกากอาหารที่ไม่ย่อย (Undigested Protein) ไปสะสมบริเวณลำไส้ใหญ่ (Colon) เป็นสาเหตุของการเกิด **สารพาลำไส้ใหญ่อักเสบ (Mucous Colitis) ลำไส้ติ่งอักเสบ (Appendicitis)** และอาจถึงเป็น **มะเร็งลำไส้ใหญ่ (Colon Cancer)** ได้ โรคตามมาที่คาดไม่ถึง คือ ในเด็กมักเป็นโรคช่องหูอักเสบเรื้อรัง หรือ

หูน้ำหนวก (Otitis Media) กับโพรงจมูกของ
ใบหน้าอักเสบ (Sinusitis) การรักษาโดยให้
ยาปฏิชีวนะและใช้เอนไซม์โปรตีเอสร่วมด้วย จะ
ทำให้หายเร็วขึ้น

ผลของการขาด ‘โปรตีเอส’ ที่กระทบโดย
ตรง อีกประการ ก็คือ **ทำให้ระบบภูมิคุ้มกันต่ำเกิด
การอักเสบได้ง่าย** เนื่องจากเชื้อจุลินทรีย์ทั้งหลาย
เป็นโปรตีนหรือบางชนิดก็มีโปรตีนเป็นตัวหุ้ม
และโปรตีเอสเป็นเอนไซม์ที่สามารถย่อยเยื่อหุ้มที่เป็น
โปรตีนให้แตกออก เพื่อให้ระบบภูมิคุ้มกันของ
ร่างกายเข้าถึงตัวและทำลายเชื้อจุลินทรีย์ได้โดยง่าย

สภาพการขาดเอนไซม์อไมเลส (Amylase Deficiency Conditions)

เอนไซม์อไมเลส ย่อย แป้ง ข้าว ให้เป็นสาร
ประกอบเชิงเดี่ยว (Monosaccharide) เช่น น้ำตาล
กลูโคส (Glucose) และย่อยเม็ดโลหิตขาวที่ตาย
(คือ ทนong Pus) ให้หมดไป ดังนั้น ถ้าร่างกายขาด
เอนไซม์อไมเลส ท่านจะเกิดเป็นฝี (Abscess) ได้
บ่อยๆ ผู้ป่วยที่ปวดฟัน เหงือกรอบฟันเป็นหนอง
ง่ายมาก การที่กินหวานจัดๆ ร่างกายต้องใช้
‘เอนไซม์อไมเลส’ มากจนผลิตไม่ทัน จึงทำให้เป็น
ฝีง่าย นอกจากนั้นยังเป็นที ‘ปอด’ และ ‘ผิวหนัง’
ได้ง่ายอีกด้วย

‘ปอด’ และ ‘ผิวหนัง’ เป็นอวัยวะที่สัมผัสกับ
โลกภายนอกที่เต็มไปด้วยมลภาวะ การขาด
เอนไซม์อไมเลส จึงทำให้เกิดอักเสบได้ง่าย ถ้าเป็น
ที่ ‘ปอด’ อาจจะมีอาการของโรคหืด (Asthma)
และถุงลมพอง (Emphysema) ส่วน ‘ผิวหนัง’ จะ
มีอาการของโรคผิวหนังเป็นสะเก็ดพุพอง มี
น้ำเหลือง (Eczema) หรือเป็นโรคผิวหนังชื่อสะเก็ด
เงิน (Psoriasis) และโรคเริม (Herpes)

การรักษาให้ใช้เอนไซม์เสริมเพื่อกินร่วมกับยา
โดยให้มีเอนไซม์อไมเลสในสัดส่วนที่มากกว่า
เอนไซม์อย่างอื่น **📖 อ่านต่อฉบับหน้า**

อายุฟ้า..เพราะอะไร?

เพราะอายุฟ้า จึงก้มหน้า มองเบื้องต่ำ?
เพราะคัดค้าน ในถ้อยคำ พิพากษา?
เพราะไม่เคย รักษาสัตย์ ปฏิญญา?
เพราะบริหาร ก่อปัญหา นานัปการ?

เพราะไม่มี เงินมาจ่าย ให้ชานา?
เพราะกฎหมาย ผ่านสภา อย่างหน้าด้าน?
เพราะไม่ขอ รับคืนมา ควรประจาน?
เพราะเกียจคร้าน งานสภา มาสองปี?

เพราะตื้นตัน เมื่อคำถาม ไม่ตามโพย?
เพราะโหลยโท่ย เอื้อคนรูวย อวยภานี?
เพราะตัวสั้น อยากรู้หนึ่ 50ปี?
เพราะเหล่านี้ เป็นตัวอย่าง นางครองเมือง

@ Ton Unruan

● เพจ สมจิตต์ นวเครือสุนทร

บทความพิเศษ

● พิมลวิวัฒน์ ชูโต

ไทยเป็นประเทศที่ “ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา”
 แถมเป็นประเทศที่มีความเสี่ยงสูง
 ที่จะเป็น “ประเทศล้มเหลว” (failed state)
 ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ???

ประเทศไทย : ใกล้ล้มเหลว??

(Thailand : On the Brink ??)

หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ นักเศรษฐศาสตร์ชั้นนำชาวอเมริกันคนหนึ่ง ประเมินเปรียบเทียบประเทศญี่ปุ่นกับประเทศไทย แล้วสรุปว่าประเทศไทยมีศักยภาพที่จะพัฒนาได้รวดเร็วกว่าญี่ปุ่น เพราะประเทศไทยมีทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์ มีพื้นที่สำหรับการเพาะปลูกมากมาย มีขนาดของประเทศและจำนวนประชากรกำลังเหมาะสม มีภูมิอากาศที่ไม่รุนแรง ไม่มีความขัดแย้งทางเชื้อชาติและศาสนา นอกจากคำทำนายทายทักของนักเศรษฐศาสตร์

ชั้นนำถึงอนาคตอันน่าจะรุ่งโรจน์แล้ว ผู้ชำนาญการด้าน “ฮวงจุ้ย” หรือ “ชัยภูมิ” ชื่อ ประดิษฐ์ พิระมาน ยังกล่าวด้วยความชื่นชมว่า ประเทศไทยมี “ฮวงจุ้ย” ที่ยอดเยี่ยมเพราะมีภูเขาและป่าไม้ “ปกป้อง” สามด้านทางทิศเหนือ (ป่าไม้ถูกทำลายเกือบเรียบ) และทางทิศใต้เป็นทะเลที่อุดมสมบูรณ์ เมื่อเวลาผ่านไปกว่า ๖๐ ปี ประเทศไทยกลับล้ำหลังญี่ปุ่นมาก แต่ยังคงเหมือนจะเจริญรุ่งเรืองและทันสมัยไม่น้อย โดยเฉพาะนครหลวงของประเทศเต็มไปด้วย

ติกรามบ้านช่องใหญ่โต รถยนต์หรูหรราราคาแพง วังชวิค์ไขว่ ลินค้ำและอาหารยี่ห้อดังจากทั่วทุกมุมโลกปรากฏโฉมอยู่ในศูนย์การค้าขนาดมหึมา ยามค่ำคืนเต็มไปด้วยแสงสีสว่างไสวตระการตา จากแหล่งบันเทิงเรืองรมย์ ผู้คนต่างยิ้มแย้มและมีอุปกรณ์ทันสมัยรุ่นล่าสุดอยู่ในมือ แต่น่าประหลาดใจอย่างยิ่งที่ฝรั่งกลับกล่าวถึงประเทศไทยว่า เป็นประเทศที่ “ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา” (modern but not developed) แถมนัดให้เป็นประเทศที่มีความเสี่ยงสูงที่จะเป็น “ประเทศล้มเหลว” (failed state) อีกด้วย ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ???

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๗ กองทุนเพื่อสันติภาพ (Fund for Peace) ซึ่งตั้งอยู่ในสหรัฐฯ และนิตยสารนโยบายต่างประเทศ (Foreign Policy-PF) ของกองทุนคาร์เนกี (Carnegie Foundation) ได้เริ่มจัดทำ “ดัชนีรัฐชาติล้มเหลว” (Failed State Index) โดยสรุปจากการศึกษาสถานะทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และอื่น ๆ ของ ๑๔๘ ประเทศดังนี้ :

๑. รัฐบาลไม่สามารถควบคุมและรักษาพรหมแดนของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ
๒. การไม่สามารถรักษาความมั่นคงภายใน เพราะมีความขัดแย้งทางการเมือง สังคม เชื้อชาติ ศาสนา ฯลฯ

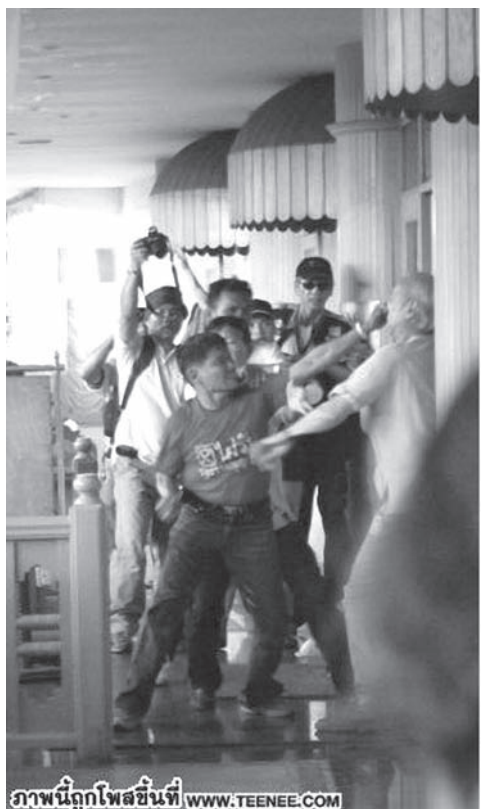
๓. การไม่ใช้หลักกฎหมาย (rule of law) และไม่คุ้มครองสิทธิตามกฎหมายของประชาชน
 ๔. การคอร์รัปชันอย่างรุนแรง
 ๕. การพัฒนาที่ไม่สม่ำเสมอทางการเมือง เศรษฐกิจ และมีการผูกขาด
 ๖. การเอาเปรียบและเบียดเบียนของคนชั้นนำ
 ๗. มีการอพยพ ลี้ภัยและทิ้งถิ่น
 ๘. ความไม่ยั่งยืนของทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม
 ๙. การถูกแทรกแซงจากภายนอก
 ๑๐. การบริโภครายฟุ่มเฟือย การลุ่มหลงในอบายมุข และการตกเป็นหนี้ (ข้อนี้ผู้เขียนใส่เอง) ผลปรากฏว่าประเทศที่มั่นคงที่สุดได้แก่ประเทศในยุโรปเหนือ เช่น นอร์เวย์ สวีเดน เดนมาร์ก และฟินแลนด์ ส่วนประเทศที่ล้มเหลว คือ ซูดาน และคองโกในแอฟริกา ตามด้วยอีก ๑๘ ประเทศในแอฟริกาและเอเชีย สำหรับประเทศไทยตกอยู่ในตำแหน่ง “คาบเส้น” และมีความเสี่ยงสูงที่จะเป็น “ประเทศล้มเหลว” (failed state) ตลอดมา เพราะประเทศไทยมีเงื่อนไขที่จะส่งผลให้ “ล้มเหลว” ทุกข้อหรือเกือบทุกข้อที่กล่าวข้างต้น
- อย่างไรก็ตาม นอกจาก “ดัชนีรัฐชาติที่ล้มเหลว” แล้ว ยังมีการประเมินและจัดอันดับประเทศต่าง ๆ รวมทั้งประเทศ โดยสถาบันที่น่าเชื่อถือในอีกหลายด้านดังนี้ :

ขนาดของประเทศ	:	๕๐
ขนาดของเศรษฐกิจ	:	๒๒ (พ.ศ.๒๕๔๘) ๓๓ (พ.ศ.๒๕๕๒)
จีดีพีต่อหัว	:	๗๒ (พ.ศ.๒๕๕๓) ๙๒ (พ.ศ.๒๕๕๒)
ขนาดของกำลังซื้อ	:	๒๔
ความสามารถในการแข่งขัน	:	๓๘ จาก ๑๔๔ ประเทศ (เวิร์ลด์ อีโคโนมิก ฟอรัม พ.ศ.๒๕๕๖)
ขนาดของหนี้สินต่างประเทศ	:	๑๙ (พ.ศ.๒๕๕๓)
บรรยากาศทางธุรกิจ	:	๓๘
การได้สิทธิบัตร	:	ไม่ติด ๒๐ อันดับแรก, ที่ได้ส่วนใหญ่เป็นสิทธิบัตรการออกแบบ ไม่ใช่สิ่งประดิษฐ์
ผลผลิตภาคการเกษตร	:	๑๒ (พ.ศ.๒๕๕๔)

ผลผลิตภาคอุตสาหกรรม	:	๔๔ (พ.ศ.๒๕๕๔)
ผลผลิตภาคบริการ	:	๔๔ (พ.ศ.๒๕๕๔)
การบริโภคพลังงาน	:	๒๓. ใช้พลังงานในการผลิตมากกว่ายุโรป ๔ เท่า
การใช้พลังงานสะอาด	:	ไม่ติด ๓๒ อันดับแรก
การปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์	:	๒๒
มลพิษทางอากาศ	:	๒๐
มลพิษทางน้ำ	:	๑๗
ความเสี่ยงภัยต่อภัยพิบัติจาก “โลกร้อน”	:	ค่อนข้างสูง
การตัดป่า	:	๑๑
การสูญพันธุ์ของสัตว์ป่า	:	๑๒ และเป็นศูนย์กลางการค้าช้างอันดับ ๒รองจากจีน
คุณภาพของการศึกษา	:	๓๗. การให้ความสำคัญกับ “ครู” และวัฒนธรรมการศึกษาที่ดีได้คะแนนตกหมด โดยเฉพาะไทย มีวัฒนธรรมการเมืองที่ “ต่ำเตี้ย” อันดับ ๑-๕ ได้แก่ ฟินแลนด์ เกาหลี ฮองกง ญี่ปุ่นและสิงคโปร์ (ไทยรัฐ ๓๐/๑๑/๕๕) อาจอยู่อันดับสุดท้ายเมื่อเข้าประชาคมอาเซียนในพ.ศ.๒๕๕๘ (รศ.สมพงษ์ จิตระดับ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาฯ)
ผลการประเมินครู	:	ครูไทยจบปริญญาตรีมากกว่าสิงคโปร์ แต่ผลการสอนต่ำกว่าสิงคโปร์มาก มีความมั่นใจและความพร้อมต่ำ สอนตรงกับเนื้อหาเพียง ๓๐% มุ่งแต่เชิงพาณิชย์ และอุปกรณ์ที่ทันสมัย (ไทยรัฐ พ.ศ.๒๕๕๔)
เด็กไทยเทียบกับนานาชาติ	:	นักเรียนร้อยละ ๓๔ อ่านภาษาไทยไม่รู้เรื่อง ตีความไม่ได้ วิเคราะห์ไม่ถูก ในปี ๒๕๕๕ ได้อันดับ ๔๔ จาก ๖๕ ประเทศในด้านวิทยาศาสตร์อันดับ ๑-๒ ได้แก่ ฟินแลนด์และเกาหลีใต้ (เอเอสทีวี ๓๑/๑/๕๖)
การอ่านหนังสือ	:	คนไทยอ่านเฉลี่ย ๘ บรรทัด/วัน, เขาอ่าน ๕ เล่มต่อ ๑ ปี ในขณะที่เด็กเวียดนามอ่าน ๕๐ เล่ม/ปี
บทความทางวิชาการในวิกิพีเดีย	:	น้อยกว่าเวียดนาม ๔ เท่า
ดัชนีการพัฒนามนุษย์	:	๘๔ (UNDP พ.ศ.๒๕๕๒)
ดัชนีคุณภาพชีวิต	:	ไม่ติดอันดับ ๓๐ อันดับแรก
การมีชีวิตยืนยาว	:	ไม่ติด ๔๘ อันดับแรก
ดัชนีหลักนิติธรรม	:	๓๕ จาก ๙๗ ประเทศทางด้านอาญา และได้คะแนนต่ำสุดทางแพ่ง ปัญหาคือความล่าช้าและการไม่บังคับใช้กฎหมายกลุ่มที่ได้คะแนนดีคือกลุ่มยุโรปเหนือ, ในเอเชีย ไทยตามหลังสิงคโปร์ มาเลเซีย เวียดนามและจีน

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

คนที่ไม่เชื่อว่าชาติหน้ามีจริง มักจะใช้ชีวิตประมาท
ไม่ค่อยขวนขวายทำคุณงามความดี
มีหน้าซำยังทำความชั่วเบียดเบียนผู้อื่น
อย่างหยาบค้ายรุนแรงโดยไม่รู้ลี้ภัยใดๆ

ความรุนแรง
ของ นปช.
ต่อประชาชน

ยังไม่ตาย อย่าประมาท

ลุงทองแม้อายุจะปาเข้าไปถึง ๓๖ ปีแล้วก็ตามแต่สภาพร่างกายยังคงแข็งแรงดี ยังทำอะไรทำสวนได้ไม่แพ้คนวัย ๖๐ ปี ลุงทองมีอารมณ์ดี ชอบพูดคุยกับเพื่อนบ้านไม่ต่างอะไรกับชาวบ้านทั่วไป แต่ที่ลุงทองต่างไปจากคนในหมู่บ้านก็มีในเรื่องสุขภาพเท่านั้น คือ เมื่อ ๖ ปีก่อนลุงทองมีอาการขยับถ่ายกะปริบกะปรอยทั้งวัน นานวันเข้าก็ไม่สามารถขยับถ่ายผ่านทวารหนักได้ หมอตรวจพบว่ามีก้อนเนื้อออกอุตันทวารหนัก มีทางเดียว

ที่จะแก้ได้ก็คือ ต้องผ่าตัดแล้วตัดลำไส้เปลี่ยนมาที่หน้าท้องด้านซ้ายเพื่อขยับถ่าย

ลุงทองบอกว่าหลังผ่าตัดใหม่ ๆ นั้น จะเจ็บปวดทรมานมาก และปวดบาดแผลนานหลายเดือนเวลาผ่านไปปากบาดแผลด้านขวา ความเจ็บปวดจึงทุเลาลง ตั้งแต่วันที่ผ่าตัดมาจนถึงทุกวันนี้ ก็ใช้ถุงพลาสติกมัดติดยึดไว้รองรับอุจจาระที่ไหลออกจนกว่าจะหมดเรี่ยวร้อย ก็นำถุงพลาสติกใบใหม่มาเปลี่ยนและใช้เชือกมัดรอบเอาไว้เช่นเดิมทั้ง

วันและคืน

เพื่อนบ้านถามลุงทองว่า “ได้ทำกรรมอะไรไว้บ้างไหมช่วงตอนเป็นหนุ่ม ลุงถึงได้มารับวิบากแบบนี้” ลุงทองตอบอย่างไม่ปิดบังว่า “นี่ก็ได้เรื่องเดียวคือ ในอดีตเคยได้ฆ่าวัวมาไม่ต่ำกว่าร้อยตัว ตามที่ญาติพี่น้องขอร้องเมื่อจะใช้วัวแกบนก็จะนำวัวไปฆ่าที่ศาลเจ้าปู่ ทำติดต่อกันหลายปี ถ้าเป็นกรรมมาทวงก็เห็นจะมีเรื่องเดียวนี้แหละ”

อีกกรณีหนึ่ง ชายวัย ๖๒ ปีกับผู้หญิงวัย ๕๑ ปี ทั้งสองรายนี้ที่หน้าอกมีแผลเป็นกว้างขนาด ๑ เซนติเมตร แล้วมีเนื้อแดง ๆ เปียกชื้นอยู่ตลอดเวลา ต้องเทียวมาล้างแผลที่โรงพยาบาลทุกวัน แม้ลักษณะของแผลจะไม่กว้าง แต่ก็ไม่ได้ดีขึ้นเลย ยังคงมีสภาพเดิม ๆ อยู่ทั้งปี ถึงแม้จะไม่มีอาการเจ็บปวดรุนแรง แต่ก็ระคายเคืองรำคาญตลอด

ชายวัย ๓๐ ปีรายหนึ่ง ได้รับอุบัติเหตุ มือทั้งสองข้างขาดหายไป ต้องทนความเจ็บปวดหลายเดือน บาดแผลจึงปิด แต่ก่อนเคยใช้นิ้วขีดเขียนอย่างสะดวก บัดนี้ต้องมาฝึกนับหนึ่งเริ่มต้นใหม่ ด้วยการเอาท่อนแขนทั้งสองข้างใช้แทนนิ้วมือให้ได้มากที่สุด จะได้ไม่ต้องเป็นภาระผู้อื่นมากนัก

ชายอีกคนหนึ่งวัย ๕๒ ปี ล้มป่วยด้วยอาการแขนและขาด้านซ้ายอ่อนแรง อันมีสาเหตุมาจากเส้นเลือดฝอยใต้สมองทางซีกขวาแตก มีเลือดกระจายกว้างยาวประมาณ ๒ เซนติเมตร ซึ่งจะส่งผลให้ผู้ป่วยเป็นอัมพาตครึ่งซีกทางตรงกันข้ามคือซีกแขนและขาข้างซ้าย ต้องรักษาอย่างรีบด่วนในด้านการให้ยา และนวดกายภาพบำบัดเพื่อฟื้นฟูกล้ามเนื้อ ซึ่งคงใช้เวลาหลายเดือนกว่าอาการจะดีขึ้น

ผู้ป่วยอัมพาตครึ่งซีกรายนี้ รักษาต่อเนื่องไม่ถึงสามเดือน ภรรยาที่อยู่กินกันมาหลายสิบปี ก็หนีจากไม่กลับมาบ้านอีกเลย ผู้ป่วยเกิดความทุกข์อันใหญ่หลวงทั้งกายและใจ

ช่วงรายการวิถีธรรมทางเอฟเอ็มทีวี ท่านสมณะจันทเสฏฐุภรรยาธรรมในประเด็นที่ว่าคนกลุ่มหนึ่งเชื่อว่าชาติหน้ามีจริง กับคนอีกกลุ่ม

หนึ่งไม่เชื่อว่าชาติหน้ามีจริง ท่านจันทร์บอกว่า พันเอก ดร....กล่าวว่า คนที่เชื่อเรื่องชาตินี้ชาติหน้า กับคนไม่เชื่อ จะได้รับผลต่างกัน คนเชื่อได้รับผล คือเจ้ากับเจ็ยะ ถ้าไม่เชื่อก็คือ เจ้งกับเจ้า

คนไม่เชื่อกรรมวิบาก เชื่อว่าตายแล้วจบ ถ้าตายแล้วจบ คุณก็เจ้า แต่ถ้ามีจริง คุณก็เจ้ง ส่วนคนที่เชื่อชาตินี้ชาติหน้า ถ้าไม่มีจริง คุณก็ได้เจ้า แต่ถ้าชาติหน้ามีจริง คุณก็ได้เจ็ยะนะ

เท่าที่พบเห็นส่วนใหญ่ คนที่ไม่ยอมเชื่อว่าชาติหน้ามีจริง มักจะใช้ชีวิตประมาท ไม่ค่อยชวนชววยทำคุณงามความดี มีหน้าซำยังทำความชั่วเบียดเบียนผู้อื่นอย่างหยาบคายรุนแรงโดยไม่รู้สึกรู้สำนึก ใจ ก่อความทุกข์ให้ใครก็ไม่รู้สึกสำนึก คนที่ไม่เชื่อว่าชาติหน้ามีจริงจึงจัดอยู่ในกลุ่มคนที่จะทำกรรมทำบาปได้ตลอดชีวิต

๓

ไม่กังวลกับความร้าย
ไม่หิวโหยกับความบันเทิง
ไม่อยากเป็นใหญ่เป็นโต
ไม่มีปัญหากับความเครียด
ชีวิตจึงไม่ขาดแคลนความเบิกบาน

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ทจก.จ.บริการพฤษะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

คำพิพากษาศาลโลก กรณีพรมแดนอินโดนีเซีย-มาเลเซีย

หลังจากที่เหตุการณ์ “การประจันหน้า” เรื่องซาบ่าห์และซาราวักยุติไปเพียงปีเดียว ข้อพิพาทเรื่องดินแดนระหว่างอินโดนีเซียกับมาเลเซียก็ปะทุขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เกิดขึ้นบนพื้นที่ ซิปาดาน Sipadan และ ลิกิตาน Ligitan ที่กินระยะเวลายาวนานเกือบสี่ทศวรรษ กรณีพิพาทนี้เกิดขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๙๖๗ ทั้งสองฝ่ายพยายามที่จะต่อรองกัน โดยในปี ค.ศ.๑๙๖๙ สามารถบรรลุข้อตกลงที่จะมิให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเข้าไปกระทำการใดๆ ในพื้นที่ดังกล่าวจนกว่าที่จะมีความชัดเจนในกรณีพิพาทที่จะครอบครองพื้นที่ ในช่วงเวลานั้น ฝ่ายอินโดนีเซียเชื่อมั่นอย่างมากว่าเกาะทั้งสอง (ที่มีขนาดเพียง ๑๐.๔ เฮกตาร์ และ ๗.๙ เฮกตาร์ ตามลำดับ) เป็นของตน โดยอ้างไปที่ข้อตกลงที่ทางอดีตเจ้าอาณานิคมเนเธอร์แลนด์และอังกฤษได้ทำไว้ในปี ค.ศ.๑๘๙๑ ว่าด้วยการแบ่งสรรดินแดนบริเวณเกาะกาลิมันตัน ซึ่งหากยึดตามข้อตกลงในครั้งนั้น เมื่อลากเส้นพรมแดนแบ่งระหว่างสองประเทศที่เกาะเซบาติ (เกาะเล็กๆ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของเกาะกาลิมันตัน) แล้ว พื้นที่ของเกาะ Sipadan และ Ligitan จะอยู่ในฝั่งของเนเธอร์แลนด์ ส่วนพื้นที่ทางตอนเหนือของเกาะเซบาติก็ขึ้นไปที่นั่นก็เป็นของอังกฤษ

ส่วนทางฝั่งมาเลเซียนั้น อ้างว่าพวกเขามีกรรมสิทธิ์เพราะว่าเกาะทั้งสองนั้นเป็นมรดกตกทอดมาแต่ครั้งสุลต่านซูลูยังเรืองอำนาจ ซึ่งจากนั้นก็ตกทอดไปสู่มือของสเปน โดยอังกฤษเข้าไปครอบครองตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๘๗๘

ท้ายที่สุด คำตัดสินของศาลโลกในวันที่ ๑๗ ธันวาคม ค.ศ.๒๐๐๒ ณ กรุงเฮก ประเทศเนเธอร์แลนด์ ก็มีมติเป็นเอกฉันท์ให้ “Sipadan” และ “Ligitan” นั้นตกเป็นของมาเลเซีย ศาลโลก มองว่า มาเลเซียได้เข้าไปจัดการ มีสิ่งๆที่เรียกว่า “การดำรงอยู่ในสถานที่อย่างต่อเนื่อง” หรือ Continued Presence และ “การยึดครองอย่างมีประสิทธิภาพ” หรือ Effective Occupation โดยมีการเข้าไปจัดการเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติบนเกาะทั้งสอง ซึ่งในความหมายนี้ ศาลโลกพิจารณาย้อนกลับไปไกลตั้งแต่ครั้งที่อังกฤษยังคงปกครองดินแดนมลายา กล่าวคือ ในปี ค.ศ.๑๙๑๗ รัฐบาลอาณานิคมอังกฤษได้ออกกฎระเบียบในการควบคุมดูแลการจับเต่าทะเลที่ผิดกฎหมาย มีการออกกฎหมายเพื่อดูแลปกป้องนกป่าหายากในช่วงทศวรรษที่ ๑๙๓๐ ต่อมาหลังจากที่ได้รับเอกราชแล้ว รัฐบาลมาเลเซียก็รับช่วงต่อโดยเข้าไปจัดการดูแลเรื่องการบำรุงรักษาและสร้าง

ประกาศการไว้ที่เกาะ Sipadan ในปี ค.ศ.๑๙๖๒ และ Ligitan ในปี ค.ศ.๑๙๖๓ อีกทั้งปัจจัยเรื่อง รายได้จากการท่องเที่ยวที่ทำให้มาเลเซียนั้น เข้าไปลงทุนสร้างรีสอร์ตบนเกาะตั้งแต่ช่วง ทศวรรษที่ ๘๐ แม้ขณะนั้นสถานภาพการเป็น เจ้าของบนเกาะทั้งสอง ยังไม่มีข้อลึ้นสุดก็ตาม

จากการพิจารณาของศาลโลก ดูเหมือนว่า จะมุ่งไปที่ความสำคัญของการเข้าไปจัดการด้าน ต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องและเป็นรูปธรรมนับตั้งแต่ อังกฤษยังปกครองจนถึงช่วงหลังได้รับเอกราช เรื่อยมา

สำหรับอินโดนีเซียนั้น แม้จะมีการอ้างอิงไป ยังข้อตกลงในปี ค.ศ.๑๘๙๑ ที่บ่งบอกว่าเกาะทั้งสองจะอยู่ในอาณาบริเวณของอินโดนีเซีย แต่ ฝ่ายอินโดนีเซียกลับไม่ได้เข้าไปดูแลเกาะทั้งสอง ลักเท่าไร แม้แต่แผนที่อย่างเป็นทางการของประเทศที่ออกมาในปี ค.ศ.๑๙๖๐ เองก็ไม่ได้รวม เกาะทั้งสองลงไปในแผนที่แต่อย่างใด

บทเรียนจากกรณี Sipadan และ Ligitan นั้น เป็นประสบการณ์ราคาแพงอย่างยิ่งยวดสำหรับ อินโดนีเซีย การดำเนินการของคดีความนี้ใช้ เวลายาวนานกว่า ๓๓ ปี ใช้ผู้พิพากษาไปกว่า ๑๕ คน ตรวจสอบแผนที่ไปกว่า ๗๗ ฉบับ รัฐบาลอินโดนีเซีย ได้จ่ายงบประมาณไปราว ๑๖ พันล้านรูเปียร์ (หรือกว่า ๕๓ ล้านบาท) กับการเดินเรื่องคดีความ และการว่าจ้างทนาย แต่ดูเหมือนว่าเงินและเวลาที่เสียไปคงเทียบไม่ได้กับการที่รัฐบาลละเลยในการเข้าไปดูบรรดาเกาะเล็กเกาะน้อยตามชาย ขอบของประเทศ

สี่ปีผ่านไป ปัญหาพื้นที่ทับซ้อนระหว่าง อินโดนีเซียและมาเลเซียยังคงไม่คลี่คลาย คราวนี้ดูเหมือนความขัดแย้งจะมาเป็น package ไม่ได้มีแค่เรื่อง Ambalat เท่านั้น แต่มันได้ขยาย ตัวและลุกลามไปสู่เรื่องของวัฒนธรรมเมื่อ อินโดนีเซียกล่าวหามาเลเซียว่าขโมยทรัพย์สิน ทางวัฒนธรรม ไล่เรียงตั้งแต่ อังกะลุง เพลง พื้นเมือง วายัง กุลิท (หนังตะลุง) รำบาทลี ผ้า บาติก และอื่น ๆ อีกมากมาย จนเกิดกระแส

ความไม่พึงพอใจในระดับประชาชนที่ขยายตัวไป ทั่วอินโดนีเซีย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การประท้วง ของกลุ่มชาตินิยม (รักและคลั่งชาติ) ที่รวมตัว กันหน้าสถานทูตมาเลเซียในกรุงจาการ์ตา เผาธง ชาติมาเลเซียและขับไล่คนมาเลเซียให้ออกไปจาก ประเทศ อย่างไรก็ตาม ความตึงเครียดนั้นยังคง อยู่ในระดับประชาชน รัฐบาลทั้งสองยังคงใช้แนว ทางการทูตแก้ไขปัญหาเพื่อไม่ให้ปัญหาความ ขัดแย้งนั้นลุกลามบานปลาย

ในยุคโลกาภิวัตน์ที่การปกครองระบอบ ประชาธิปไตย เป็นระบอบที่ได้รับการยอมรับ สูงสุดทั่วโลก ความรู้สึก “ชาตินิยม” ของคนใน ชาติเพื่อปกป้องดินแดนจึงเป็นสิ่งต้องพึงระวัง อย่างยิ่ง รัฐบาลของทั้งสองประเทศต่างตระหนัก รู้ถึงพลังนั้นเป็นอย่างดี บทเรียนของความ ขัดแย้งในอดีต ที่นำไปสู่การเผชิญทางการเมือง ทหาร เป็นสิ่งที่ต้องนำมาศึกษา ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ประเทศ ตกไปสู่ “หลุมดำทางการเมือง” ซึ่งนั่นอาจจะ ทำให้เกิดการปะทะกันกับคุณค่าและค่านิยม ประชาธิปไตยที่กำลังก่อร่างสร้างตัว

แม้ความทับซ้อนเรื่องพื้นที่ใน “จินตกรรม” ของทั้งสองชาติยังคงตกร้างและถูกผลิตซ้ำอยู่ ตลอดเวลา แต่แง่ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ แล้ว วิถีทาง “ทางการเมือง” เป็นกลไกที่สำคัญมาก ที่จะช่วยให้เรื่องที่เป็นข้อขัดแย้ง “ทางการเมือง” คลี่คลายไป ทั้งนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะไม่ปล่อยให้ กระแสชาตินิยมเข้ามาครอบงำแนวทางการ จัดการปัญหาในระดับรัฐต่อรัฐ

รายละเอียดกรณีพิพาทระหว่างมาเลเซีย และสิงคโปร์ในกรณีดังกล่าวนี้ ผศ.ดร.พวงทอง ภวัครพันธุ์ ได้บรรยายไว้อย่างละเอียดซึ่ง ท่านสามารถหาอ่านได้ที่หนังสือ อุซาคเนย์ที่รัก My Dear Southeast Asia จัดพิมพ์เนื่องใน โอกาสครบรอบ ๑๐ ปี แห่งการสถาปนาโครงการ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ปิดท้าย

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

นรก...ในชาตินี้

ผู้จัดรายการ ASTV ดาวกระจาย13จุด ปลุกสื่อ-ทหาร-ตร.

ถึงเวลาเลิกขี้!

ประชาชนวิวัฒน์ราชดำเนิน
เพิ่มเวทีสนามหลวงนางเบิ่ง
ชุดรัฐบาล-ปฏิรูปการเมือง
แฉดาวกระจายยึดเมืองกรุง
นปช.กรอญ-ราชมิ่งคลาไฉง
"พท.สงัด" ลมกรรณ ราชปราชญ์
นปช.ราชไมตรี ราชปราชญ์
ราชปราชญ์ราชไมตรี ราชปราชญ์
ราชปราชญ์ราชไมตรี ราชปราชญ์
ราชปราชญ์ราชไมตรี ราชปราชญ์

ประกาศิตชัดชี้ ประเด็น
“ศาลรัฐธรรมนูญ”เห็น แจ่มแจ้ง
“ประชาธิปไตย”เป็น ทางเอก
มวลใหญ่สองยุคแย้ง แยกย้อนคลองธรรม

หากยืนย่นอยู่ได้ ยืนนาน
พิสูจน์สัจจะสาร ร่วมรู้
ชำแระจิตวิญญาณ ยืนหยัด
คงมั่นสุดทางสู้ ปกป้องชาติไทย

คนโตขายชาติไชร้... ทрыศ!
โถ...เหล่าทาสคนคด แห่ห้อม
ระบือชื่อแจ่มหมด ใครทาส ?
มิอาจพรางตนย้อม ซ่อนเร้นจำแลง

ลำแดงเดชะจากล้ำ เพ็ดรัฐ
อำนาจนิติบัญญัติ หนึ่งรัฐ
อีกบริหารสังกัด รวมหมู่
คบคิดหมายกอบกู้ ภพพื้นดินเดิม

เหิมอำนาจชั่วร้าย รอกาล
ทอดทุ่มเป็นทาสมาร บงชี้
ขาดสติปัญญาญาณ กำหนด
โอกาสเกิดชาตินี้ ชาติหน้าจันใด

ชุดท่อکش ฟารินควัน

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายดีที่อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดดีที่อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

ติดต่อสั่งซื้อส่งทางไปรษณีย์ได้ที่

09-0828-2728, 08-1253-7677, 08-2345-3648

หรือ farinkwan@gmail.com, baiyanang@gmail.com

พท.เห็นหนัก! ประกาศไม่รับอำนาจศาลรธน.

รวมเลนค...
แต่งกาย...
ลททพ...
ตำรวจ...
ทพ...
ก่อน...
ญาติ...

มาร์คก็ข่มขู่คุกคามกักขังศาล
ตระกูล ฌ ระมองขึ้นเวทีที่เค็ง
ทุเทศแลนีสไมเปอร์ของยิง!
รัฐบาลตหน้าจวประชาติปดยตุกตักยีนยุติคชกฟอก
รัฐบาล สร้างเงื่อนไข่นบมือหวังผลการเมือง "จารุพงศ์"
ต้องพวกบ้ายสี ไม่เง... เปิดทางจัดงาน ★ มีดคมฯ 16

ไอ้เมืองปราชญ์

เกิดเป็นไทยทั้งที
โชคดียังได้เห็น
ปวงปราชญ์ปราบปรามยุคเซ็ญ
นี่เป็นกำไร ใครบ้างเคยมี
ปราชญ์เต็มไปทั้งเมือง
เชื่องสมลั้งคมผู้ดี
ดูปราชญ์ปราบเหล่ากาลี
เห็นทีมีท่า ล้วนแต่มีไฟ
เหลือซ่อนอยู่ก็เพียง
หัวใจปราชญ์เอียงทำฉันใด
หลงโลกโกรธเติมใจ
แล้วใครจะช่วยปราชญ์ดี
ปราชญ์ครองเมืองทั้งเมือง
เพื่อองสมลั้งคมที่ชี้
ใครแน่ถูกปราบถูกตี
หรือมีใครเล่า ปล้นเผ่าไทยเอง.

โอนข้อมูลเพลง "ไอ้เมืองปราชญ์"
จากชุด "อภัย"
ขับร้องโดย สุทธิวัฒน์ จันทระ
ได้ฟรีที่ www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com

ตำรวจโหดยิงแก๊สน้ำตา
นั่นมันแรงลูก
ใส่ประชาชนด้านระบอบทักษิณ
ประชาชนเมื่อเปล่าใจสู้
ขว้างแก๊สน้ำตากลับตื้น
อย่างกล้าหาญ

เพลง "ไอ้เมืองปราชญ์" นี้แต่งทำนองเสร็จ ๑๒ ม.ค. ๒๕๓๒
แต่งคำร้องเสร็จ ๑๘ ม.ค. ๒๕๓๒ บันทึกลงเสียงครั้งแรก
สตูดิโอ จันทระ ขับร้องเป็นเวอร์ชันแรกในปีเดียวกัน
ปราจีน ทรงเผ่า เป็นผู้เรียบเรียงเสียงประสาน อัลบั้ม
ชุด "อภัย" เพลงนี้ขับถึงสังคมไทยในยุคบางยุค ที่เกิด
แล้วเป็นแล้ว มีขึ้นมาในแดนไทยแล้ว แม้ยุคนี้ก็ยังเป็นอยู่
และร้ายแรงหนักหนาสาหัสยิ่งขึ้น จนแทบจะหายยุคใด
เปรียบได้ เมืองไทยถูกปล้นโดยคนไทยที่ฉลาด ซึ่งฉลาด
ถึงขนาดนับถือกันว่าเป็นชนชั้นชั้นมันสมองมีการรับรอง
แม้ชนต่างชาติที่เดียว ถึงขั้นยกกันว่าเป็นปราชญ์ ปานฉะนั้น
แต่จิตใจเต็มไปด้วยกิเลสโลกโกรธหลงเป็นตัวร้ายสำคัญ
เต็มไปด้วยอวิชชา ความฉลาดจึงเป็นความฉลาดโลกีย์
ฉลาดแกมโกง(เจโค) ซึ่งหลอกมนุษย์หลอกโลก ทูจริต
สารพัดวิธี อย่างตึกลับซับซ้อน แม้ตนเองก็หลงตนว่า
ตนเองดีถูกต้องแล้วจริงใจ จึงพาสังคมบ้านเมืองล่มจม
อาคารหนักมากเหลือเกิน เหตุเพราะขาดธรรมะแท้ๆ ขอ
ยีนยันว่า ไม่ใช่เรื่องอื่น เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ แต่ฆ่า
เสียตายที่มีจลาทัญญูกันอยู่หนัก ถ้าหันมาเอาใจใส่ศึกษา
ธรรมะกันให้สัมมาทิฐิให้ได้จริงๆ ก็มีหวังกอบกู้
บ้านเมืองสู่ภาวะสันติสุขได้คู่ใจไทยสยามแต่โบราณเก่าก่อน
แน่ ทางอื่นไม่มี.

"สมณะโพธิรักษ์"
๕ ธ.ค. ๒๕๕๖